SANDRA BROWN

Trece dincolo de cele mai bogate și mai sălbatice vise ale fiecărei femei

OBLIGAT DE ONOARE

EDITURA MIRON

„Milioane de cititori sînt încîntați de romanele moderne și captivante ale Sandrei Brown.
Și nu-i de mirare. Îți înflăcărează imaginația cu personaje irezistibile, întorsături neașteptate, secrete scandaloase și o tensiune sexuală atît de puternică, încît îi simți energia."

RAVE REVIEWS

OBLIGAT DE ONOARE

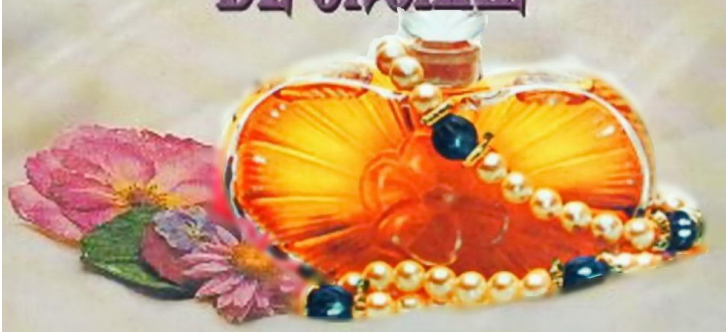

O CAPODOPERĂ DE PROZĂ FIERBINTE...

Sandra Brown a scris peste șaizeci de romane, printre care:
IMAGINEA DIN OGLINDĂ, FOCUL MOCNIT DIN PARADIS,
VIOLUL, SECRETE BINE PĂZITE, EDEN PASS,
MĂTASE FRANȚUZEASCĂ, MARTORA, EXCLUSIV.
Este unicul scriitor cu trei cărți aflate simultan în topul New York Times, fiind considerată un adevărat fenomen publicistic.

Lei 6400

SANDRA BROWN
OBLIGAT DE ONOARE

(HONOR BOUND)

Sandra Brown

OBLIGAT DE ONOARE

Traducere de
Anca Nistor

Editura MIRON
București, 1996

Honour Bound
© Copyright 1986 by Sandra Brown
© Copyright for romanian language by MIRON

All rights reserved including the right of
reproduction in whole or in part in any
form. This edition is published by arrangement
with Harlequin Enterprises II B.V.

All characters in this book are fictitious.
Any resemblance to actual persons, living
or dead, is purely coincidental.

Capitolul 1

Uşa frigiderului era deschisă şi, datorită acestui fapt în bucătărie era o lumină slabă, alb-albăstruie. O cutie cu lapte se afla pe dulap şi lângă ea o pâine din care se tăiaseră două felii.

Dar, chiar şi fără acele lucruri nelalocul lor, ea ştiu instinctiv, de cum intră pe uşa din dos, că ceva nu era în regulă. Simţea o altă prezenţă, periculoasă şi nemişcată, care stătea la pândă.

Automat, duse mâna spre întrerupător.

Dar, înainte să-l atingă, simţi în jurul mâinii nişte degete puternice, care i-o răsuciră la spate ţinându-i-o imobilizată între omoplaţi. Încercă să ţipe, dar o altă mână, bătătorită şi uşor săratăă, îi astupă gura, aşa încât ţipătul i se transformă într-un sunet disperat şi gutural, ca al unui animal prins în capcană.

Mereu se întrebase cum avea să reacţioneze într-o astfel de situaţie. Dacă era atacată, avea să leşine? Dacă viaţa i-ar fi fost pusă în primejdie de un atacator, avea să se roage de el să i-o cruţe?

Fu uşor surprinsă când, în afară de faptul că era speriată, deveni şi furioasă. Începu să se zbată, neîncercând să se întoarcă să se uite la faţa celui care o atacase. Să vadă cum arăta. Nu asta te sfătuiau cei de la centrele de prevenire a violurilor? Uită-te la faţa lui.

Mai uşor de zis decât de făcut, îşi dădu ea seama. Era inutil să se mai zbată, din cauza forţei

atacatorului ei. Acesta era înalt. Măcar de atâta lucru era conştientă. Îi simţea răsuflarea, agitată şi fierbinte, atingându-i creştetul capului. Din când în când, se lovea cu capul de bărbia lui. Deci, trebuia să aibă cu mult peste un metru optzeci, îşi spuse ea şi puse acea informaţie deoparte.

Trupul de care era lipită era vânjos, dar în descrierea pe care ar fi oferit-o poliţiei, n-ar fi folosit cuvinte ca „matahală” sau „pachet de muşchi”. I se părea mai degrabă subţire ca o cureluşă din care se împleteau bice. Cu coada ochiului îi văzu bicepşii care păreau la fel de tari şi de rotunzi ca nişte mere verzi.

Zbătându-se, nu făcea decât să se obosească. Dându-şi seama că trebuia să-şi dozeze forţele, încetă deodată să mai facă vreun efort de a se elibera şi rămase nemişcată. Pieptul îi tresălta agitat, deoarece nu îi era de ajuns aerul pe care îl trăgea pe nări. Încetul cu încetul, braţele care o ţineau imobilizată îşi mai slăbiră puţin strânsoarea.

— Numele meu e Lucas Greywolf[1]

O voce aspră, asemănătoare vântului care sufla peste un deşert, se auzi uşor în urechea ei. Era un sunet blând, dar Aislinn nu se lăsă păcălită. Asemeni vânturilor de care îi amintea, putea să capete forţă la cea mai mică provocare.

Şi, gândindu-se la sursa acelei voci, i se păru că o astfel de schimbare subită ar fi fost posibilă. Chiar înspăimântător de probabilă.

---

1 Lup Sur (n.tr.)

Numele de Lucas Greywolf fusese repetat la televizor şi la radio de nenumărate ori în ziua aceea. Cu o seară în urmă, militantul indian evadase din închisoarea din Florence, aflată la vreo cincizeci de mile distanţă. Poliţia răscolea tot statul în căutarea evadatului.

Şi el era în bucătăria ei!

— Am nevoie de mâncare şi de odihnă. Nu-ţi fac niciun rău dacă vei coopera, îi mârâi el la ureche. Dacă încerci să ţipi, voi fi silit să-ţi pun căluş. Ne-am înţeles?

Ea dădu din cap o singură dată şi el îi eliberă gura cu prudenţă. Imediat, ea trase aer în piept.

— Cum ai ajuns aici?

— Pe jos, în cea mai mare parte, răspunse el fără să mai ofere şi alte explicaţii. Ştii cine sunt?

— Da. Te caută peste tot.

— Ştiu.

Furia ei iniţială se risipise. Nu era o laşă, dar nici proastă nu era. Actele de eroism îşi aveau şi ele locul lor, dar nu era momentul să facă pe Femeia Fantastică. Bărbatul acela nu era un hoţ mărunt. Lucas Greywolf trebuia considerat periculos. La toate buletinele de ştiri se spunea acest lucru.

Oare ce trebuia să facă? Nici nu se putea gândi să-l întreacă în putere, căci lui nu i-ar fi fost deloc greu să o înfrângă şi, în acest timp, ar fi putut chiar să o şi rănească. Nu, singura modalitate prin care ar fi putut spera să-l învingă era în a-şi folosi mintea şi a aştepta o ocazie de a

scăpa.

— Stai jos! îi comandă el, împingându-i umărul cu brutalitate.

Fără să se împotrivească, ea se duse la masa din mijlocul bucătăriei, îşi puse poşeta pe ea şi trase un scaun. Se aşeză cu grijă.

El se mişcă apoi la fel de tăcut ca fumul. Ea nu-l auzise traversând încăperea, dar îşi dădu seama de acest lucru abia când îi văzu umbra întinzându-se pe suprafaţa mesei. Îşi ridică privirea cu teamă şi îi văzu silueta profilându-se în lumina frigiderului Asemenea unei pantere, părea întunecat zvelt şi periculos, aşa cum stătea ghemuit pentru a lua un salam de vară din sertarul cu carne.

Crezând în aparenţă că ea capitulase, el închise uşa frigiderului cu neglijenţă şi bucătăria se cufundă în beznă. Ea ţâşni în clipa aceea de pe scaun vrând să ajungă la uşa din dos, dar el o prinse din urmă înainte să fi făcut doi paşi, apucând-o de mijloc cu un braţ de fier.

— Unde crezi că te duci?

— Să... să aprind lumina.

— Stai jos!

— Dar vecinii or să creadă...

— Ţi-am cerut să stai jos. Şi până când o să-ţi spun altceva, asta o să faci, zise el şi, trăgând-o prin încăpere, o trânti pe scaun.

Era atât de întuneric, încât ea nu văzu prea bine unde se aşează şi aproape că se răsturnă cu scaunul.

— Încerc să te ajut, zise ea. Vecinii or să-şi dea seama că ceva nu este în regulă, dacă m-au văzut intrând fără să aprind însă lumina.

Ameninţarea aceea nu era întemeiată şi nu prea îi venea să creadă că el nu-şi dădea seama. Locuia într-un complex de apartamente la marginea oraşului Scottsdale. Mai puţin de jumătate dintre apartamente fuseseră vândute. Fără îndoială că el îi alesese casa, tocmai pentru că era izolată.

Auzi deodată un zgomot metalic, care o umplu de groază. Cunoscu astfel spaima unui mic animal din junglă la auzul foşnetului de frunze ce îi dădea de ştire că un animal de pradă, nevăzut, stătea la pândă. Lucas Greywolf zărise cuţitele pentru carne de pe dulap, lângă chiuvetă, şi scosese unul din suportul de lemn.

Aşteptându-se ca în orice clipă să simtă pe gât metalul rece, fu uimită, dar recunoscătoare că încă mai trăia, când se aprinse lumina, orbind-o pe moment. Îşi obişnui ochii cu acea strălucire subită. El încă mai ţinea lama lungă şi argintie a cuţitului lipită de întrerupător.

De la acea imagine înfricoşătoare, ea îşi plimbă privirea de-a lungul unui braţ maroniu şi musculos, a unui umăr, apoi spre o bărbie hotărâtă şi pătrată, de-a lungul unui nas drept şi subţire, şi în ochii cei mai reci pe care îi văzuse vreodată.

Toată viaţa auzise expresia „a ţi se opri inima în loc”. De nenumărate ori o folosise ea însăşi cu nonşalanţă, descriind tot felul de lucruri lipsite de

importanţă. Dar niciodată nu avusese în faţă reprezentarea vie a acelei expresii. Până acum.

În nicio pereche de ochi nu mai văzuse un asemenea dispreţ, o asemenea ură şi amărăciune.

Spre deosebire de restul trăsăturilor, care erau clar de indian american, ochii erau ca ai unui alb. Un asemenea gri-deschis, încât păreau transparenţi făcând ca pupilele să pară şi mai adânci şi mai întunecate. Păreau să nu aibă nevoie să clipească, fiindcă se uitau la ea fără să se mişte. Ochii aceia contrastau atât de mult cu chipul întunecat şi meditativ, încât îi reţinură atenţia mult prea mult.

Ea îşi coborî privirea, dar când văzu sclipirea cuţitului, şi-o ridică brusc spre el. Dar el tăiase o felie de salam. Când o duse la gură, zâmbi uşor ironic înainte ca dinţii albi şi egali să se înfigă în carne. Îi plăcea teama ei, iar acest lucru o înfurie teribil. Printr-un act de voinţă, ea îşi depăşi orice emoţie şi îl măsură cu răceală.

Ceea ce ar fi putut să fie o greşeală.

Înainte de seara aceea, dacă ar fi trebuit să facă portretul unui evadat, cu siguranţă că nu ar fi semănat cu Lucas Greywolf. Îşi aminti vag despre procesul lui ce constituise un subiect de prima pagină, dar care avusese loc cu câţiva ani în urmă. Îşi aduse aminte că procurorii îl descriseseră ca pe un agitator, un dizident care răspândea nemulţumire în rândul indienilor. Dar se spusese oare, că era atât de frumos? Dacă se spusese, ea nu dăduse atenţie.

Purta o cămaşă albastră care, fără îndoială, făcea parte din uniforma închisorii. Mânecile fuseseră rupte, lăsând loc braţelor, iar una din ele fusese transformată într-o eşarfă legată în stil apaş în jurul capului pentru a ţine un păr atât de negru, încât nici măcar nu reflecta lumina care bătea direct în el. Dar şi praful ar fi putut fi de vină pentru acea lipsă de strălucire; blugii şi cizmele erau pline de praf.

În jurul mijlocului avea o centură cu un model complicat, din argint şi turcoaz, iar la gât o cruce de argint, care se afunda în părul negru de pe piept. Nu era indian sută la sută.

Ea îşi coborî privirea din nou. Ţinând seama de împrejurări, o tulbura profund faptul că acea cămaşă pătată de sudoare era descheiată până aproape de mijloc. Şi la fel de tulburător era faptul că cercelul din urechea lui dreaptă nu i se părea respingător.

Micuţa mască din argint reprezenta un spirit al altei religii şi nu se potrivea deloc cu crucea de la gât. Totuşi, nici dacă s-ar fi născut cu acel cercel în ureche, acesta nu ar fi părut mai firesc.

— Nu mi ţii companie? o întrebă el, întinzându-i o bucăţică de salam pe lama cuţitului.

Ea înălţă capul şi îl privi sfidător.

— Nu, mulţumesc. Aştept să iau cina cu soţul meu

— Soţul dumitale?

— Da.

— Unde e?

— La serviciu, dar trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

El muşcă puţin din felia de pâine pe care o duse la gură şi mestecă nepăsător, lucru care o făcu să vrea să-i dea o palmă.

— Nu ştii deloc să minţi.

— Nu mint.

El înghiţi.

— Am verificat casa înainte să te întorci, domnişoară Aislinn Andrews. Nu locuieşte niciun bărbat aici.

Acum fu rândul ei să înghită şi o făcu cu mare greutate. Îşi forţă inima să se liniştească. Palmele îi transpirau şi ea le lipi una de alta sub masă.

— De unde ai ştiut cum mă cheamă?

— Din corespondenţă.

— Te-ai uitat prin corespondenţa mea?

— Pari alarmată. Ai ceva de ascuns, domnişoară Andrews?

Ea refuză să muşte din momeală şi rămase cu gura închisă, nevrând să dea frâu liber unei remarci usturătoare care îi stătea pe limbă.

— Ai primit nota de plată a telefonului.

Zâmbetul lui ironic o făcu din nou să se enerveze.

— Or să te prindă şi or să te trimită înapoi.

— Ştiu.

Răspunsul lui calm o făcu să amuţească, orice argument fiind inutil. În schimb, îl privi cum duse cutia cu lapte la gură, dădu capul pe spate şi bău cu sete. Gâtul îi era bronzat. Mişcarea de

alunecare a mărului lui Adam o intrigă, asemuind-o uneia menite să hipnotizeze. El bău tot laptele, după care puse cutia jos şi se şterse cu dosul mâinii în care încă mai ţinea cuţitul.

— Dacă ştii că or să te prindă, de ce îţi îngreunezi situaţia? întrebă ea mai mult din curiozitate. De ce nu te predai?

— Pentru că trebuie să fac ceva mai întâi, spuse el sumbru. Până nu e prea târziu.

Ea nu mai puse alte întrebări, căci nu voia să ştie la ce acte criminale se gândea el. Cu toate acestea, dacă îl făcea să vorbească, poate că el ar fi devenit mai neatent şi ea ar fi apucat să ajungă la uşa din spate. Apoi, când ar fi intrat în garaj, ar fi apăsat pe butonul care făcea să se ridice uşa automată şi…

— Cum ai intrat? întrebă ea deodată, dându-şi seama pentru prima oară că nu văzuse nicio urmă de intrare cu forţa.

— Pe o fereastră a dormitorului.

— Şi cum ai reuşit să fugi din închisoare?

— Am păcălit pe cineva care avea încredere în mine, spuse el şi zâmbi ironic. Bineînţeles că a fost un prost de a putut să aibă încredere într-un indian. Toată lumea ştie că indienii nu sunt demni de încredere. Nu-i aşa, domnişoară Andrews?

— Nu cunosc niciun indian, spuse ea încet, nevrând să-l provoace.

Nu-i plăcea deloc cum trupul lui era gata să plesnească de încordat ce era.

Dar, încercând să nu-l enerveze, păru să-i fi

trezit interesul. O măsură din privire leneş, ochii lui părând să reverse căldură asupra oricărui lucru. Ea deveni brusc dureros de conştientă de părul blond, ochii albaştri şi pielea ei albă. Zâmbetul lui ironic se transformă într-o privire încruntată.

— Nu, bănuiesc că nu cunoşti, spuse el şi, cât ai clipi, vârî cuţitul sub centură şi întinse mâna spre ea. Ridică-te.

— De ce? întrebă ea speriată, când el o trase în sus cu brutalitate.

Ţinând-o cu spatele lipit de el, îi puse mâinile pe umeri şi o îndreptă spre uşă. Când ieşi, stinse lumina. Pe hol era întuneric astfel încât ea se împiedică de câteva ori. Văzând că el avea ca ţintă dormitorul, simţi cum i se usucă gura de spaimă.

— Ai obţinut lucrurile pentru care ai venit.

— Nu chiar tot.

— Ai spus că voiai să mănânci, spuse ea disperata, oprindu-se brusc. Dacă pleci acum, îţi promit că nu sun la politie.

— De ce nu te cred, oare, domnişoară Andrews? întrebă el cu o voce ca o îngheţată care se topeşte.

— Îţi jur! exclamă ea, dispreţuindu-se pentru slăbiciunea şi panica din glasul ei.

— Mi-au mai făcut promisiuni şi alţii, bărbaţi albi… femei albe. Am învăţat să fiu sceptic.

— Dar eu n-am avut nicio legătură cu asta. Eu… oh, Doamne, ce faci?

O împinse în dormitor. Imediat după ce intră

şi el, închise uşa în urma lor.

— Ghiceşte, domnişoară Andrews, spuse el şi o răsuci, ţintuind-o între uşă şi trupul lui ferm, după care îi înconjură gâtul cu mâna chiar sub bărbie şi îşi lăsă capul în jos. Ce crezi că o să fac?

— Nu… nu… nu ştiu.

— Nu eşti dumneata una dintre acele femei care visează violuri, nu?

— Nu! îngăimă ea.

— N-ai visat niciodată să fii posedată de un sălbatic?

— Dă-mi drumul, te rog.

Ea întoarse capul şi el o lăsă, dar nu-i dădu drumul, ci se apropie mai mult, lipindu-se de ea.

Aislinn închise ochii strâns şi îşi muşcă buzele de teamă şi ruşine. Degetele lui lungi şi subţiri i se plimbau de-a lungul gâtului într-un ritm evocator.

— Ei bine, eu am stat închis multă, multă vreme, spuse el, lăsându-şi degetele să lunece mai jos, spre pieptul ei.

Se opri cu arătătorul pe nasturele de sus şi se jucă cu el până când acesta se deschise. Ea scoase un scâncet. Faţa lui era atât de aproape de a ei, încât ea îi simţea răsuflarea caldă pe piele. Îi atingea obrajii, nasul, gura. Inhală de nevoie, urând faptul că era forţată să respire aerul pe care el îl dădea afară.

— Aşa că, dacă eşti deşteaptă, nu-mi da idei, spuse el cu un glas mătăsos.

Când îşi dădu seama ce îi spunea, ea îşi ridică privirea spre el brusc şi i-o susţinu pe a lui într-o

înfruntare de voinţe, luptă a temperamentelor. Timp de un moment îndelungat părură suspendaţi, măsurându-se reciproc, analizându-şi punctele tari şi pe cele slabe.

Apoi, el se desprinse de ea încetul cu încetul. Când trupul lui nu mai fu lipit de al ei, ea aproape că leşină de bucurie.

— Ţi-am spus că am nevoie de mâncare şi de odihnă, zise el şi în vocea lui se simţi ceva ciudat acum, o îmbufnare.

— Te-ai odihnit.

— Somn, domnişoară Andrews. Am nevoie de somn.

— Vrei să spui… că ai de gând să rămâi? Aici? întrebă ea uluită. Cât timp?

— Până când mă voi hotărî să plec, răspunse el evaziv, după care se duse şi aprinse veioza de lângă pat.

— Nu se poate!

El se întoarse atunci în locul unde rămăsese ea lângă uşă, şi o luă de mână, trăgând-o după el.

— Nu eşti în măsură să te împotriveşti. Dacă nu ţi-am făcut nimic, nu înseamnă că nu pot s-o fac în caz că voi fi disperat.

— Nu mi-e frică de tine.

— Ba îţi e, spuse el şi o trase în baia alăturată, trântind uşa. Sau ar trebui să-ţi fie. Uite ce e, vreau să fie clar un lucru, zise el apoi printre dinţi. Am o treabă de făcut şi absolut nimic, cu atât mai puţin o prinţesă albă, n-o să-mi stea în cale. Am lovit un paznic ca să fug din închisoare şi

am ajuns până aici pe jos; n-am nimic de pierdut în afară de viaţă şi asta n-are absolut nicio valoare acolo unde am fost. Aşa că nu-ţi forţa norocul, domnişoară. Voi rămâne oaspetele dumitale atât cât o să am chef, spuse el şi, ca să imprime şi mai multă forţă ameninţării, trase afară cuţitul de la brâu.

Ei i se tăie răsuflarea de parcă ar fi înţepat-o în buric cu vârful cuţitului.

— Aşa mai merge, spuse el citindu-i teama pe chip. Acum stai jos, adăugă, arătând spre toaletă.

Fără să-şi dezlipească privirea de pe cuţit, Aislinn merse cu spatele până când se lovi de toaletă şi se aşeză pe capac.

Greywolf puse cuţitul pe marginea căzii, departe de ea, după care îşi scoase cizmele şi ciorapii, şi începu să-şi tragă cămaşa din pantaloni. Stând nemişcată ca o statuie, Aislinn nu spuse nimic când îl văzu scoţând-o.

Pieptul îi era acoperit de un păr des şi negru. Pielea maronie era perfect întinsă peste muşchii ce păreau incredibil de tari. Sfârcurile îi erau mici şi închise la culoare.

El începu să-şi desfacă centura.

— Ce faci? întrebă ea alarmată.

— Am de gând să fac un duş, spuse el, desfăcând cureaua şi lăsând-o astfel când se aplecă să deschidă robinetele.

Le răsuci până când apa ajunse să curgă la maximum. Chiar şi peste acel zgomot asurzitor Aislinn îi auzi fermoarul descheindu-se.

— Unde pot să te *văd?* exclamă ea.

— Unde pot să te văd eu, spuse el şi îşi scoase blugii calm.

Aislinn închise ochii. Simţi că îi vine ameţeală şi se agăţă de capacul WC-ului ca să nu se clatine. În viaţa ei nu se simţise atât de insultată şi de agresată.

Căci a-i privi goliciunea, însemna a fi agresată de masculinitatea însăşi. Era perfect proporţionat. Avea umerii laţi, membrele îi erau lungi şi exact cât trebuia de musculoase, dovedind agilitate şi forţă. În locurile unde pielea îi era netedă, părea o bucată de bronz lustruită. Unde era acoperită de păr, părea caldă şi invita la mângâiere.

El puse duşul în funcţiune şi păşi sub stropii care cădeau cu putere Nu trase perdeaua. Ferindu-şi privirea, Aislinn trase de câteva ori aer în piept.

— Ce s-a-ntâmplat, domnişoară Andrews? N-ai mai văzut un bărbat gol până acum? Sau vederea unui indian gol e ceea ce te-a tulburat atât de vizibil?

Ea întoarse capul brusc, înfuriată de acel ton ironic. Nu voia ca el să o creadă o fată bătrână, ruşinoasă sau o ipocrită rasistă. Însă, acea remarcă rămase nerostită, căci nu putu să mai scoată niciun cuvânt când îi văzu mâinile săpunite alunecând pe trupul gol. Probabil că apa era fierbinte, căci oglinzile se abureau şi atmosfera era mai încărcată decât într-un roman de Erskine

Caldwell. Aburul se lăsa chiar şi pe pielea ei. Abia putea să inhaleze acel aer greu şi sufocant

— După cum vezi, spuse el şicanator, lăsându-şi mâinile să lunece spre partea inferioară a trupului, suntem dotaţi la fel ca orice alt bărbat

Ei bine, nu chiar, îşi spuse Aislinn, aruncând o privire scurtă spre punctul în care părul superb al acelui trup alcătuia un adăpost des pentru sexul lui impresionant.

— Eşti şi grosolan, nu numai criminal, spuse ea usturător.

El zâmbi cinic şi îşi scoase eşarfa improvizată aruncând-o în locul unde se aflau celelalte haine, şi vârî apoi capul sub duş doar atât cât să înmoaie părui, după care luă sticla de şampon. Îl mirosi după ce îl desfăcu şi abia apoi turnă puţin în mână, transformându-şi părul ca abanosul într-o masă de spumă şi frecând fără milă.

— Miroase mai bine decât cel din puşcărie, zise el.

Aislinn nu spuse nimic însă, căci se gândea la un plan. Dacă îşi vâra capul sub duş ca să se limpezească, trebuia să stea astfel până se curăţa complet, nu? Nu avea prea mult timp de stat pe gânduri. El îşi scotea deja clăbucul din păr şi îl lăsa să fie luat de apă, ajungând în jurul picioarelor lui.

Pe noptieră era un telefon. Dacă ar fi reuşit să ajungă la el şi să formeze numărul pentru urgenţe înainte să…

El îşi vârî capul sub duş. Nu mai era timp de

ezitări.

Aislinn se repezi spre uşă şi o deschise cu atâta forţă, încât aproape că-şi smulse braţul din încheietură şi dădu fuga în dormitor. Ajunse la noptieră în mai puţin de o secundă, înşfăcă receptorul şi începu să apese disperată pe butoane.

Lipi receptorul de ureche, aşteptând să sune. Dar nu se întâmplă nimic. *Fir-ar să fie!*

Să fi greşit numărul din cauza grabei?

Apăsă pe buton pentru a veni tonul, după care încercă din nou, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putea să ţină receptorul. Aruncând o privire scurtă peste umăr, fu îngrozită când îl văzu pe Lucas Greywolf în pragul uşii dintre baie şi dormitor, rezemat de toc, cu un aer leneş şi indiferent pe figură.

Avea un prosop în jurul gâtului. În rest era gol puşcă. Apa picura din părul ud, şiroind pe trupul lui arămiu. Picăturile rămâneau agăţate de locuri pe care ea ar fi dorit să nu le observe. Ţinea cuţitul în mâna dreaptă, bătându-se cu lama peste pulpă.

Aislinn îşi dădu seama că nici al doilea apel nu se soldă cu un răspuns şi că acest lucru nici nu avea să se întâmple.

— Ai umblat la telefon, spuse ea.

— Imediat ce am intrat în casă.

Ea trase repede firul din spatele noptierei, şi văzu că dispozitivul care, în mod normal, intra în priză, fusese distrus, strivit de tocul unei cizme

din câte putea să-şi dea seama.

Atunci simţi cum o copleşeşte un sentiment de frustrare. Şi de furie. O enervă faptul că el putea să pară atât de stăpân pe sine când ea se simţea neputincioasă şi proastă. Înjură şi azvârli cu telefonul spre el, după care o rupse la fugă spre uşă căutând să scape cu orice preţ. Era inutil, bineînţeles, dar trebuia să facă *ceva.*

Reuşi să ajungă la uşă; reuşi chiar să o deschidă puţin înainte ca mâna lui să o trântească la loc Ea se întoarse iute, pregătindu-se de atac.

— Încetează! îi spuse el, apucând-o de braţe.

Cuţitul o înţepă uşor şi ea ţipă.

— Prostuţo ce eşti!

Mormăi surprins când ea încercă să-i tragă un genunchi în punctul cel mai sensibil. Rată, dar izbuti să-l facă să se dezechilibreze când se feri şi căzură amândoi la podea, luptându-se. Pielea lui era încă udă şi alunecoasă, astfel încât îi era uşor să scape de loviturile pe care ea le dădea disperată. În câteva secunde, o imobiliză sub el, ţintuindu-i încheieturile mâinilor de podea.

— Pentru ce naiba ai făcut asta? Ai fi putut să te răneşti, îi spuse el cu asprime.

Faţa lui se afla la numai câţiva centimetri de a ei şi pieptul îi tresălta din cauza efortului. Furia din ochii lui o umplu de groază, dar nu lăsă să se vadă. În schimb, îl privi furioasă.

— Dacă tot ai de gând să mă omori, fă-o odată, zise ea.

O trase brusc în picioare, luând-o prin

surprindere. Încă mai încerca să-şi recapete echilibrul când văzu cuţitul venind spre latura feţei ei. Simţi o adiere de vânt când trecu. Încercă să ţipe, dar sunetul deveni un scâncet slab în clipa în care văzu o şuviţă din părul ei atârnând în mâna lui. Şuviţa aceea de păr blond strânsă între acele degete maronii şi puternice, simboliza fragilitatea ei şi îi arăta cât de uşor putea fi învinsă.

— Am vorbit serios, domnişoară, spuse el, continuând să respire anevoios. N-am nimic de pierdut. Dacă mai faci o încercare ca asta o să folosesc cuţitul pe altceva decât pe păr. Pricepi?

Aislinn dădu din cap mută, uitându-se cu ochii mari la şuviţa de păr pe care el încă o mai ţinea în mână, după care îl văzu desfăcând pumnul şi firele căzând pe jos strălucitoare.

Acceptându-i supunerea, el se depărtă şi îşi luă prosopul, ştergându-şi părul care îi venea până în dreptul bărbiei, după care îl aruncă spre ea.

— Îţi sângerează braţul.

Ea nu observase. Când se uită în jos, fu surprinsă să vadă un firişor de sânge şiroindu-i dintr-o înţepătură, chiar deasupra încheieturii.

— Mai eşti rănită şi în altă parte? o întrebă el şi clătină din cap. Treci lângă pat.

Teama învinse resentimentul creat de faptul că un individ care fugea de justiţie îi poruncea în propria ei casă şi, fără să scoată nici măcar un murmur de protest se conformă. Sângerarea se oprise, aşa că lăsă prosopul jos şi se întoarse cu faţa la el.

— Scoate-ţi hainele.

Ea crezu că nu o putea speria mai rău decât o făcuse deja, dar se înşelase amarnic.

— Poftim? întrebă cu un glas stins.

— M-ai auzit foarte bine.

— Nu.

— Dacă nu faci cum îţi spun, înţepătura aia din braţ nu e decât un început, spuse el şi lama cuţitului sclipi în lumina veiozei când el i-o plimbă prin faţă.

— Nu cred că mi-ai face vreun rău.

— Nu fi chiar atât de sigură.

Nişte ochi reci şi lipsiţi de orice emoţie îi susţinură privirea sfidătoare şi ea îşi dădu seama că nu putea fi sigură că avea să rămână teafără şi nevătămată după noaptea aceea.

— De ce… de ce trebuie să-mi scot…

— Chiar vrei să ştii?

Viu, nu credea că vrea să audă acele cuvinte, deoarece avea idee care era motivul şi, într-un fel, dacă auzea intenţia ieşind de pe buzele lui, perspectiva ar fi fost şi mai înspăimântătoare.

— Dar, dacă aveai de gând să mă violezi, de ce n-ai…

— Scoate-ţi hainele, repetă el rostind fiecare cuvânt cu grijă, ca şi cum ele ieşeau asemenea unor bucăţele de gheaţă.

Ea îşi calculă şansele şi hotărî că nu avea niciuna. Cel puţin, dacă îi făcea pe plac, câştiga timp. Poate că cineva avea să încerce să sune şi descoperea că telefonul era defect. Compania de

telefoane avea să trimită pe cineva să verifice, nu? Poate că cineva avea să vină la uşă. Băiatul cu ziarele, de exemplu. Orice era posibil numai dacă ea reuşea să tragă de timp. Poate că poliţiştii înconjuraseră casa deja, localizându-l pe Greywolf acolo.

Ridică mâinile încet pentru a deschide al doilea nasture al bluzei, căci primul fusese desfăcut de el. Îi aruncă o ultimă privire rugătoare. Chipul lui părea săpat în piatră, iar ochii păreau din cel mai tare cristal, atât de inexpresivi erau. Mândria o împiedică să-l implore, deşi nu credea că ar fi putut să-l înduplece în vreun fel pe acel bărbat lipsit de sentimente.

Împinse nasturele prin butonieră, după care, cu inima îndoită, trecu la următorul.

— Mai repede.

Ea îl privi cum stătea gol şi ameninţător la numai câţiva paşi distanţă. Rămase impasibil sub privirea ei furioasă. Ea deschise încet fiecare nasture, punându-i răbdarea la încercare.

— Acum scoate-o, spuse el, mişcând brusc cuţitul.

Lăsând capul în jos, Aislinn trase bluza peste umeri, dar o ţinu în dreptul pieptului.

— Dă-i drumul.

Tot fără să se uite la el, ea lăsă bluza să cadă pe covor.

După un moment îndelungat de tăcere, el zise:

— Şi acum restul.

Era vară în Arizona. Ea închisese studioul mai devreme în după-amiaza aceea, fiindcă nu avea programată nicio întâlnire. După puţină gimnastică la club, îşi pusese o fustă, o bluză şi o pereche de sandale, neavând chef de ciorapi.

— Fusta, Aislinn, spuse el încordat.

Folosirea numelui ei mic era insulta supremă în acele împrejurări şi acest lucru o înfurie şi mai tare. Ducând mâinile la spate, practic rupse închizătoarea fustei şi o lăsă să-i cadă peste şolduri sfidătoare.

Când îl auzi scoţând un sunet sugrumat, îşi ridică privirea. Pielea de pe pometii lui înalţi părea atât de întinsă, încât ea avea impresia că stă să pocnească. Ochii lui păreau nişte torţe ce pâlpâiau.

Ar fi vrut ca lenjeria ei să fi fost mai simplă, mai puţin provocatoare. Sutienul şi bichinii de mătase aveau culoarea şerbetului de lămâie şi un model din dantelă gri. Nu erau transparente, dar erau foarte sumare. Nu lăsau nimic pradă imaginaţiei şi un bărbat care stătuse multă vreme în puşcărie trebuia să aibă o imaginaţie bogată.

— Sutienul.

Încercând să reţină lacrimile fierbinţi pe care era prea mândră să le verse, Aislinn lăsă în jos bretelele subţiri din dantelă şi ţinu cupele în dreptul sânilor înainte să desfacă închizătoarea din faţă. Greywolf întinse mâna şi ea tresări instinctiv.

— Dă-mi-l, spuse el cu un glas răguşit.

Mâna îi tremura când îi dădu acea fărâmă de mătase şi dantelă. Sutienul păru şi mai fragil când el îl strânse în pumn. Pipăi materialul moale. Ştiind că încă îi mai păstra căldura trupului, Aislinn simţi ceva ciudat în interior când îl văzu frecând materialul între degete.

— Mătase, murmură el cu un glas foarte scăzut şi gros, după care îşi afundă nasul în acel articol de lenjerie.

Gemu, închise ochii şi se strâmbă uşor.

— Mirosul ăsta. Mirosul ăsta minunat de femeie.

Aislinn îşi dădu seama atunci că nu vorbea cu ea, ci cu sine. Nici măcar despre ea nu vorbea. Orice femeie ar fi fost bună. Nu ştia dacă să fie îngrozită sau liniştită de acel gând.

După câteva secunde, el aruncă sutienul cu un gest furios.

— Haide. Termină.

— Nu. Va trebui să mă omori.

O privi chinuitor multă vreme. Aislinn nu-i suportă privirea asupra ei, aşa că închise ochii.

— Eşti foarte frumoasă!

Ea se încordă aşteptându-i atingerea, dar aceasta nu veni. În schimb, el îi întoarse spatele, părând supărat ori din cauza încăpăţânării ei, ori a vulnerabilităţii de care dăduse dovadă fără să vrea.

Orice ar fi fost, îl făcu să se enerveze foarte tare. Scoase câteva sertare de la locurile lor până găsi ce căuta şi se duse spre ea cu două dresuri.

— Întinde-te, spuse el şi dădu la o parte cuvertura de pe pat.

Ea îl ascultă şi se întinse rigidă de spaimă, cu ochii mari, iar el îngenunche alături. Dar nici nu se uita la ea. Chipul îi era încordat când îi luă braţul şi i-l trase în spate spre căpătâiul patului.

— Mă legi? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

— Da, zise el scurt, legându-i încheietura mâinii de bara patului.

— Dumnezeule! zise ea şi o mulţime de coşmaruri oribile îi apărură în minte.

Îşi aminti despre toate perversiunile de care auzise în viaţa ei.

El schiţă un zâmbet sarcastic, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Linişteşte-te, domnişoară Andrews. Ţi-am spus că vreau să mănânc şi să mă odihnesc şi exact asta am de gând să fac.

Încă încremenită de şoc şi spaimă, Aislinn stătu cuminte când el îi legă cealaltă mână de a lui, folosind al doilea dres. Apoi, îşi ridică privirea spre el nevenindu-i să creadă, dar el stinse veioza şi se întinse în pat cu spatele la ea.

Ticălosule, spuse ea, trăgând de ciorapul care o ţinea legată de el. Dezleagă-mă.

— Culcă-te.

— Ţi-am spus să mă dezlegi! strigă ea, încercând să se ridice în capul oaselor, dar el se întoarse şi o trânti la loc.

Deşi nu îl putea vedea pe întuneric, trupul

care se afla atât de aproape de al ei comunica o ameninţare mult mai puternică decât forţa.

— Te-am legat pentru că n-am avut încotro.

— De ce m-ai pus să mă dezbrac?

— Ca să nu poţi fugi. Mă-ndoiesc că ai ieşi noaptea din casă aşa cum eşti. Şi…

— Şi ce? întrebă ea furioasă.

După o scurtă pauză, răspunsul lui veni din întuneric asemenea unei pisici negre care se deplasa pe furiş şi cu mişcări feline aştepta, dar nevăzută până în momentul în care ajungea lângă tine.

— Şi pentru că voiam să te privesc.

Capitolul 2

— Trezeşte-te.

Ea deschise ochii fără chef, neputând să-şi amintească de ce îi era groază să se trezească. Apoi, umărul îi fu zgâlţâit cu brutalitate şi îşi aminti. Deschise ochii brusc. Ridicându-se în capul oaselor şi acoperindu-şi trupul gol cu pătura, îşi dădu părul la o parte din ochi, uitându-se la Lucas Greywolf.

Îi trebuiseră ore întregi ca să adoarmă, ore în care stătuse întinsă lângă el, ascultându-i răsuflarea regulată, ştiind că dormea profund. Se chinuise să-şi dezlege mâna de căpătâiul patului până când ajunsese să o doară tot trupul din cauza acelui efort inutil. În cele din urmă, îl înjurase şi se relaxase doar atât cât să închidă ochii. După aceea, trupul ei preluase controlul şi o furase somnul

— Trezeşte-te, repetă el încordat. Şi îmbracă-te. Plecăm.

Ambele dresuri, cel care o ţinuse legată de căpătâiul patului şi cel care o ţinuse legată de el, se aflau pe jos lângă pat. La un moment dat, el o eliberase. De ce, oare, nu se trezise atunci? Oare atingerea lui era chiar atât de uşoară şi plină de îndemânare? Şi acum îşi mai amintea şi că, în primele ceasuri ale dimineţii, îi fusese foarte frig. El o învelise? Se cutremură numai când se gândi la acest lucru.

Se bucură când văzu că el se îmbrăcase deja cu hainele prăfuite pe care şi le scosese cu o seară în urmă, înainte să facă duş. Eşarfa din mâneca ruptă fusese înlocuită cu una dintre ale ei. Cercelul şi crucea se aflau la locurile lor, strălucind pe pielea lui arămie. Simţea mirosul şamponului în părul lui negru ca abanosul.

Nu, nu şi-l imaginase. Lucas Greywolf era cât se poate de real şi întruchipa coşmarurile femeilor… sau visurile lor.

Ea deveni atentă dintr-o dată.

— Plecăm? Unde? Nu merg nicăieri cu tine. Aerul lui indiferent arăta exact cât preţ punea pe protestele ei. Deschise dulapul şi începu să examineze ceea ce se afla pe umeraşe. Ignoră rochiile elegante şi bluzele de mătase, şi alese o pereche de blugi vechi şi o cămaşă, pe care i le aruncă pe pat.

Aplecându-se, el se uită la câteva perechi de pantofi, după care alese o pereche de cizme cu tocul jos, ducându-le apoi spre pat şi dându-le drumul pe podea.

— Te îmbraci singură sau… spuse el şi făcu o pauză, privind-o, te îmbrac eu. Oricum, în cinci minute plecăm.

Avea un aer îndrăzneţ: picioarele depărtate, pieptul în afară, bărbia ridicată. Aroganţa se putea citi pe chipul lui de american clasic. Încrederea în sine emana din el ca parfumul de mosc al pielii.

Aislinn Andrews nu era obişnuită însă să se supună în faţa unei asemenea îndrăzneli.

— De ce nu mă laşi aici?

— O întrebare prostească, Aislinn, şi nedemnă de tine.

Ea admise că avea dreptate. Imediat cum el ar fi ieşit din raza vizuală, ea ar fi rupt-o la fugă pe stradă, strigând în gura mare până când ar fi auzit-o cineva. Autorităţile ar fi fost pe urma lui înainte ca el să ajungă la marginea oraşului.

— Tu eşti poliţa mea de asigurare. Orice evadat din închisoare, care se respectă, ia un ostatic, spuse el şi făcu un pas spre ea. Dar eu încep să-mi pierd răbdarea cu ostatica mea. Dă-ţi odată fundul jos din patul ăsta afurisit! strigă el cu un glas tunător.

Deşi era furioasă, ea se conformă, trăgând şi pătura în jurul ei.

— Cel puţin ai bunul-simţ şi întoarce-te cu spatele cât mă îmbrac.

El ridică uşor o sprânceană.

— Îi ceri unui indian să facă un gest nobil?

— Nu am prejudecăţi rasiale.

El îi privi atunci părul blond şi ciufulit, şi zâmbi ironic.

— Bănuiesc că n-ai, pentru că mă-ndoiesc că ştiai de existenţa noastră.

După aceea se întoarse şi ieşi din cameră.

Ea se simţi jignită şi, furioasă, luă hainele pe care le alesese el. Găsise un sutien şi o pereche de bikini în grămada de lucruri pe care el o lăsase pe jos, cu o seară în urmă, după care îl scotocise prin sertare.

Imediat după ce îşi încheie blugii, dădu fuga la fereastră şi ridică jaluzelele. Răsuci închizătoarea, dar un braţ puternic şi arămiu apăru deodată din spatele ei. Degetele lui îi strânseră încheietura mâinii ca într-o menghină.

— M-am săturat de jocurile astea, Aislinn.

— Şi eu m-am săturat să mă tot bruschezi! strigă ea, încercând să-şi elibereze braţul.

El îi dădu drumul abia după ce închise geamul şi trase jaluzelele. Supărată, ea îşi masa încheietura şi îi aruncă o privire furioasă. Niciodată, nu-i plăcuseră brutele.

— Ascultă, domnişoară, dacă n-aş avea nevoie de tine ca protecţie, ca să ajung acolo unde vreau, nici nu m-aş uita la tine. Aşa că nu te flata, spuse el, după care o întoarse şi o împinse. Dă-i drumul.

O duse la bucătărie, de unde luă un termos şi o pungă de alimente.

— Văd că te-ai simţit ca acasă, spuse ea sarcastic, dar în sinea ei era furioasă că dormise atât de profund, când ar fi putut să fugă pe fereastra dormitorului, în timp ce el făcea cafeaua şi îi devasta cămara.

— Acolo unde mergem o să te bucuri că ai proviziile astea

— Unde adică?

— Unde trăieşte cealaltă jumătate.

Nu dădu alte explicaţii, ci, ţinând-o de braţ, o conduse spre garaj. După ce deschise portiera pasagerului, o împinse înăuntru şi el urcă la volan aşezând termosul şi punga între ei. Apoi îşi

împinse scaunul în spate cât putu de mult datorită picioarelor lui lungi. Folosind telecomanda care se afla întotdeauna pe bord, ridică uşa garajului şi, după ce ieşi cu spatele, închise uşa în acelaşi mod. În capătul străzii, se strecură cu îndemânare printre celelalte maşini.

— Cât timp o să fiu plecată? întrebă ea.

El nu rămânea aproape de altă maşină suficient de mult ca ea să schimbe priviri cu şoferul sau cu pasagerii. Nu se vedea nicio maşină a poliţiei. Greywolf conducea cu atenţie, menţinându-se în limita de viteză. Nu era prost.

Şi nu era nici vorbăreţ. Nu îi dădu niciun răspuns.

— Mi se va observa absenţa, să ştii. Am o firmă. Dacă n-o să apar la lucru, lumea o să înceapă să mă caute.

— Pune-mi cafea.

Ea rămase cu gura căscată auzindu-l cum îi poruncea, de parcă el ar fi fost marele şef şi ea nevasta lui supusă.

— Du-te naibii.

— Pune-mi cafea.

Dacă ar fi strigat la ea, dacă ar fi fost nervos, poate că i-ar fi opus rezistenţă. Dar cuvintele îi ieşiră din gură încet, asemenea unor şerpi care ieşeau târându-se dintr-o peşteră. Simţi fiori prin şira spinării. Nu-i făcuse niciun rău deocamdată, dar era un individ periculos. Şi acum mai avea cuţitul la brâu. O singură privire rece din partea lui fu de ajuns pentru a o convinge că nu era bine

să-l ai ca duşman.

Găsi două căni de plastic în punga pe care o pregătise el şi, după ce turnă cafea într-una i-o întinse. El nu-i mulţumi, ci sorbi din lichidul aromat, făcând ochii mici din cauza aburului.

Fără să-i ceară permisiunea, ea îşi umplu cealaltă cană şi apoi închise termosul. Îşi aţinti privirea asupra lichidului, frecând cana între palme şi încercă să-şi închipuie ce planuri avea în privinţa ei. Era atât de concentrată, încât tresări când el vorbi deodată:

— Ce firmă?

— Poftim?

— Ai zis că ai o firmă.

— Ah un studio fotografic.

— Faci fotografii?

— Da, în principal portrete. Mirese. Copii. Absolvenţi. Lucruri de genul ăsta.

Dacă înţelegea, aproba sau dezaproba, el nu spuse nimic. Pe chipul lui nu se citea nimic. Categoric, munca ei nu era deloc interesantă, îşi spuse ea, oftând în sinea ei.

Când terminase colegiul, cu o diplomă de jurnalist avusese de gând să întoarcă lumea pe dos cu fotoreportajele ei provocatoare, să călătorească pe tot globul, capturând pe film incendii, foamete şi inundaţii. Ar fi vrut să evoce emoţii puternice ca furia, dragostea şi mila, cu fiecare fotografie.

Dar părinţii ei avuseseră cu totul alte planuri pentru unicul lor copil. Willard Andrews era un

respectat om de afaceri în Scottsdale, iar soţia lui, Eleanor, regina înaltei societăţi. Era de aşteptat ca fiica lor să facă lucrul „potrivit”, adică să se amuze cu proiecte *potrivite* până când se hotăra să se mărite cu un tânăr *potrivit.* Putea să se înscrie la nenumărate cluburi, să prezideze nenumărate comitete. Activităţile filantropice erau acceptabile atâta timp cât nu se implica personal.

O carieră, mai ales precum cea de a călători în zone îndepărtate ale lumii pentru a fotografia lucruri prea oribile pentru a se povesti despre ele la dineuri, cu siguranţă că nu intra în planurile lor pentru ea. După luni întregi de discuţii interminabile, ea cedase şi se supusese voinţei lor.

Ca o concesie, tatăl ei o ajutase financiar să-şi deschidă un studio fotografic, unde Aislinn făcea portrete anoste prietenilor părinţilor ei şi progeniturilor acestora. Nu era ceva rău, ci doar foarte diferit de munca importantă pe care dorise întotdeauna să o facă.

Se întrebă ce ar fi spus părinţii ei acum, dacă ar fi văzut-o în compania lui Lucas Greywolf? Nu putu să nu izbucnească în râs.

— Ce e de râs? o întrebă el curios.

— Găsesc că toată situaţia asta e amuzantă, zise ea redevenind serioasă. De ce nu-mi dai drumul?

— N-am avut de gând să iau un ostatic. Voiam doar să mănânc, să mă folosesc de casa ta pentru câteva ore de odihnă şi pe urmă să plec. Dar ai apărut şi m-ai găsit cotrobăind prin bucătărie, aşa

că acum nu pot decât să te iau cu mine, spuse el şi îi aruncă o privire, înainte să adauge: De fapt, aş avea de ales, dar nu sunt criminal. Cel puţin, nu încă.

Ea îşi pierdu deodată orice poftă de cafea. Gustul acru al fricii îi umplu gura.

— Ai de gând să mă omori?

— Doar dacă mă obligi.

— O să-ţi pun piedici la fiecare pas.

— În cazul ăsta, s-ar putea să avem de furcă.

— Atunci, aş vrea s-o faci odată. Aşteptarea asta la care mă supui e o adevărată cruzime.

— La fel e şi închisoarea.

— La ce te aşteptai?

— Am învăţat să nu mă aştept la prea multe.

— Cu siguranţă nu din vina mea ai ajuns la închisoare. Comiţi o crimă, plăteşti.

— Şi care a fost *„crima”* mea?

— Ăăă. Nu-mi amintesc bine. Ceva în legătură cu…

— Am organizat o demonstraţie la tribunalul din Phoenix. A degenerat în violenţă, în rănirea unor ofiţeri de poliţie şi în pagube aduse proprietăţii federale.

Spuse aceste lucruri într-un fel care o făcu să aibă impresia că repeta cuvânt cu cuvânt ceea ce auzise rostindu-se de nenumărate ori.

— Dar cred că adevărata mea vină e că m-am născut indian.

— E ridicol. Nu trebuie să dai vina pe nimeni altcineva pentru necazurile dumitale decât pe

dumneata însuţi, domnule Greywolf. Zâmbetul lui fu sumbru.

— Mi se pare că judecătorul a spus ceva de genul ăsta când a pronunţat sentinţa.

Tăcură amândoi până când ea îşi făcu curaj şi întrebă:

— Cât ai stat închis?

— Treizeci şi patru de luni.

— Şi cât mai trebuia să stai?

— Trei luni.

— Trei luni! exclamă ea. Ai evadat când îţi mai rămăseseră doar trei luni de ispăşit?

El îi aruncă o privire scurtă.

— Ţi-am spus că trebuie să fac ceva şi nimic n-o să-mi stea în cale.

— Dar dacă te prind…

— Or să mă prindă.

— Atunci de ce faci asta?

— Ţi-am spus doar că trebuie.

— Nimic nu poate fi atât de important.

— Ba este.

— Or să-ţi adauge luni, poate chiar ani la condamnarea iniţială.

— Da.

— Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu.

— Bine, dar dai cu piciorul unor ani de viaţă. Gândeşte-te la toate lucrurile la care renunţi.

— Ca, de exemplu, la o femeie.

Cuvintele rostite scurt o reduseră la tăcere.

Niciunul din ei nu vorbi, dar gândurile lor

erau asemănătoare Din perspective diferite, fiecare îşi aminti cele petrecute cu o seară în urmă. Aislinn nu voia să admită că amintirile erau tulburătoare: Greywolf stând în uşa băii, gol şi ud, chiar indolenţa lui fiind o ameninţare. Sau cufundându-şi faţa în sutienul ei şi inhalându-i parfumul cu lăcomie. Sau dezlegând-o şi învelind-o fără ca ea să ştie. Gândurile acelea erau sufocante; se simţea sufocată de ele, de apropierea lui.

În cele din urmă îl alungă din minte în singurul mod posibil. Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate.

*

— Fir-ar să fie!

Probabil că aţipise, căci se trezi brusc când îl auzi pe Greywolf. Îl văzu izbind în volan cu pumnul drept.

— Ce este? întrebă ea, îndreptându-se în scaun şi clipind în lumina puternică soarelui de după-amiază.

— Un blocaj, spuse ei abia mişcând buzele.

Prin valurile de căldură care pluteau deasupra şoselei, Aislinn văzu maşinile poliţiei care alcătuiau blocajul şi ofiţerii opreau fiecare vehicul înainte de a-l lăsa să treacă.

Înainte ca ea să se dezmeticească şi să-şi dea seama ce privelişte binevenită avea în faţa ochilor, Greywolf trase pe dreapta şi imediat trecu peste

consolă, ghemuindu-se deasupra ei, descheindu-i bluza şi lăsându-i cupele sutienului în jos.

— Ce faci? îngăimă ea şocată, dându-i peste mâini.

La început fusese zăpăcită din cauza faptului că abia se trezise, iar pieptul îi era umflat.

— Mă bazez pe firea omului, asta fac, zise el şi îşi examină opera, după care, părând satisfăcut, sări pe bancheta din spate. E rândul tău să treci la volan. Ai grijă să trecem de blocaj.

— Dar… Nu! protestă ea cu vehemenţă. O să fiu chiar prea bucuroasă să fii prins, domnule Greywolf!

— Porneşte afurisita asta de maşină odată, altfel or să ne observe şi or să devină suspicioşi. Mişcă-ţi funduleţul şi pune din nou maşina pe autostradă. Acum!

Privirea pe care ea i-o aruncă peste spătarul scaunului fu extrem de ostilă dar îl ascultă când îl văzu scoţând cuţitul de la brâu.

— Nici măcar să nu te gândeşti să claxonezi, o avertiză el chiar în clipa în care ei îi trecea acel gând prin minte.

Cuţit sau nu, tot intenţiona să treacă prin blocaj ţipând cât o ţinea gura. Imediat cum avea să frâneze, voia să sară din maşină şi să lase pe poliţişti să se ocupe de el.

— Dacă te gândeşti cumva să mă denunţi, las-o baltă, îi spuse el.

— N-ai nicio şansă.

— Nici tu. O să spun că mi-ai fost complice,

că mi-ai oferit adăpost azi-noapte şi că m-ai ajutat să ajung până aici.

— Or să-şi dea seama că minţi, spuse ea pe un ton ironic.

— Nu şi când or să examineze aşternuturile de pe patul tău.

Blocată de cuvintele lui, ea îi aruncă iute o privire. Era întins pe bancheta din spate, ca şi cum ar fi dormit. În mână ţinea o revistă pe care ea bănui că avea de gând să o folosească pentru a-şi acoperi faţa.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu un glas tremurător şi nu-i plăcu siguranţa din ochii lui. Ce legătură au aşternuturile de pe patul meu?

— La examinare poliţia o să găsească urme de sex pe ele.

Ea păli şi strânse volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor se albiră. Înghiţi în sec de jenă.

— Acum, dacă vrei o explicaţie mai detaliată, spuse el încet, ţi-o dau bucuros. Dar eşti matură şi cred că-ţi dai seama şi singură. Nu mai văzusem o femeie dezbrăcată de multă vreme, cu atât mai puţin să stau în pat cu una, suficient de aproape ca s-o miros, s-o aud respirând, spuse el şi apoi adăugă mai încet: Gândeşte-te la asta, Aislinn.

Ea nu voia să se gândească. Deloc. Palmele îi erau deja transpirate şi stomacul i se tulburase. Când? Cum? Ar fi putut să mintă, să născocească. Dar, de asemenea, ar fi putut să spună şi adevărul

Înainte să o aresteze, poliţiştii aveau să dea

crezare povestirii ei? Ce dovadă ar fi putut să aducă în sprijinul ei? Nu se vedea nicio urmă de intrare cu forţa în apartamentul ei. Nu avea să fie implicată multă vreme, bineînţeles. În cele din urmă, avea să se descopere că el minţea. Dar, până atunci, el avea să-i facă viaţa un calvar. Şi să o pună într-o postură jenantă. Nu ar fi putut să facă faţă acelui incident, mai ales că părinţii ei ar fi fost îngroziţi.

— Şi nu mă voi lăsa prins fără să opun rezistenţă, şopti el când ea apăsă pe frână pentru a încetini aşezându-se în rând cu celelalte maşini. N-or să mă prindă viu, zise el cu o voce înăbuşită fiindcă îşi acoperise faţa cu revista.

Înaintea ei nu mai rămăsese decât o maşină. Poliţistul se aplecă să stea de vorbă cu şoferul.

— Dacă nu vrei să mă ai pe conştiinţă, ca să nu mai vorbesc de alte persoane nevinovate pe care s-ar putea să le iau cu mine, ai face bine să-ţi dai toată silinţa să trecem cu bine de blocajul ăsta.

Ea nu mai avu timp să ia o hotărâre, căci poliţistul lăsă să treacă maşina din faţă şi îi făcu semn ei să înainteze. *„Doamne, cum am intrat în aşa ceva şi ce o să mă fac?”*

Ciudat, dar când veni momentul, nu trebui să se gândească. Nici să pună hotărârea în fragila balanţă dintre raţiune şi conştiinţă. Pur şi simplu reacţionă spontan.

Coborî geamul şi, înainte ca poliţistul să poată spune ceva, zise:

— Vai, domnule ofiţer, mă bucur atât de mult

că m-aţi oprit. Cred că ceva nu e în regulă cu maşina mea. Beculeţul ăsta roşu se aprinde şi se stinge. Ce crezi că poate să însemne? Sper că nimic rău.

Şiretlicul funcţionă. Aislinn se uită la poliţist cu ochii mari şi cu răsuflarea tăiată.

Părul, pe care Greywolf nu o lăsase să-l pieptene cum trebuia în dimineaţa aceea, era şi mai ciufulit, datorită faptului că dormise în maşină, şi îi cădea pe umeri într-o dezordine care o făcea să pară foarte atrăgătoare, mai ales în ochii unui poliţist de circulaţie prost plătit care primise ordin să oprească maşini pe o autostradă pustie într-o zi călduroasă de august ca să caute un afurisit de indian care după părerea lui, era în Mexic de-acum.

— Păi, domniţa mea, ia să vedem care e problema, spuse el plin de sine dându-şi pălăria pe spate.

Se aplecă peste geam ca să se uite la respectivul beculeţ roşu, care se tot aprindea şi se stingea, dar Aislinn ştia că privirea îi era aţintită asupra sânilor ei. Totuşi, expresia lui se schimbă când se uită în spate.

— El cine e?

— Ah, soţul meu, spuse ea dezgustată şi ridicând din umeri cu nepăsare.

Răsuci o şuviţă de păr pe după deget şi se întrebă deodată dacă avea să se observe locul de unde tăiase Greywolf şuviţa aceea.

— Devine morocănos ca un urs bătrân dacă-l

trezesc în timp ce călătorim. Întotdeauna mă pune pe mine să conduc. Dar astăzi mă bucur c-am făcut-o, spuse ea bătând din gene şi ofiţerul zâmbi din nou.

Greywolf se pricepea la oameni, dar nu-şi dădea seama şi nici nu avea timp să analizeze de ce mergea atât de departe cu protejarea lui în momentul acela. Poliţistul vorbea iarăşi cu ea.

— Acum nu văd nicio luminiţă roşie, şopti el părând să nu vrea să-l trezească pe soţul care s-ar fi putut dovedi mai mult decât morocănos faţă de cineva care se holba la nevasta lui.

— Ei bine, mulţumesc, spuse ea, căci vitejia ei era în cantităţi mici.

Acum că ajutase şi ascunsese un delicvent era nerăbdătoare să treacă mai departe fără să fie descoperită.

— Înseamnă că nu era nimic grav.

— Poate că motorul e prea încins, spuse poliţistul rânjind cu subînţeles. Ştiu că al meu e, şopti el cu un glas şi mai scăzut, iar Aislinn zâmbi stins, chiar dacă se înfiora de repulsie.

Greywolf se mişca uşor şi mormăi ceva, Zâmbetul poliţistului se şterse subit.

— Ne mai vedem, spuse ea, luând piciorul de pe frână şi apăsând uşor acceleraţia.

Nu voia să pară nerăbdătoare să plece, deşi şoferul din spate claxona nervos.

Poliţistul îi aruncă o privire menită să-l intimideze.

— Ai grijă să verifici luminiţa aia dacă se

aprinde din nou. Aş putea să anunţ prin radio mai departe şi…

— Nu, nu, nu-ţi face griji în privinţa mea! îi strigă ea pe geam. O să-l trezesc pe soţul meu dacă o să se mai întâmple. Pa.

Închise geamul şi apăsă pe accelerator. Uitându-se în oglinda retrovizoare, îl văzu pe poliţist explicându-i situaţia şoferului furios, care fusese ţinut pe loc mai mult decât trebuia.

Abia când blocajul nu se mai văzu deloc, ea îşi permise să se relaxeze puţin. Din moment ce strângea volanul îngrozitor de tare, se forţă să-şi descleşteze degetele. Unghiile îi pătrunseseră în carne. Scoase un oftat prelung şi tremurător

Greywolf sări peste scaun cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat atât de înalt ca el.

— Te-ai descurcat foarte bine. Nimeni nu şi-ar da seama că eşti o novice în lumea delincvenţilor.

— Taci! strigă ea şi, cu aceeaşi nonşalanţă de care dăduse el dovadă mai devreme, trase pe dreapta împroşcând pietrişul când frână.

Imediat cum se opri maşina, ea puse capul pe volan şi începu să plângă.

— Te urăsc. Te rog, dă-mi drumul. De ce oi fi făcut asta? De ce? Ar fi trebuit să te predau. Mi-e frică, sunt obosită, mi-e foame şi mi-e sete. Eşti un delincvent şi n-am minţit pe nimeni în viaţa mea. Un ofiţer de poliţie! Aş putea să ajung şi eu la închisoare acum, nu? De ce te-oi ajuta când probabil că tot o să mă omori?

Greywolf stătea nemişcat lângă ea. Când, în sfârşit, ea se opri din plâns, îşi şterse obrajii cu dosul palmelor şi îl privi cu ochii umflaţi.

— Aş vrea să-ţi spun să te înveseleşti, că ce-a rost mai rău a trecut, dar se pare că necazurile noastre abia au început, Aislinn.

Se uită la sânii ei, care, ea îşi aminti imediat, erau dezgoliţi indecent. Mâinile îi tremurară când încheie nasturii cămăşii.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la blocajele de pe şosele. Nu m-am gândit la ele. Trebuie să găsim un televizor.

— Un televizor? repetă ea cu o voce subţire.

El privi şoseaua din spatele şi din faţa lor.

— Da. Sunt sigur că trebuie să se transmită o ştire despre operaţiunea de căutare. Să sperăm că o să ne ofere amănunte în legătură cu felul în care intenţionează să mă prindă. Să-i dăm drumul.

Ea intră din nou pe şosea.

— Dar radioul din maşină? Am putea să ascultăm ştirile la el.

— Nu sunt la fel de detaliate, spuse el, clătinând din cap. N-ai auzit că o fotografie face cât o mie de cuvinte?

— Bănuiesc că o să-mi spui încotro să merg şi când să opresc.

— Exact. Tu condu doar.

Timp de aproape o oră rămaseră tăcuţi, deşi el îi dădu din brânza şi biscuiţii pe care le scoase din pungă. Coji o portocală şi o mâncară pe din două. Ei nu-i plăcea să mănânce din mâna lui, dar

deschidea gura ascultătoare de fiecare dată când el îi apropia o felie de buze.

Când se apropiară de marginea unui orăşel cu aspect îngrozitor, Greywolf îi spuse să încetinească. Treceau pe lângă berăriile care se înşirau de-a lungul autostrăzii asemenea unor prostituate bătrâne şi triste în căutare de clienţi.

— Acolo, spuse el scurt, arătând cu degetele. Trage la *Tumbleweed.*

Dezgustul se citi pe faţa ei. *Tumbleweed* era cârciuma cea mai oribilă dintre toate.

— Sper că am ajuns la timp pentru ora fericită, spuse ea cu sarcasm.

— Au televizor, spuse Greywolf zărind antena ieşind prin acoperiş. Coboară.

— Am înţeles, domnule, mormăi ea, deschizând portiera.

Îi făcea plăcere să coboare de la volan. Îşi propti mâinile pe spate, întinzându-se şi bătu din picioare pentru a-şi reface circulaţia.

Mai erau doar câteva maşini în parcarea din faţa tavernei. Greywolf o luă de braţ şi o trase spre uşă. O bună parte din uşa despărţitoare fusese scoasă din balamale, iar marginea neregulată, care era îndoită în afară, arăta la fel de jalnic ca restul. Aislinn îşi puse în gând să pară resemnată şi, de cum treceau pragul, să strige după ajutor.

— Renunţă la ceea ce gândeşti.

— Ce gândesc?

— Că o să fugi din mâinile mele şi o să te

refugiezi în braţele vreunui salvator. Crede-mă, sunt cel mai sigur însoţitor pe care îl poţi avea într-un asemenea loc.

Ceea ce nu era prea grozav, ţinând seama de faptul că îl văzuse vârând cuţitul în cizmă înainte să coboare din maşină.

— Nu, spuse el, luând-o pe după umeri, prefă-te că te simţi grozav.

— Poftim!

— Exact. O să avem o aventură ilicită de după-amiază.

— Eşti nebun dacă-ţi închipui… Stai, nu mai face asta! exclamă ea când el îi cuprinse mijlocul cu braţul, ţinându-şi mâna alarmant de aproape de sânul ei, apăsându-i-l cu degetele lui puternice pentru a o prinde într-o strânsoare din care să nu poată scăpa.

— Vai, scumpo, aşa vorbeşti cu iubitul tău? întrebă el pe un ton plângăreţ.

Mergând clătinat, el deschise uşa despărţitoare, apoi pe cealaltă, care era foarte şubredă, şi intrară în localul întunecat şi plin de fum. Ca să-şi menţină echilibrul, Aislinn se agăţă de cămaşa lui lipindu-şi mâna de abdomenul lui. El îi aruncă o privire şi îi făcu cu ochiul, de parcă ar fi aprobat gestul ei. Aislinn ar fi vrut să-i strige însă că nu l-ar fi atins dacă nu s-ar fi temut să nu cadă.

Totuşi, nu spuse nimic. Rămase fără grai când văzu acel interior mizerabil. Localuri ca *Tumbleweed* apăreau în filme, dar ea nu intrase

niciodată într-unul. Tavanul nu se vedea din cauza fumului şi îi trebuiră câteva clipe ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, însă când văzu totul mai bine fu şi mai deprimată.

În faţa barului era un şir de scaune din vinilin roşu. Cel puţin odată fuseseră roşii, căci acum se transformaseră într-un roşcat murdar. Numai trei dintre ele erau ocupate. Când uşa se închise în urma lor, trei perechi de ochi răutăcioşi se întoarseră şi îi măsurară din cap până în picioare, suspicioşi.

O pereche, încărcată de fard, aparţinea unei blonde vulgare care stătea cu un picior proptit pe scaunul de lângă ea şi îşi dădea unghiile cu lac.

— Hei, Ray avem clienţi! strigă ea.

Aislinn bănui că Ray era bărbatul obez care se afla de partea cealaltă a barului şi care stătea cu braţele rezemate de frigider, uitându-se la televizorul instalat sus, într-un colţ. Era captivat de un serial siropos.

— Şi ce, serveşte-i! urlă şi el fără să-şi ia ochii de pe ecran.

— Nu mi s-au uscat unghiile.

Ray scoase un şir de obscenităţi rezervate doar pentru pereţii WC-urilor publice din porturi. După aceea îşi desprinse trupul masiv de lângă frigider şi le aruncă, lui Greywolf şi ei, o privire supărată, pe care numai ea o văzu, căci însoţitorul ei avea faţa ascunsă în părul ei şi limba în ureche.

Dar părea să nu-i scape nimic.

— Două beri reci, spuse el destul de tare ca

să audă Ray, după care o împinse pe Aislinn uşor spre unul dintre separeurile cu aspect jalnic, de unde puteau vedea foarte bine şi televizorul şi uşa. Aşază-te, îi şopti el.

Din moment ce, practic, o împinse, ea nu avu încotro. Nu avu timp să se uite dacă scaunul era curat, dar probabil că era mai bine. Greywolf se aşeză lângă ea, îngrămădind-o în perete.

— Mă striveşti, se plânse ea în şoaptă.

— Tocmai asta e ideea.

Îi rodea gâtul uşor când Ray le aduse berile în mâinile cu unghii murdare. Sticlele făcură zgomot când le trânti pe masă.

— Trei dolari, Plătiţi acum.

— Dă-i tu banii, scumpo, spuse Lucas, mângâindu-i umărul. Eu sunt ocupat.

Aislinn strânse din dinţi ca să nu-i strige să-şi ia mâinile de pe ea sau să o ia de acolo, sau să se ducă naibii. Avusese dreptate. Chiar dacă ar fi putut stârni simpatia lui Ray şi a celorlalţi, se îndoia că s-ar fi lăsat pe mâinile vreunuia. Cel puţin, Greywolf era un ticălos familiar.

Scoase din poşetă trei bancnote de câte un dolar şi le puse pe masă. Ray, care se tot uita peste umăr, ca să nu piardă nicio secvenţă din film, luă banii şi plecă repede.

— Bravo, îi spuse Lucas încet la ureche.

Ar fi vrut ca Greywolf să nu-şi mai ia rolul atât de în serios, acum când Ray nu mai reprezenta un pericol pentru el. Ar fi putut, cel puţin, să-şi scoată mâna din bluza ei, unde

degetele lui se jucau cu breteaua sutienului.

— Şi acum? întrebă ea.

— Acum o să ne giugiulim.

— Du-te…

— Şşş! spuse el furios. Doar nu vrei să-i atragi atenţia lui Ray, nu? Sau poate cei doi cowboy îţi plac mai mult? Le-ar face o deosebită plăcere să salveze o domniţă la ananghie.

— Ah, încetează, spuse ea când îi simţi buzele pe gât. Credeam că ai venit aici ca să te uiţi la televizor.

— Aşa e. Dar nu vreau ca ei să ştie asta.

— Şi, atunci, eu o să fiu obligată să stau aici şi să te las să mă pipăi? întrebă ea şi el scoase un sunet care voia să fie un răspuns afirmativ. Cât timp?

— Cât o să fie nevoie. Cam la fiecare jumătate de oră o să comandăm alte beri ca să nu se supere Ray că îi ocupăm nepreţuitul spaţiu.

Cum putea un bărbat să vorbească atât de raţional în timp ce săruta atât de delicat, ea nu-şi dădea seama. Se feri de buzele lui neobosite.

— Nu pot să beau atât de mult.

— Când nu se uită nimeni, torni berea pe jos. Mă-ndoiesc că o să se observe vreodată.

— Şi eu mă-ndoiesc, spuse ea cutremurându-se şi ridicând piciorul de pe duşumeaua care era lipicioasă din cauza unor substanţe pe care ea găsi de cuviinţă că ar fi fost mai bine să nu le identifice. Eşti sigur că o să merite?

— Ce e, scumpo? Nu te simţi bine? întrebă el

şi începu să tragă de nasturii cămăşii ei.

— Nu.

— Vrei să mai treci printr-un blocaj? Sau ţi-a plăcut să-l înnebuneşti puţin pe poliţistul ăla sărman?

— Eşti îngrozitor, spuse ea, rezemându-se de peretele separeului şi încercând să fie pasivă sub gura şi mâinile lui.

— Nu sunt convins că eşti prea înflăcărată, scumpo, şi nici ei n-or să fie. Pune mai mult suflet, mormăi el apropiindu-se cu buzele foarte mult de gura ei.

— Nu. E dezgustător.

El înălţă capul brusc şi o privi cu răceală.

— De ce?

Se simţise jignit. De ce? Pentru că îşi închipuia că vorbele ei proveneau din convingeri rasiale sau pentru că îşi închipuia că îi ia în râs priceperea sexuală? Şi, în definitiv, ce-i păsa dacă el se simţise jignit sau nu?

— Nu sunt obişnuită să fac aşa ceva în locuri publice, domnule…

Dar nu apucă să-i rostească numele, căci el o sărută brusc. Era un sărut impersonal, dat numai ca să o reducă la tăcere. Ţinu gura închisă. Totuşi, Aislinn simţi un gol în stomac şi nu putu să scoată niciun sunet.

Ceea ce, în definitiv, se şi urmărea. Când el îşi desprinse gura de a ei, în sfârşit, îi şopti:

— Ai grijă.

Ea doar dădu din cap, dorindu-şi ca inima să i

se potolească. Un lucru ştia sigur, că nu avea să-l mai provoace cu întrebări sau conversaţie. Nu voia să o mai sărute.

Nu ştia de ce, dar *nu* voia să o mai sărute.

Din fericire, nimeni nu le dădea atenţie Părea să fie o lege nescrisă ca toţi clienţii de la *Tumbleweed* să-şi vadă de treburile lor, altfel erau rugaţi să facă altceva.

Deşi dădea impresia de a fi furat de activitatea lui amoroasă, Greywolf era perfect conştient de tot ce se petrecea. Ochii lui nu stăteau liniştiţi niciodată, deşi îi ţinea pe jumătate închişi. Se uita pe furiş la fiecare chip, căutând să vadă vreun semn cum că ar fi fost recunoscut, dar nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Ray – sau chelneriţa, după ce i se uscaseră unghiile – le aducea bere de fiecare dată când Greywolf striga pe tonul unuia ameţit de băutură.

Clienţii veneau şi plecau. Majoritatea stătea doar atât cât trebuia pentru a bea vreo două pahare. Unii beau singuri. Alţii intrau în grupuri de câte doi trei. Unul se jucă la un aparat până când piuitul şi luminile o înnebuniră pe Aislinn. Când, în sfârşit, plecă, televizorul rămase singura distracţie. O reluare a unei comedii de situaţie îl fascina acum pe Ray.

Pentru Aislinn, timpul abia se târa. Nu pentru că s-ar fi plictisit, dar nervii îi erau încordaţi la maximum şi tot spunea că acest lucru se datora aşteptării unui posibil salvator care să treacă pragul. Dar ca să fie sinceră, credea că starea

aceea de nervozitate avea legătură mai degrabă cu jocul lui Greywolf.

Cum altfel ar fi putut să numească acel lucru? Ce alt termen s-ar fi potrivit felului în care el îşi strecura degetele prin părul ei, ţinându-i capul nemişcat în timp ce-i săruta gâtul. Sau felului în care îi strângea pulpa când venea chelneriţa să le aducă berea. Sau felului în care buzele lui se jucau în jurul urechilor ei.

— Nu, spuse ea gemând o dată, când acea mângâiere îi făcu pielea de găină pe braţe.

— E bine să gemi. Ţine-o tot aşa, şopti el când doi camionagii trecură pe lângă ei, îndreptându-se spre jocul mecanic.

El îi luă mâna şi i-o strecură pe sub cămaşă lipindu-i palma de pielea lui. Aislinn făcu o încercare slabă de a-şi retrage mâna, dar el nu o lăsă. Atâta timp cât era forţată să-l atingă, ea îşi satisfăcu curiozitatea şi, pe nesimţite, mişcă degetul mare puţin, dând peste sfârcul lui. Acesta era tare.

Lui i se tăie răsuflarea.

— Dumnezeule mare, nu face asta, zise el atunci şi trupul îi deveni extrem de rigid.

Ea îşi trase mâna.

— Făceam doar ce…

— Şşş!

— Nu spune…

— Şşş! Uită-te la televizor.

Ea se uită. Un crainic din Phoenix citea o ştire despre căutarea evadatului, militantul indian,

Lucas Greywolf, şi o fotografie a acestuia apăru pe ecran. Aislinn aproape că nici nu-l recunoscu. Avea părul tuns foarte scurt, aproape ras.

— Nu-i o fotografie prea bună, spuse ea sec.

El schiţă un zâmbet slab, dar privea atent harta statului Arizona, care tocmai era arătată. Aşa cum bănuise, presa nu le făcea niciun serviciu poliţiştilor, arătând unde se aflau blocajele pe şosele. Chiar dacă astfel de lucruri sabotau activitatea poliţiei, scopul fiecărei staţii de televiziune era să-şi învingă rivalii.

Imediat cum crainicul trecu la altă ştire, Lucas se trase spre marginea separeului.

— Bun, hai să mergem. Şi nu uita să te clatini. Se presupune că ai băut câteva beri.

Îi întinse mâna, dar atenţia îi fu atrasă spre uşă căci tocmai intra un client. Greywolf înjură uşor, dar urât, când un bărbat în uniformă îşi făcu apariţia înăuntru.

Capitolul 3

Scoţându-şi pălăria, bărbatul în uniformă îşi şterse fruntea asudată cu mâneca. Aislinn deveni foarte atentă. După uniformă, era şerif, sau cel puţin, ajutor de şerif.

— Stella, dă-mi o bere! strigă el de cum intră. Chelneriţa cea blondă se întoarse şi îi aruncă un zâmbet larg de bun-venit, care dovedea cât de bine se cunoşteau.

— Ei, ia te uită ce-a adus pisica, spuse ea rezemându-se de bar şi proptindu-şi coatele de tejghea, poziţie care îi scotea în evidenţă pieptul imens.

Şeriful îşi arătă aprecierea, aruncându-i un zâmbet lasciv.

— Ţi-a fost dor de mine, nu?

— Pe naiba, zise ea, luându-l de gât când el se aşează pe scaunul de lângă ea. Ştii cum sunt eu. Ochii care nu se văd, se uită.

— De două zile tot caut un afurisit de indian pe care nu l-a văzut nimeni. Am nevoie de două beri reci şi de dragoste.

— În ordinea asta? întrebă blonda aplecându-se şi el o sărută, dar apoi o bătu uşor pe un şold.

— Adu-mi berea aia.

Stella se duse să-i satisfacă dorinţa vânătorului, în timp ce vânatul stătea clocotind de furie lângă Aislinn, în separeu.

— La naiba, spuse Greywolf încet izbindu-se

cu pumnul în pulpă sub masă. Câteva minute încă şi am fi fost plecaţi. Fir-ar să fie.

Continuă să-şi verse năduful, dar în tot acest timp, se împingea în Aislinn de parcă s-ar fi giugiulit.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să-i atragi atenţia. Fiindcă, pentru a te salva, va trebui să treacă peste cadavrul meu, scumpo.

— Ce ai de gând?

— Deocamdată, o să fac ce-am făcut şi până acum, spuse el sărutându-i gâtul. Poate că o să plece.

Dar se părea că poliţistul avea de gând să rămână multă vreme acolo. Cele două beri reci se transformară în trei, apoi în patru. Stella nu se depărta prea mult de el, decât dacă era nevoită să servească alţi clienţi. Flirtară în mod şocant, schimbând aluzii sexuale, până când replicile lor provocatoare ajunseră să se rezume la şoapte întrerupte din când în când de râsul gros şi sexy al Stellei. Mâinile şerifului nu stăteau deloc, ci o mângâiau în permanenţă. Stella nu zicea niciodată nu.

Speranţele lui Aislinn crescuseră odată cu apariţia neaşteptată a şerifului, dar acum se îndoia că omului legii i-ar fi păsat dacă evadatul era prins sau nu. Erau mulţi oameni, atât indieni, cât şi albi, care simpatizaseră cu cauza lui Lucas Greywolf. Poate că acel şerif epuizat era unul dintre aceştia. Poate că s-ar fi uitat în altă parte dacă Greywolf i-ar fi apărut în faţă.

Totuşi şeriful reprezenta singura speranţă a lui Aislinn de a scăpa de răpitorul ei. Avea de gând să-l folosească, deşi era sigură că nu avea să-i mulţumească pentru stricarea serii pe care plănuia să o petreacă în compania Stellei.

— Când o să fie momentul, o să ne ridicăm şi o să ieşim, pricepi?

— Da, zise ea.

Poate prea repede.

Greywolf înălţă capul uşor şi, privind-o în ochi se aplecă puţin sub masă. Chiar înainte să vadă sclipirea lamei, ea îşi dădu seama că scosese cuţitul din cizmă.

— Nu mă obliga să-l folosesc, Aislinn. Mai ales pe tine.

— De ce nu pe mine?

El o privi sugestiv.

— Pentru că mi-ar părea rău să te rănesc, după ce am petrecut o după-amiază atât de plăcută pipăindu-te.

— Sper să te ardă flăcările iadului, spuse ea, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Sunt sigur că dorinţa ţi se va împlini, zise el, după care nu mai adăugă nimic, ci îşi îndreptă atenţia din nou spre cei doi de la bar, pe care îi urmări ca un şoim.

Când şeriful îşi trecu mâna peste pieptul Stellei şi apoi se opri să-l cerceteze mai cu atenţie, Greywolf spuse:

— Acum.

Aislinn se aşteptase ca el să iasă pe nesimţite

din separeu şi apoi pe uşă, dar o trase brusc în picioare, intenţionând să o ia prin surprindere, ceea ce reuşi de minune. Ea se lăsă pe el pentru a-şi recăpăta echilibrul şi el o luă după mijloc, susţinând-o. Aislinn îşi lipi pumnii de pieptul lui, dezlipindu-şi trupul de al lui şi deschise gura. Însă, nu ieşi decât un icnet slab, căci el strecură cuţitul între trupurile lor.

— Nu, spuse el şi vocea răguşită îi era periculos de calmă şi sigură, făcând-o să se răzgândească să mai încerce ceva acum.

— Hei, domnule.

Aislinn şovăi puţin, dar Greywolf nu. El continuă să meargă.

— Hei, domnule! Cu tine vorbesc, şefule.

Ea îi simţi răsuflarea pe obraz înainte ca el să se oprească şi să ridice capul.

— Da? îl întrebă el pe Ray, care îl strigase.

— Avem camere în spate, spuse acesta, arătând cu degetul mare peste umăr. Poate vrei să rămâi cu iubita ta peste noapte.

— Nu, mulţumesc, spuse Lucas. Trebuie s-o duc acasă până nu se-ntoarce taică-său.

Ray râse cu subînţeles şi îşi îndreptă din nou atenţia spre televizor, unde acum se transmitea un film poliţist. Şeriful, care îşi punea toată pasiunea în sărutul pe care i-l dădea Stellei, nici măcar nu ridică privirea. Imediat cum ieşi, Aislinn trase în piept aerul curat. Nu credea că avea să-şi mai cureţe vreodată căile respiratorii de duhoarea de bere şi de fum de ţigară. Greywolf nu pierdu

timpul cu curăţatul plămânilor, ci o împinse repede în maşină.

În câteva minute, puseră câteva mile între ei şi *Tumbleweed.* Abia atunci îşi permise să răsufle uşurat. Lăsă geamul în jos şi păru să-i placă felul cum vântul îi biciuia faţa.

— Ai început să te pricepi din ce în ce mai bine la păcălitul autorităţilor, remarcă el.

— Nu mi-a plăcut să simt cuţitul în coaste, zise ea.

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

El părea să ştie încotro mergea, deşi Aislinn era conştientă că nu se aflau pe o autostradă circulată. Benzile erau înguste. Erau foarte puţine indicatoare. Nu erau lumini. Spaţiile de tras pe dreapta nu existau. Erau puţine maşini şi foarte distanţate unele de altele.

Greywolf conducea cu viteză, dar bine. Nu după mult timp, tot uitându-se la dungile albe de pe mijlocul şoselei, ea aţipi. Însă, numai după câteva clipe, înjurătura lui o trezi brusc.

— Fir-ar a dracului de treabă!

— Ne urmăreşte cineva? întrebă ea cu speranţă în glas, îndreptându-se în scaun şi uitându-se în spate.

— S-a aprins beculeţul de căldură.

Ea fu dezamăgită. O clipă, sperase că şeriful sau altcineva de la *Tumbleweed* îl recunoscuse pe Greywolf, dar nu încercase să pună mâna pe el până când nu putea să cheme întăriri.

— Aşa a făcut şi după-amiază, spuse ea

rezemându-se de spătar.

El întoarse capul şi îi aruncă o privire furioasă. Chipul îi era luminat doar de beculeţele de la bord, care îi dădeau o tentă verzuie, ce-l făcea să pară şi mai înspăimântător. Ochii îi erau argintii şi plini de furie.

— Vrei să spui că motorul chiar a fost prea încins azi după-masă?

— N-ai auzit când i-am spus poliţistului?

— Credeam că joci teatru! strigă el.

— Ei bine, nu jucam.

— Şi de ce nu mi-ai spus înainte să intru pe şoseaua asta pustie?

— N-ai întrebat!

El puse capăt acelei înfruntări printr-o înjurătură pe care ea nu ar fi reprodus-o de teamă să nu fie trăsnită. Dinţii i se izbiră puternic unii de alţii când el trase brusc în dreapta, ieşind de pe şosea.

— Unde mergi? întrebă ea cu teamă.

— Trebuie să las motorul să se răcească, altfel o să ia foc. Nu pot să fac nicio reparaţie pe întuneric, oricum.

Parcurse câteva sute de iarzi în afara şoselei. Terenul era atât de accidentat, încât Aislinn trebui să se ţină de bord ca să nu cadă de pe scaun. Când se opriră, în sfârşit, motorul şuiera ca un ceainic. Greywolf deschise portiera şi coborî. Se rezemă de maşină, lăsând capul în jos.

— Fir-ar să fie! Am pierdut o groază de timp astăzi. Întâi, în cârciuma aia uitată de lume, iar

acum asta.

Părea extrem de supărat din cauza acelei întârzieri forţate. Se duse spre partea din faţă a maşinii şi trase un picior într-unul dintre cauciucuri, înjurând furios.

Aislinn coborî şi ea, întinzându-se pentru a se dezmorţi.

— Avem cumva o dată fixă la care trebuie să ajungem?

— Da. Avem o dată fixă, spuse el şi tonul sumbru o făcu să-şi dea seama că nu trebuia să mai insiste în privinţa acelui subiect.

El clătină din cap şi oftă resemnat.

— Dacă tot suntem obligaţi să stăm aici am putea să profităm şi să dormim puţin. Treci pe bancheta din spate.

— Nu mi-e somn, zise ea îmbufnată.

— Oricum, treci pe bancheta din spate.

Vocea lui semăna cu un tunet ameninţător şi distant, care răsuna peste deşert. Aislinn îi aruncă o privire ucigătoare, dar îl ascultă. Lăsând toate portierele deschise, în afară de una din spate, el urcă lângă ea şi, instalându-se în colţ, lipit de portieră, desfăcu picioarele, trăgând-o între ele înainte ca ea să-şi dea seama ce avea de gând.

— Dă-mi drumul, spuse ea furioasă şi se zbătu, dar, din moment ce acest lucru nu făcea decât ca şezutul ei să se familiarizeze mai mult cu şliţul lui, se opri.

— O să dorm. Şi tu o să faci la fel, spuse el lipind-o cu spatele de pieptul lui şi înconjurând-o

cu braţele, care erau ca nişte cercuri de oţel care se încrucişau chiar sub sânii ei.

Era o poziţie extrem de tulburătoare, deşi deloc dureroasă. Nu ar fi fost nici măcar incomodă, dacă ea s-ar fi relaxat. Dar Aislinn nu voia să o facă.

— N-am cum să umblu prin deşert, Greywolf. Dă-mi drumul.

— Nici vorbă. Doar dacă nu cumva preferi să te leg de volan.

— Unde m-aş putea duce?

— Dacă am învăţat ceva în legătură cu tine e faptul că eşti o femeie plină de resurse.

— Dar suntem în pustiu. Şi e întuneric.

— E lună.

Da, observase şi ea. Şi mai erau şi stele cum nu mai văzuse în viaţa ei. Erau imense, strălucitoare şi aproape, neasemuindu-se cu cele care se vedeau din oraş. În orice altă împrejurare, ar fi putut admira noaptea aceea, ar fi savurat-o, s-ar fi lăsat îmbrăţişată de splendoarea ei, s-ar fi bucurat de micimea ei în comparaţie cu ea.

Dar voia ca nimic în legătură cu noaptea aceea să nu i se pară frumos. Voia ca, mai târziu, să-şi amintească doar groaza pe care i-o provocase.

— Aş fi o proastă să plec de una singură, chiar dacă aş şti unde suntem şi dacă aş putea să scap de tine.

— Ceea ce o să mă asigur că n-o să faci. Acum, pentru binele tău, stai liniştită.

Încordarea din vocea lui o făcu să devină atentă şi la alte lucruri. De exemplu, la vibraţiile din braţele care o ţineau pe sub piept. La apăsarea de la baza şirei spinării. Înghiţi în sec, nelăsându-se să se gândească la ce ar fi putut să însemne.

— Te rog, nu face asta, spuse ea, fiind gata să renunţe la mândrie şi să-l implore, deoarece nu credea că ar fi suportat să stea toată noaptea atât de aproape de el. Nu pentru că i-ar fi displăcut foarte mult, ci pentru că nu-l displăcea suficient. Dă-mi drumul.

— Nu.

Ştiind că era inutil, ea încetă să mai încerce să-l facă să se răzgândească. Dar refuză să se relaxeze. Spatele îi era la fel de rigid ca o scândură. Nu după mult timp, începu să o doară gâtul din cauză că se forţa să menţină o mică distanţă între ei. Abia când crezu că el adormise, îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui.

— Eşti foarte încăpăţânată, Aislinn Andrews.

Ea închise ochii, strângând din dinţi, căci ştia că el fusese martor la îndărătnicia ei şi la acea capitulare finală. Probabil că aşteptase intenţionat.

— Dacă ai mai slăbi strânsoarea puţin, aş respira mai uşor.

— Sau ai lua cuţitul, spuse el, după care rămaseră tăcuţi o vreme. Eşti una dintre cele foarte puţine.

— Puţine ce?

— Femei cu care mi-am petrecut mai mult de

o noapte.

— Nu te aştepta să mă simt flatată.

— Nicidecum. Sunt sigur că o virgină albă ca tine nu poate să-şi închipuie ceva mai cumplit decât a avea un indian între pulpele ca neaua.

— Eşti îngrozitor de vulgar. Şi nu sunt virgină.

— Ai fost măritată?

— Nu.

— Atunci, ai trăit cu un bărbat?

— Nu.

— Aventuri?

— Nu te priveşte.

Mai degrabă ar fi murit decât să-i spună că nu o făcuse decât o singură dată. Despre care nici nu merita să pomenească. Fusese o experienţă care o dezamăgise teribil şi în care se implicase mai mult pentru a-şi satisface curiozitatea.

Între ea şi acel bărbat nu fusese decât puţină afecţiune, puţină comunicare, nu căldură sau apropiere, nici măcar prea multă pasiune. După aceea, fusese deziluzionată şi dezamăgită şi îşi închipuia că şi partenerul ei fusese la fel.

Nu mai riscase niciodată să trăiască un moment asemănător şi, în ultima vreme, începuse să creadă că, pur şi simplu, nu avea înclinaţii sexuale. Bărbaţii cu care ieşea încercau dar niciunul nu-i trezea interesul ca să continue relaţia dincolo de nişte întâlniri la cină şi câte un sărut ocazional de noapte bună.

Decât să vorbească despre viaţa ei amoroasă

sau, mai degrabă, despre absenţa acesteia, ea îl întrebă:

— Dar tu? Câte aventuri amoroase ai avut?

Însă el, fie adormise, fie o ignoră, căci nu se auzi niciun răspuns.

*

Se ghemui mai aproape de sursa aceea de căldură.

Un mârâit slab, ca un tors de pisică mare, răsună prin spaţiul minţii ei care începea să se trezească. Se mişcă uşor şi, când creierul începu să pună cap la cap informaţiile pe care i le transmiteau simţurile, ea se trezi brusc şi făcu ochii mari.

— Oh, Doamne! exclamă ea.

— Asta trebuia să spun eu, zise el gemând.

Era întinsă pe Lucas Greywolf.

La un moment dat, în timpul nopţii, se întorsese, aşa încât, acum, obrazul îi era lipit de pieptul lui dezgolit, căci cămaşa i se descheiase, iar sânii îi erau striviţi de abdomenul lui, în timp ce şoldurile…

— Oh, Doamne! repetă ea, căci sexul lui era adăpostit între pulpele ei.

Şi era foarte tare.

Cu obrajii în flăcări, ea se dădu repede la o parte.

— Îmi pare rău, bâigui apoi ruşinată, ferindu-şi privirea

— Şi mie, spuse el, după care deschise portiera şi, practic, căzu afară din maşină.

Rămase multă vreme acolo, lângă vehicul. Aislinn nu îndrăzni să-l întrebe ce se întâmplase. Ştia foarte bine.

După câteva minute, el se duse şi deschise capota. Umblă la ceva înăuntru şi apoi se duse şi se aşeză pe vine în dreptul portierei deschise.

— Scoate-ţi sutienul.

Nici dacă ar fi spus „Desfă aripile şi i-aţi zborul”, ea nu ar fi fost mai surprinsă.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Ori scoate-ţi cămaşa. Dar grăbeşte-te, pentru că am pierdut deja destul timp.

Trecuse ceva timp de la ivirea zorilor şi ea roşi şi mai tare când îşi dădu seama cât de profund dormiseră amândoi. Desigur, ziua precedentă fusese obositoare şi…

— Ţi-l scoţi tu sau o fac eu? zise el, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Întoarce-te.

— Ah, fir-ar…

Se întoarse. Ea îşi scoase repede cămaşa, sutienul, apoi îşi puse cămaşa la loc şi o încheie repede.

— Poftim, zise ea, întinzându-i sutienul.

El îl luă fără să scoată un cuvânt şi se duse în partea din faţă a maşinii. După câteva minute de lucru, care făcu să-i apară broboane de sudoare şi după destule înjurături, trânti capacul şi se urcă la

volan, ştergându-şi mâinile pe blugi.

— S-ar putea să ţină un timp, spuse.

Dar nu ţinu suficient de mult. Nu parcurseseră decât vreo douăzeci de mile când firişoare de fum albicios începură să iasă de sub capotă.

— Mai bine ai opri înainte să sărim în aer, spuse ea şovăitor.

Nu scoseseră niciun cuvânt de când porniseră. Dacă şi el era tulburat de poziţia în care se treziseră în acea dimineaţă, atunci ea îi înţelegea reţinerea.

Îşi tot amintea lucruri pe care ar fi vrut să le şteargă din minte, de exemplu, cât de cald, de moale şi de fin era părul de pe pieptul lui sub buzele ei. Cum mâinile lui îi strânseseră şi îi mângâiaseră şezutul înainte ca ea să se trezească de-a binelea. Cât de bine se simţise cu numai câteva clipe înainte să se dezmeticească.

Din expresia de pe chipul lui nu puteai să-ţi dai seama la ce se gândea când trase din nou pe dreapta.

— Sutienul ăla n-a fost mai bun acolo decât la a-ţi ascunde sfârcurile.

Ea îl privi şocată, dar el deschise portiera şi coborî.

— Haide.

— Unde?

— Spre cel mai apropiat oraş.

— Vrei să spui că o să mergem pe *jos*? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Se aflau în pustiu, înconjuraţi de un teren accidentat din toate părţile. În zare se vedea conturul purpuriu al munţilor. Până acolo însă nu era decât o întindere de pământ presărată cu pietre, palma bătătorită a Mamei Naturi, întreruptă doar de fâşia gri a şoselei.

— Până când o să ne ia cineva cu maşina, spuse el şi porni la drum.

Aislinn nu avu de ales şi îl urmă, alergând până ajunse lângă el.

Nu avea de gând să rămână singură acolo. Poate că el nu se întorcea după ea şi se părea că ar fi putut trece zile întregi până să apară vreo maşină. Îi era deja sete şi nu o ajutase cu nimic faptul că mâncase câteva prăjiturele din proviziile pe care Greywolf le luase din bucătăria ei.

Merseră parcă de ore întregi. Ea trebuia să alerge uşor pentru a ţine pasul cu el. Soarele bătea fără milă în capul el neacoperit. Terenul era potrivit numai pentru reptilele care le tăiau calea din când în când.

În cele din urmă, auziră zgomotul unei maşini care se apropia şi, când se întoarseră, văzură o camionetă venind din spate. Arăta ca o fantomă roşie ce apărea din valurile de căldură. Înainte ca Greywolf să apuce să ridice mâna şi să facă semn, şoferul se pregăti să oprească. Trei indieni *Navaho* stăteau umăr lângă umăr în cabină. După ce discută puţin cu ei, Greywolf o urcă pe Aislinn în spate cu el.

— Te-au recunoscut?

— Probabil.

— Nu ţi-e teamă că or să te denunţe?

El întoarse capul şi, în ciuda căldurii sufocante, ea simţi fiori reci când îi văzu privirea.

— Nu.

— Ah, înţeleg. Onoarea îi obligă să păstreze tăcerea.

El nu se osteni să-i răspundă, ci întoarse privirea spre nord-est, direcţia în care ea dedusese deja că mergeau.

Păstrară tăcerea până ajunseră într-un orăşel prăfuit. Oricum, le-ar fi fost greu să facă conversaţie. Vântul fierbinte o izbea în faţă şi o lăsa cu răsuflarea tăiată.

Când se aflau încă la marginea orăşelului, Greywolf bătu în geamul din spate al camionetei şi şoferul opri în faţa unei benzinării. Greywolf sări din maşină şi o ajută pe Aislinn să facă acelaşi lucru.

— Rămân îndatorat! îi strigă el şoferului, care îşi săltă puţin pălăria de cowboy în semn de salut şi apoi îşi văzu de drum mai departe.

— Şi acum? întrebă ea obosită.

Instinctiv îşi dăduse seama că acei oameni erau de partea lui Greywolf, dar speranţa licărise puţin la gândul că aveau să se oprească într-un oraş.

Speranţa muri însă din clipa în care văzu împrejurimile. Străzile erau pustii. În afară de nişte găini care ciuguleau de pe pământul sterp al unei curţi aflate de partea cealaltă a şoselei, nu se

vedea niciun alt semn de viaţă. Oraşul părea la fel de tăcut şi neospitalier ca deşertul care îl înconjura.

Greywolf se duse spre clădirea din tablă, care adăpostea benzinăria. Aislinn se sili să-l urmeze, târându-şi picioarele. Nu se simţise niciodată atât de groaznic. Transpiraţia care îi udase hainele şi corpul când merseseră pe jos se uscase acum, lăsând urme sărate pe piele, provocându-i o mâncărime îngrozitoare. Îi era cald, şi o arsese soarele. Buzele îi erau pârjolite, iar părul cumplit de încâlcit.

Scoase un geamăt când citi ce scria pe cartonul din geamul murdar al benzinăriei.

— Pauză! exclamă ea abătută.

— E închis până la ora patru, spuse Greywolf, care întoarse capul să vadă în ce poziţie era soarele.

Aislinn descoperi un mic petic de umbră lângă o clădire şi se duse într-acolo. Se rezemă de perete şi închise ochii. Îi deschise însă brusc când auzi zgomot de sticlă spartă.

Greywolf spărsese geamul de la uşă cu o piatră şi, fără să stea pe gânduri, vârî mâna înăuntru, descuind uşa. Aceasta se deschise cu un scârţâit de protest şi el intră. Aislinn, care niciodată nu s-ar fi gândit să spargă un geam intenţionat, cu atât mai puţin să intre pe proprietatea altcuiva, îl urmă în încăperea răcoroasă.

Odată ce îşi obişnui ochii cu semiîntunericul,

văzu că nu era doar o benzinărie, ci şi un mic magazin. Pe rafturile de lemn se aflau pungi cu cartofi prăjiţi, conserve şi tot felul de lucruri pentru gospodărie.

Era o tejghea din sticlă prăfuită plină cu suveniruri din Arizona şi mai prăfuite. Pe tejghea erau cutii cu bomboane, ţigări şi gumă de mestecat. În spate, peretele era acoperit cu tot felul de piese auto.

Greywolf traversă duşumeaua de lemn care scârţâia la fiecare pas şi se duse la o ladă frigorifică demodată, sparse lacătul care era pus pentru a nu se fura dinăuntru, scoase două sticle de Coca-Cola, le desfăcu şi îi dădu una lui Aislinn, în timp ce o ducea la gură pe cealaltă, bând însetat.

— Eu am de gând să plătesc pentru a mea, zise ea cu un aer de superioritate.

El lăsă sticla jos.

— Am de gând să te văd plătind şi pentru a mea. Şi pentru geamul spart. Şi pentru furtunul de apă.

Ea bău Coca-Cola rece, gândindu-se că era cel mai gustos lucru pe care îl băuse vreodată.

— Ce furtun?

El se uita la lucrurile din spatele tejghelei.

— Cel care îl va înlocui pe cel stricat. Ca ăsta, de exemplu, zise el luând unul din cuie şi întinzându-i-l.

Cu cealaltă mână trăgea sertare şi le examina conţinutul. Unelte de metal zdrăngăniră când el

răscoli prin sertare. Acel zgomot făcu ca acel loc să pară şi mai pustiu.

Se simţea nelalocul ei, copleşită de sentimentul de dezolare care domnea peste tot în jur. Greywolf nu simţea nimic din toate acestea. Când găsi uneltele de care avea nevoie, le scoase. Exact când ea era cât pe ce să cadă pradă disperării, zări telefonul public.

Era sigură că el nu-l observase. Continua să scotocească prin sertarele cu unelte şi nu se uitase în colţul în care telefonul era montat în perete, ascuns parţial de un stand cu reviste vechi.

Dacă îl putea face să vorbească, poate că ajungea la telefon. Dar unde se afla? Cum se numea acel orăşel uitat de Dumnezeu? Pe ce autostradă merseseră? Nu-şi amintea să fi văzut niciun indicator. Dar, oare, fusese o autostradă? Puteau să fi trecut şi în alt stat, fără ca ea să-şi dea seama.

— Ai terminat?

Tresări vinovată când îi auzi vocea lui Greywolf.

— Da, spuse ea, dându-i sticla goală.

Unde numai cu câteva minute în urmă atinsese culmea disperării, acum mintea îi era alertată, gândindu-se la tot felul de planuri pentru a-i distrage atenţia.

— Dă-mi nişte bani, îi spuse el, întinzând mâna.

Dorind să-i facă pe plac deocamdată, căută

prin poşetă şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Ar trebui să fie de-ajuns.

Împături banii şi îi vârî sub o scrumieră de pe tejghea.

— E o toaletă în spate, spuse el. Ai nevoie?

Da, avea, dar se gândi la ceea ce avea de făcut mai departe. Ar fi putut să mintă şi să spună că nu avea nevoie să meargă la toaletă, încurajându-l să se ducă el, în timp ce ea avea să-l aştepte. Dar acest lucru părea puţin probabil şi ar fi dat naştere la bănuieli. Mai bine să se ducă şi să-l facă să creadă că nu se mai gândea să fugă.

— Da, te rog, spuse ea cu un glas stins.

Fără să scoată un cuvânt, el o conduse afară şi după colţul clădirii spre două uşi însemnate cum trebuia. Îi era groază de ce o aştepta înăuntru. Greywolf deschise uşa toaletei pentru femei şi mirosul fu îngrozitor, dar ea intră şi aprinse lumina slabă.

Era mai bine decât se aşteptase, dar totuşi destul de rău. Acum, când îşi aminti cât de mult trecuse, simţi o nevoie de uşurare acută, indiferent cât de oribil ar fi fost locul. Când termină, se spălă pe faţă şi pe mâini în chiuveta ruginită. Chiar şi apa călduţă păru rece pe pielea ei arsă de soare şi de vânt.

Hotărându-se să lase să o usuce aerul, se duse la uşă, o descuie şi încercă să o deschidă, dar aceasta nu se clinti.

La început, crezu că împinsese cum nu

trebuia, aşa că încercă să tragă spre ea, dar tot în zadar. Împinse cu toată puterea. Nu se mişcă nici un pic. Începând să fie cuprinsă de panică, se împinse din nou în uşă.

— Greywolf! strigă ea înspăimântată. Greywolf!

— Ce e, Aislinn?

— Nu pot să deschid uşa.

— Aşa e.

Rămase cu gura căscată de uimire. O încuiase înăuntru!

— Deschide uşa! strigă ea bătând cu pumnii.

— O s-o deschid după ce mă întorc.

— Să te întorci? *Să te întorci?* Unde te duci? Să nu cumva să îndrăzneşti să mă laşi închisă aici.

— Trebuie s-o fac. Nu vreau să foloseşti telefonul ăla pe care te-ai prefăcut atât de bine că nu-l observi. O să-ţi dau drumul când mă întorc.

— Unde te duci? repetă ea, disperată la gândul că avea să rămână închisă în toaletă o perioadă nedeterminată de timp.

— Înapoi la maşină. Imediat după ce înlocuiesc furtunul de apă, vin să te iau.

— La *maşină?* Te duci la maşină? Cum ajungi până acolo?

— O să alerg.

— Alergi, spuse ea, mişcând buzele, dar nu ieşi decât un sunet slab.

Apoi un gând îi răsări în minte şi vru să-i arate că era deşteaptă.

— Când or să vină proprietarii la ora patru or

să mă găsească. O să strig şi or să mă audă.

— O să mă-ntorc cu mult înainte să se facă ora patru.

— Ticălosule. Scoate-mă de-aici, spuse ea, împingând în uşă cu toată puterea, dar aceasta tot nu se clinti. E sufocant. O să mor asfixiată.

— O să transpiri, dar n-o să mori. Îţi sugerez să te odihneşti.

— Du-te naibii!

El nu spuse nimic. Cuvintele ei răsunară între pereţii toaletei publice. Lipindu-şi urechea de uşă, ascultă, dar nu auzi absolut nimic.

— Greywolf? strigă ea întâi şovăitor, după care repetă mai tare: Greywolf!

Nimic. Era singură.

Ghemuindu-se lângă uşă, îşi acoperi faţa cu mâinile şi dădu frâu liber lacrimilor. O femeie ca ea nu era pregătită pentru astfel de situaţii. În mediul ei adăpostit nu se întâlniseră cazuri de viaţă şi moarte. Crescuse într-un ghetou aurit, păzit de părinţi care voiau numai ce era „cel mai bun” pentru copilul lor.

Nu fusese niciodată la o şcoală publică, din cauza „elementelor nedorite ale societăţii” pe care le-ar fi putut întâlni acolo. Nu studiase niciun fel de pregătire în domeniul tacticilor de supravieţuire la colegiul pentru fete la care studiase. Astfel de situaţii apăreau în scenariile filmelor, dar nimeni nu credea că se *întâmplau* cu adevărat, însă acum i se întâmpla chiar ei.

Pentru prima oară, în cei douăzeci şi şase de

ani ai ei, Aislinn Andrews cunoştea frica. Era palpabilă. O putea respira. O putea gusta.

Dacă Greywolf nu avea să se mai întoarcă după ea? Ce garanţie avea că benzinăria se redeschidea la ora patru? Cartonul acela ar fi putut fi pus în uşă cu multe luni în urmă şi uitat când proprietarii hotărâseră că nu merita efortul de a mai păstra firma.

Ar fi putut să moară de sete.

Nu, era apă. Nu din cea mai curată, era sigură, dar era totuşi apă.

Ar fi putut să moară de foame.

Pentru asta ar fi trebuit să treacă mult timp şi cu siguranţă că cineva avea să apară până atunci. Trebuia să stea cu urechile ciulite ca să audă zgomotul de motor şi să înceapă să bată în uşă şi să strige imediat.

Ar fi putut să moară sufocată.

Dar exista un geam, unul mic, ce-i drept, care se afla sus de tot, chiar sub acoperiş. Era deschis cu câţiva centimetri. Aerul era cald şi uscat, dar era.

Ar fi putut să moară de furie

Eh, asta era o reală posibilitate, îşi spuse ea. Cum îndrăznea Greywolf să o lase singură în acel loc dezgustător? Făcându-l în toate felurile oribile care îi veniră la gură, se plimbă agitată prin mica încăpere.

În cele din urmă, chiar furia fu cea care îi puse mintea în funcţiune şi îi înflăcără imaginaţia. Chiar el spusese că era plină de resurse. Dacă se

gândea bine, putea să iasă de acolo Ştia! Dar cum?

Se izbi în uşă iar şi iar, dar aceasta nu voia să se deschidă cu niciun chip. Ceea ce pusese el pentru a o bloca nu voia să cedeze şi ea nu făcea decât să-şi irosească forţele. Trupul îi era scăldat de sudoare. O simţea şiroind pe sub păr.

Disperată din cauza propriei neputinţe, îşi ridică privirea implorator spre cer. Acolo se afla răspunsul. Fereastra! Dacă ar fi găsit o modalitate să…

Într-un colţ era un butoi de metal care părea să fie folosit ca ladă de gunoi încă de când se făcea uz de acea toaletă. Forţându-se să nu se gândească la mizeriile din el, se chinui să-l răstoarne. Era monstruos de greu şi voluminos, dar, în cele din urmă, reuşi să-l întoarcă şi să-l împingă sub fereastră.

Urcându-se pe el, putu să ajungă la pervaz. Timp de câteva minute se chinui să se ridice numai prin forţa braţelor, căutând puncte de sprijin inexistente pe peretele din beton, până când, în final, reuşi să se salte pe pervaz. Vârând capul prin deschizătură, trase aer în piept şi se bucură enorm când simţi vântul mângâindu-i faţa. Stătu acolo câteva minute, odihnindu-şi braţele care tremurau după atâta efort.

Apoi îşi folosi umerii pentru a ridica geamul cât mai mult posibil. Deschiderea era îngustă, dar credea că prin efort şi noroc, avea să treacă prin ea. Ridicând un genunchi şi proptindu-l în pervaz,

încercă să se întoarcă în aşa fel încât să poată scoate mai întâi picioarele pe fereastră.

Când ridică şi celălalt genunchi îşi pierdu echilibrul. Intenţionat îşi făcu vânt spre exterior şi alunecă prin deschizătură. În cădere, braţul i se agăţă de un cui de pe pervaz şi se zgârie adânc de la încheietură până la subsuoară.

Ca prin minune, ateriză în picioare, dar terenul era denivelat. Ţinându-şi braţul care o durea îngrozitor, se clătină şi căzu pe o pantă, rostogolindu-se şi lovindu-se cu capul de o piatră când ajunse jos.

Timp de câteva secunde se uită fix la soarele orbitor, care părea să râdă de ea. După aceea se lăsă întunericul.

Capitolul 4

Lucas era nerăbdător să se întoarcă. Ochii lui, care nu scăpau nimic, memoraseră indiciile. Ştia că nu mai are decât câteva mile de mers. Cel mult trei. Apăsă pe accelerator la maximum.

Din fericire, maşina răspunse. Funcţiona bine din nou. Nu fusese o problemă schimbarea furtunului. Greu îi fusese însă să alerge tot drumul până la maşină cu buzunarele pline de unelte şi cărând un bidon cu apă pentru a o înlocui pe cea care se scursese. Era obişnuit să alerge pe distanţe mari. Nici căldura mare din toiul verii nu era o problemă. Dar sa care greutatea aceea distribuită inegal, fusese un calvar.

Greywolf se bucura că putea să se gândească în timp ce maşina parcurgea distanţa care mai rămăsese. Vântul fierbinte îi biciuia obrajii şi îi răvăşea părul. Prefera să conducă având geamul deschis; ce rost avea aerul condiţionat artificial când se putea bucura de elementele deşertului? Numai din cauza femeii lăsase geamul ridicat.

Femeia!

Avea procese de conştiinţă că o închisese în toaleta aceea murdară şi încinsă. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Să o lase să telefoneze la cea mai apropiată secţie de poliţie? Să o ia cu el? Nu ar fi fost în stare să meargă până la maşină şi, chiar dacă ar fi fost, l-ar fi întârziat cu câteva ore bune. Timp pe care nu şi-l putea permite.

Cât avea să mai treacă până îl prindeau? Cât de curând avea să se întâmple acest lucru? Oare avea să ajungă la timp? Trebuia.

Ştiuse ce avea să-l coste evadarea, dar era gata să plătească orice preţ. Nu regreta decât că îi costase şi pe alţii. Nu-i făcuse plăcere să-l lovească pe paznicul care îl crezuse prieten. Nu-i făcuse plăcere nici să o sperie pe femeie. Ea reprezenta tot ce dispreţuia: pe albi în general şi pe albii bogaţi, în special. Totuşi, ar fi vrut să nu fi fost silit să o implice.

Silit?

Cu un gest furios, deschise radioul şi îl dădu foarte tare, spunându-şi că voia să audă ştirile. De fapt, spera ca muzica aceea zgomotoasă să i-o şteargă pe ea din minte.

De ce se înhămase la o asemenea responsabilitate? De ce nu-i trăsese un pumn în bărbie, plecând din casa ei la fel de repede şi în linişte cum se dusese? Până când îşi recăpăta ea cunoştinţa şi alerta poliţia, el avea timp să fugă.

Dar, ca un prost, stătuse şi o şicanase pe femeia aceea albă. Trebuise să facă un duş, era adevărat, dar era un lux de care s-ar fi putut lipsi. Avusese nevoie de somn, da, dar ar fi putut găsi un loc mai puţin confortabil decât patul ei cu aşternutul frumos mirositor şi cu perne moi.

Chiar şi după ce îşi permisese atâta lux, de ce nu plecase înainte de ivirea zorilor, imediat cum se trezise? Desigur, ea ar fi anunţat autorităţile când s-ar fi trezit, dar acest lucru s-ar fi întâmplat după

câteva ore. Până atunci, el ar fi ajuns departe.

În loc să facă ce ştia că ar fi trebuit, stătuse acolo şi se holbase la frumuseţea ei blondă.

Atrăgea privirea foarte uşor şi el nu se gândise nici măcar o clipă să opună rezistenţă. Ochii lui, înfometaţi de vederea unei femei, se delectaseră cu ea. Îi respirase parfumul, bucurându-şi nările, prea multă vreme private de acest lucru, cu mirosul unui trup de femeie.

În loc să plece pe furiş, aşa cum ştia că ar fi trebuit să facă, hotărâse ca un prost să o ia cu el. Nu avusese nicio intenţie de a-i face rău.

„Bine, atunci de ce ai ameninţat-o cu cuţitul?”

„Măsură de prevedere.”

„Era neapărată nevoie s-o pui să se dezbrace?”

„Recunosc că asta nu era absolut necesar. Dar am vrut s-o privesc.”

„Pe naiba.”

„E adevărat. N-aş fi forţat-o. Şi, în plus, e albă. Nici măcar nu-mi plac femeile albe. Cu siguranţă nu le doresc.”

„Pe ea o doreşti.”

„Am stat în puşcărie atâta vreme, pentru Dumnezeu! Aş dori orice femeie!”

„Nu ţi-ar plăcea să faci dragoste cu ea?”

„Nu.”

„Eşti un mare mincinos.”

„Ei bine, n-am făcut-o şi n-o s-o fac.”

Avea să-şi stăpânească dorinţele sexuale

chiar dacă ar fi fost să moară. Nu voia decât o femeie. Atâta tot. Ca să potolească vocea conştiinţei, se gândi la toate motivele pentru care nu-i plăcea de ostatica lui blondă.

Era bogată şi răsfăţată, fără îndoială. Avea acel aer de nu-mă-atinge pe care cei ca el ajunseseră să-l recunoască la studentele albe. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le învăţase când plecase din rezervaţie pentru a se duce la colegiu. Fetele de genul lui Aislinn Andrews flirtau cu tine dar sigur nu voiau să o facă cu tine. Sau, dacă totuşi, ajungeau atât de departe, o făceau numai ca un moft, pentru că era ceva nou şi ca să se laude în faţa prietenelor că o făcuseră cu un indian. „Nu se poate!” „Ba da!” „Şi cât de sălbatic a fost?” Iar a doua zi se purtau ca şi cum nu te-ar fi cunoscut, barierele sociale fiind ridicate din nou.

Totuşi, trebuia să admită că femeia aceea avea farmec. Ar fi putut să fie o pacoste, plângându-se şi smiorcăindu-se tot timpul, dar nu fusese. Se ţinea tare orice s-ar fi întâmplat.

Pe chipul lui sumbru apăru umbra unui zâmbet când îşi aminti cum se descurcase cu poliţistul de pe autostradă. Oare de ce o făcuse?

Bănuia că îi este dator pentru asta.

Şi, după noaptea precedentă, nu mai era sigur că se putea abţine în continuare să nu o atingă. Ceasurile petrecute la *Tumbleweed* fuseseră şi rai şi iad. Fuseseră momente, prea multe pentru a fi liniştit, când ar fi vrut ca

sărutările să fi fost reale, când ar fi vrut să-i despartă buzele cu limba şi să o guste, când ar fi vrut să-i dea hainele la o parte şi să o atingă.

Doamne, ce bine se simţise cu ea întinsă deasupra, dimineaţă, răsuflarea ei atingându-i pieptul uşor, sânii ei atât de moi şi delicaţi, pulpele ei…

„Fir-ar să fie!” îşi spuse el, *„Trebuie să-i dau drumul.”*

Când va ajunge la benzinărie, o să facă plinul, o să verifice dacă ea era în regulă şi apoi o să lase un bilet în care o să le spună proprietarilor unde o puteau găsi. Când avea să afle poliţia, ea putea să le spună unde fusese, dar nu şi încotro se îndrepta. Sau, cel puţin, nu exact. Ei ştiau deja destinaţia aproximativă şi aveau să-l caute oricum. Era numai o chestiune de timp.

Spera doar să facă ce avea de făcut la timp.

Zări oraşul şi mări viteza. Acum că luase hotărârea de a lăsa femeia acolo, Greywolf voia să facă acest lucru cât mai repede şi să-şi vadă de drum. Trebuia să ia maşina, bineînţeles, dar pentru o femeie ca ea, probabil că o maşină nu era prea greu de găsit.

Trase lângă pompa de benzină şi coborî ca să introducă furtunul în rezervor. În timp ce acesta se umplea, el mai puse apă în radiator. Fiind atent la timpul care trecea, spălă parbrizul şi controlă cauciucurile. Pentru a evita un alt episod neplăcut precum cel cu blocajul, voia să fie plecat de mult când se întorceau proprietarii benzinăriei.

În sfârşit, se duse în spate, la toaletă. Întinzându-se peste bara de oţel cu care blocase uşa bătu cu putere. Când nu primi niciun răspuns, o strigă:

— Răspunde. Ştiu că eşti acolo, Aislinn. E copilăresc.

Aşteptă, lipindu-şi urechea de uşă. După câteva secunde îşi dădu seama că nu era nimeni în încăpere.

Teama îi strânse inima ca un pumn rece. Înainte să se gândească la ce face, dădu bara la o parte şi trase de uşă. Intră repede, aproape sperând să fie o farsă şi că ea pusese la cale un atac copilăresc asupra lui.

Dar nu întâlni decât o căldură îngrozitoare şi o duhoare insuportabilă. Deduse imediat ce însemna butoiul întors cu gura în jos de sub fereastra deschisă. În clipa aceea, teama se transformă într-o furie teribilă.

Afurisita fugise!

Răsucindu-se brusc, ieşi valvârtej şi ocoli clădirea, dând buzna în încăperea în care fuseseră amândoi mai devreme, dar nu se vedea nici urmă de Aislinn sau că ea, sau altcineva fusese acolo.

Cioburile încă se mai aflau pe jos. Bancnota de douăzeci de dolari era tot sub scrumieră. Se uită, dar praful de pe telefon nu fusese şters.

Nedumerit, Greywolf vârî mâinile în buzunarele din spate ale blugilor. Unde ar fi putut să se ducă? Şi cum? Să o fi luat cineva? Îşi rodea obrazul în timp ce se plimba de colo-colo agitat.

Nu ar fi telefonat cuiva imediat? Poliţiştii nu s-ar fi instalat acolo cât îi puneau întrebări şi cât îl căutau? Nu avea niciun sens.

Se întoarse la toaletă.

*

— Încet, încet, bea încet, altfel te îneci.

Gâtul pârjolit de sete al lui Aislinn primi bucuros picăturile de Coca-Cola care i se turnau în gură.

Încerca să se ridice, dar gemu când o durere îi trecu fulgerător prin cap.

— Întinde-te, spuse vocea blândă. Ajunge deocamdată.

Deschise ochii încet şi îl văzu pe Greywolf aplecat deasupra ei. Chipul îi era întunecat şi de nedesluşit. Apoi, ea îşi dădu seama că soarele trebuia să fi apus, căci totul era învăluit în beznă. Când mişca ochii o durea capul, dar tot se uită în jur şi îşi dădu seama că era întinsă pe bancheta din spate a maşinii ei. Geamurile erau deschise pentru a lăsa să pătrundă înăuntru aerul serii. Greywolf stătea ghemuit între scaune, lângă ea.

— Unde…

— La vreo treizeci de mile de benzinărie. Am luat bandaje.

— Bandaje?

— Gemeai în somn, zise el încordat, de parcă acest lucru ar fi explicat totul.

Adunându-şi toate puterile, ea îl apucă de

cămaşă.

— Vorbeşte-mi, fir-ai să fii. M-am săturat de indiferenţa ta tipic indiană. Unde sunt şi de ce am nevoie de bandaje? Ai folosit, în sfârşit, cuţitul ăla asupra mea?

— Nu-ţi aminteşti că ai ieşit pe fereastră şi ai căzut?

Ea închise ochii. Acum îşi amintea. Teama, disperarea şi ura faţă de cel care provocase totul. Acel val de amintiri neplăcute îi veni brusc în minte.

— Am adus aspirină pentru durerile de cap.

Ea deschise ochii. El scotea tabletele din sticlă în palmă.

— De unde le-ai luat?

— Din magazin. Poţi să le iei cu Coca-Cola? încuviinţă şi el îi dădu pastilele, susţinând-o pe sub umeri când ea duse sticla la gură. Când termină, el o întinse la loc.

— Soarele ţi-a ars buzele, spuse el, apoi îşi deschise un borcănel cu alifie de buze în care vârî vârful arătătorului.

După aceea îi întinse uşor alifia pe pielea uscată şi arsă.

Când îi simţi degetul pe gură, nişte senzaţii luară fiinţă în jurul mijlocului ei, senzaţii de care se ruşină, din moment ce semănau foarte mult cu fiorii provocaţi de excitare. Degetul lui alunecă dintr-un colţ al gurii în celălalt repede şi impersonal, la început, dar apoi din ce în ce mai încet. Când începu să-i ungă uşor buza de sus ea

abia mai putea să stea. Trupul îi era stăpânit de o durere care nu avea nicio legătură cu rănile pe care le suferise.

Când îşi retrase degetul, ea îşi atinse uşor buzele cu limba. Alifia avea un gust de banane şi nucă de cocos.

— N-o linge! se răsti Greywolf brusc. Lasă alifia să intre în piele.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. A fost cât pe ce să fiu prins.

Tonul lui era atât de diferit de atitudinea dinainte, încât ea tresări. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu putea să se aştepte la tandreţe din partea unui bărbat de piatră ca el. Îl privi furioasă.

— Ei bine, ar trebui să fii prins, domnule Greywolf. Dacă înainte nu exista motiv, atunci pentru faptul că te-ai purtat urât cu mine.

— Nimeni nu s-a purtat urât cu dumneata vreodată, domnişoară Andrews, îi spuse el batjocoritor. Nici măcar n-ai idee ce înseamnă expresia asta.

— De unde ştii? Nu ştii absolut nimic despre mine.

— Ştiu destule. Ai crescut bucurându-te de toate privilegiile celor bogaţi şi albi.

— Nu eu sunt de vină că indienii sunt trataţi rău, spuse ea, căci ştia că toată furia şi înverşunarea lui de la acel lucru porneau. Crezi că toţi albii sunt de vină?

— Da, spuse el printre dinţi.

— Şi tu? Nu eşti indian în totalitate. Cum rămâne cu partea albă din tine? E complet putredă?

El o apucă de umeri şi o lipi de banchetă. Ochii îi erau la fel de reci ca oţelul.

— Sunt indian, şopti el zgâlţâind-o uşor cu fiecare cuvânt. Să nu uiţi asta niciodată.

Aislinn ştia că nu avea să poată uita vreodată. Furia din privirea lui îi alungase orice speranţă că s-ar fi putut înmuia faţă de ea. Era un om periculos. Perfect conştientă de forţa lui, ea se cutremură.

În cămaşa aceea fără mâneci, muşchii lui păreau la fel de tari precum granitul. Aproape toţi nasturii cămăşii erau descheiaţi şi pieptul îi tresălta de fiecare dată când respira furios. Gâtul încordat era un suport perfect pentru o faţă care părea săpată în stâncă.

Cercelul de argint sclipea ca un ochi ameninţător în întuneric. Crucea de la gâtul lui râdea de ea datorită bunăvoinţei pe care o simboliza. El emana un miros care era parţial soare, parţial sudoare şi în întregime bărbătesc

Nicio femeie cu scaun la cap nu ar fi îndrăznit să provoace un asemenea animal despre care se presupunea că ar fi fost periculos. Aislinn era mai deşteaptă decât multe alte femei. Nici măcar nu clipi.

În acele momente de tăcere încordată, muşchii lui păreau gata să plesnească. Acum se relaxă vizibil şi îşi slăbi strânsoarea.

— Ar trebui să-ţi bandajez mâna înainte să se infecteze, spuse el fără niciun fel de emoţie, de parcă discuţia lor aprinsă nici nu ar fi avut loc.

— Mâna? întrebă ea şi abia când încercă să o mişte, simţi că durerea era aproape la fel de puternică precum cea de cap şi îşi aminti că se zgâriase când căzuse de pe geam.

— Haide! spuse el, văzând cum se strâmbă când încercă să ridice braţul, lasă-mă să mă ocup de el.

O ajută să se ridice în capul oaselor într-un colţ al banchetei şi duse mâinile spre cămaşa ei. Instinctiv, ea ridică mâna dreaptă, strângând materialul. El nu făcu nicio mişcare, dar o privi şi apoi spuse cu calm:

— Trebuie să o scot, Aislinn.

Ea se uită în jos şi rămase şocată când văzu că mâneca era plină de sânge.

— N-am… n-am ştiut, îngăimă ea, înăbuşindu-şi senzaţia de greaţă şi ameţeală.

— A trebuit să plec repede de-acolo, aşa că te-am urcat pe banchetă. M-am îndepărtat puţin de acel loc, dar acum trebuie să-ţi îngrijesc braţul.

Trecură câteva secunde. Minute? Se uitară unul în ochii celuilalt. Ai lui se opriră asupra gurii ei, care lucea acum din cauza alifiei. Aislinn se uită la buzele lui subţiri, întrebându-se cum de puteau părea şi severe şi senzuale. Apoi, Greywolf clătină din cap nerăbdător şi murmură:

— Aşa cum am mai spus, eşti poliţa mea de asigurare.

Întinse mâinile din nou spre cămaşa ei şi, de data aceasta, ea nu-l opri. El o descheie repede, fără niciun fel de emoţie. Stânjeneala o cuprinse ca o maree caldă când sânii îi ieşeau la iveală cu fiecare nasture care se deschidea. Dar nu-şi dădu seama după chipul lui dacă îi observa.

Mişcările lui deveniră mai blânde şi mai încete, aproape grijulii, abia când începu să-i tragă bluza în jos. Scoase din mânecă întâi braţul nevătămat, după care începu să-l scoată şi pe celălalt încetul cu încetul. Ea tresări când materialul se dezlipi de locurile unde sângele se închegase

— Iartă-mă! spuse el şi, înainte ca ea să apuce să se pregătească, sfâşie restul mânecii. Aşa e cel mai bine. Iartă-mă, repetă apoi.

— Nu-i nimic. Ştiu că eşti nevoit s-o faci, spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi pe care însă nu le lăsă să cadă.

El păru fascinat de ochii ei sau voia doar să vadă dacă o albă ceda în faţa durerii şi plângea?

Apoi, brusc, cu aceeaşi detaşare de care dăduse dovadă când îi descheiase cămaşa, o trase în faţă pentru a i-o scoate. Timp de o fracţiune de secundă, Aislinn se atinse de el, sânii lipindu-i-se de pieptul lui.

O mulţime de senzaţii îi năvăliră în minte asemenea unui stol de păsări. Cât de fragile îi păreau sfârcurile faţă de acel zid de muşchi! Cum părea părul lui şi aspru şi moale pe pielea ei! Cât de cald era el!

Se prefăcură că nu observară acel contact scurt, deşi maxilarul lui era mai încleştat ca înainte când o aşează iarăşi în colţ.

Începuse să curgă sânge din nou din rana redeschisă. Greywolf aruncă bluza deoparte şi căută într-o pungă de hârtie, de unde scoase o cutie de vată sterilă şi o sticlă de dezinfectant.

— O să te usture groaznic, spuse el. Destupând sticla şi turnând puţin din lichid pe un tampon de vată. Gata?

Ea încuviinţă, după care el îi ridică braţul şi tamponă cu vata zgârietura. Ea simţi cum i se înmoaie genunchii şi îşi ţinu respiraţia; ochii i se umplură de lacrimi. El tamponă repede întreaga zgârietură de la încheietură la subsuoară, după care se întoarse şi ţinu tamponul de vată apăsat mai mult în locurile unde cuiul pătrunsese şi mai adânc.

— Ah, te rog! gemu ea, închizând ochii strâns împotriva acelei usturimi de nedescris.

El închise sticla iute şi o puse deoparte, după care îi ridică braţul din nou şi începu să sufle uşor peste zgârietură.

Aislinn deschise ochii şi fu uimită când îi văzu capul atât de aproape. Cu o mână îi ţinea încheietura, iar cu cealaltă se sprijinea chiar în spatele capului ei.

Ea îi privi obrajii care se umflau şi se dezumflau când el îi răcorea pielea cu suflarea lui uşoară. Buzele i se aflau foarte aproape de braţ. Capul îi înaintă încet, încet, până când gura îi

ajunse în dreptul sânului ei.

Ea îi simţi răsuflarea acolo. Caldă, mângâietoare şi uşoară. Sfârcurile ei răspunseră imediat, întărindu-se şi devenind de mărimea unor perle mici perfecte şi trandafirii.

Când văzu ce se întâmplase, el făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să ridice capul, dar se opri. Lăsă capul în jos. Suflă din nou. Mai blând de data aceasta şi direct spre sfârcuri.

Apoi rămase perfect nemişcat. Dorinţa acută îi întunecă privirea. Înghiţi în sec. Se întinse uşor spre ea, dar ca şi cum ar fi avut o lesă invizibilă în jurul gâtului, se abţinu să o atingă.

Ei îi era teamă să facă vreo mişcare, deşi era tentată. Căzu victimă unei dorinţe aproape irezistibile de a-şi strecura degetele prin părul lui şi de a-i trage capul în jos. O copleşi o tandreţe interzisă şi de nedescris faţă de el. Nu semăna cu niciun sentiment pe care îl cunoscuse vreodată. Ar fi vrut tare mult să-i dea voie să-i folosească trupul. Ea voia să-l folosească pe al lui. Ar fi trebuit să-l urască şi totuşi...

De ce nu o abandonase la benzinărie? De ce îşi pierduse timpul preţios, căutând aspirină şi medicamente pentru zgârietura ei? Oare era mai uman în el decât lăsa să se vadă? Putea să fie şi bun? Acea austeritate să fi fost doar o reacţie la nedreptăţile pe care le îndurase?

Expresia de pe chipul ei îi trăda nedumerirea şi o făcea să pară extrem de receptivă şi de vulnerabilă. Când se uită la ea, focul din ochii lui

Greywolf se stinse imediat şi mormăi:

— Nu mă mai privi aşa.

Ea clătină din cap fără să înţeleagă.

— Cum.

— Ca şi cum ai fi uitat că am fost în puşcărie. Vrei să ştii dacă te doresc? o întrebă el cu brutalitate. Ei bine, te doresc, spuse el, strângându-i braţul. Da, te vreau. Aş vrea să te ating peste tot. Aş vrea să-ţi mângâi sânii. Aş vrea să iau unul în gură şi să-l ţin multă vreme. Aş vrea să mă afund atât de mult în tine, încât să-ţi simţi bătăile inimii. Aşa că, dacă nu eşti pregătită să primeşti un indian între picioare, îţi sugerez să nu-mi mai arunci privirea asta ademenitoare, domnişoară Andrews.

Furioasă că el îi interpretase atât de greşit expresia feţei şi supărată pe sine pentru că îi acordase circumstanţe atenuante cu numai câteva secunde în urmă, ea îşi acoperi sânii cu mâna pe care o avea liberă.

— Nu te simţi flatat, spuse ea printre dinţi. Mai degrabă aş muri.

El râse scurt.

— Sunt convins. Ştiu că ai vrea să mori înainte ca trupul tău curat, de femeie albă, să fie întinat de un indian. Dar cel puţin n-o să sângereze până mori. Nu atâta timp cât eu pot să fac ceva în privinţa asta.

Ea întoarse capul şi nu-l privi când el îi bandajă braţul. După aceea, el adună toate lucrurile şi le vârî înapoi în punga de hârtie.

Aislinn făcu ochii mari de spaimă când îl văzu luând cuţitul, dar îl folosi doar pentru a tăia mânecile cămăşii, aşa cum trebuia să fi făcut şi cu a lui. Sfâşie materialul repede, lăsându-l franjuri, după care îi aruncă bluza.

— Pune-o pe tine. Am pierdut destul timp aici.

Coborî din maşină şi urcă la volan. Aislinn îi privi ceafa fix, gânditoare. În timp ce maşina străbătea şoseaua, în mintea ei se învălmăşeau o mulţime de moduri în care l-ar fi putut doborî. Dar fiecare era eliminat chiar înainte să se concretizeze mai bine. Se gândi că l-ar fi putut strânge de gât cu una din mânecile cămăşii. Dar, pe urmă, ce ar fi făcut? Singură în pustiu, fără o hartă, fără apă. Benzina din rezervor nu putea să ţină o veşnicie. Chiar dacă ar fi reuşit să-l doboare fizic pe Greywolf, nu avea şanse să supravieţuiască în sălbăticie

Aşa că rămase tăcută până când epuizarea îşi spuse cuvântul şi adormi din nou.

*

Se trezi când maşina opri încet. Chinuindu-se să se ridice în şezut, căci tot corpul o durea, clipi de câteva ori pentru a-şi alunga starea de somnolenţă şi îşi obişnui ochii cu întunericul.

Greywolf îi aruncă o privire peste umăr, după care deschise portiera şi coborî, pornind să urce o pantă ce ducea la o structură. Ea abia o distingea în beznă, dar o recunoscu ca fiind o colibă

Navaho. Aislinn se îndoia că s-ar fi văzut vreun pic dacă n-ar fi fost lumina slabă care răzbătea prin deschizătura dreptunghiulară a uşii.

Coliba se afla în umbra muntelui. Acoperişul conic, uşor rotunjit, nu era atins de lumina argintie a lunii care se revărsa asupra muntelui asemenea mercurului.

Din curiozitate, dar şi pentru că nu dorea să fie lăsată singură într-un loc atât de primitiv, aproape mistic, ea coborî din maşină, luându-se după el. Urcă poteca stâncoasă, încercând să se uite şi pe unde călca şi la silueta lui Greywolf.

Chiar înainte ca el să ajungă la colibă, o altă siluetă, mult mai scundă decât a lui, se contură în pata de lumină. Era a unei femei.

— Lucas!

Numele lui fu rostit sub forma unui strigăt slab de bucurie şi silueta aceea mărunţică o rupse la fugă pe potecă, aruncându-i-se în braţe. El o îmbrăţişă cu putere, stând cu capul în jos, protector, asupra acelei făpturi mărunte.

— Lucas, Lucas, de ce ai făcut-o? Am auzit de evadarea ta la radio şi ţi-am văzut fotografia la televizor.

— Ştii foarte bine de ce am făcut-o. Cum se simte?

O îndepărtă pe femeie de el şi o privi cu atenţie. Ea clătină din cap cu tristeţe. Fără să mai spună un cuvânt, Greywolf o luă de braţ şi o conduse, în sus, pe potecă, intrând amândoi în colibă.

Intrigată, Aislinn îi urmă. Datorită faptului că nu mai fusese niciodată într-o colibă indiană, păşi şovăitoare. În acea singură încăpere era o căldură sufocantă. Un foc scăzut ardea în mijloc. Fumul, căruia părea să-i lipsească energia de a se înălţa, ieşea printr-o gaură în acoperiş. Lumina mai era oferită şi de câteva lămpi cu petrol. Undeva, în spate, se afla o masă pătrată cu patru scaune. Un ibric cu smalţul sărit şi câteva căni de tablă se vedeau pe masă. Într-un colţ era o chiuvetă cu o pompă manuală.

Duşumeaua era din pământ bătătorit. Pe jos, nu prea departe de locul în care stătea Aislinn, cineva făcuse un frumos desen din nisip. Era complicat şi meticulos executat. Habar nu avea ce simbolizează, dar ştia că asemenea desene se foloseau în cadrul ceremoniilor străvechi de vindecare.

Lângă peretele opus uşii era un pat pus direct pe pământ, acoperit cu pături *Navaho,* Greywolf stătea în genunchi lângă el. Întins în pat, învelit cu o pătură, era un indian bătrân ale cărui cozi împletite şi cărunte încadrau nişte obraji gălbejiţi şi supţi. Mâinile lui noduroase şi bătătorite trăgeau de pătură cu mişcări bruşte şi spasmodice. Ochii îi străluciră febrili când se uitară la bărbatul mai tânăr care stătea aplecat deasupra lui, vorbindu-i într-o limbă pe care Aislinn nu o înţelegea, dar despre care ştia că face parte din grupul limbilor *Na-dene.*

Mai erau două persoane în încăpere: o femeie

care îl întâmpinase pe Greywolf cu atâta familiaritate şi un alt bărbat care, ciudat, era alb. Stătea la picioarele patului în care zăcea bătrânul. Avea o înălţime medie şi un păr şaten şi rar, care albise atrăgător la tâmple. Aislinn bănui ca avea în jur de cincizeci de ani. Se uita îngândurat la Greywolf şi la bătrân.

Dintr-o mulţime de motive neclare şi neştiute, Aislinn evitase să se uite la femeie. Acum însă o făcu. Era foarte drăguţă. Indiancă. Avea nişte pomeţi înalţi, un păr negru ca pana corbului, tuns stil paj, care îi ajungea până la umeri şi nişte ochi negri, sclipitori. Îmbrăcată ca o albă, purta o rochie simplă de bumbac, o pereche de pantofi cu tocul jos şi bijuterii ieftine. Felul în care ţinea capul îi imprima un aer de eleganţă Era subţire, dar silueta îi era feminină şi perfect proporţionată.

Greywolf îşi lipi fruntea de mâinile muncite ale bătrânului, după care întoarse capul şi i se adresă bărbatului de la picioarele patului:

— Salut, doctore.

— Lucas, nebun ce eşti!

Umbra unui zâmbet apăru pe chipul auster al lui Greywolf.

— Ce mai salut.

— Auzi, să evadezi din puşcărie.

Greywolf ridică din umeri şi se uită din nou la bătrân

— Zice că nu-l doare.

— L-am făcut să se simtă cât am putut de bine aici, spuse cel căruia Greywolf i se adresase

cu apelativul „doctore”. Am încercat să-l conving să meargă la spital…

Greywolf deja clătina din cap şi îl întrerupse:

— Vrea să moară aici. E important pentru el. Cât mai are? întrebă el cu un glas răguşit.

— Până dimineaţă. Poate.

Femeia se cutremură, dar nu scoase niciun sunet. Greywolf se duse la ea şi o îmbrăţişa.

— Mamă.

„Mama lui!” îşi spuse Aislinn uluită. Părea însă atât de tânără, mult prea tânără ca să aibă un fiu de vârsta lui Lucas Greywolf.

El îşi apropie buzele de urechea ei şi murmură cuvinte pe care Aislinn bănui că erau menite să o întărească. O uimi faptul că acel bărbat rece şi distant putea să dea dovadă de atâta compasiune. El stătea cu ochii închişi. Jocul de lumini şi umbre de pe chipul lui făcea ca expresia de durere să fie şi mai pronunţată, trădând profunzimea emoţiilor lui. Când, în sfârşit, deschise ochii, se întâmplă ca privirea să i se oprească asupra ei care rămăsese în prag.

El se desprinse de mama lui şi arătă din bărbie spre Aislinn.

— Am luat şi o ostatică.

Cuvintele acelea o făcură pe mama lui să se întoarcă brusc şi o văzu pe Aislinn pentru prima oară. Duse o mână fragilă la piept.

— O *ostatică?* Lucas!

— Ţi-ai pierdut minţile? îl întrebă doctorul furios. La naiba, omule, te caută în tot statul.

— Am observat asta, spuse Greywolf cu indiferenţă.

— Or să te bage înapoi în puşcărie cât ai zice peşte. Şi, de data asta, s-ar putea să arunce şi cheia.

— E un risc pe care mi l-am asumat cu bună ştiinţă, spuse Lucas la fel de furios ca şi celălalt. Am cerut permisiunea să-mi dea drumul ca să-mi văd bunicul înainte să moară. Cererea a fost însă respinsă Am jucat după regulile lor, dar n-am realizat nimic. Niciodată. De data asta însă, am învăţat lecţia. Nu cere, fă doar.

— Ah, Lucas, spuse mama lui oftând şi aşezându-se pe un scaun. Tata a înţeles de ce nu putea să vii.

— Dar *eu* nu, spuse Greywolf cu înverşunare. Ce conta dacă mă lăsau să plec câteva zile?

Tăcură toţi trei, pentru că părea să nu existe răspuns la întrebarea aceea. În cele din urmă, doctorul veni spre Aislinn şi spuse cu blândeţe:

— Sunt doctorul Gene Dexter

Ea îl plăcu imediat. Nu era deloc deosebit, dar atitudinea lui era plăcută şi foarte liniştitoare… Sau aşa i se părea ei acum, după ce petrecuse ultimele patruzeci şi opt de ore în compania lui Lucas Greywolf?

— Aislinn Andrews.

— Eşti din…?

— Scottsdale.

— Pari obosită. Nu vrei să stai jos? o întrebă Sene Dexter oferindu-i un scaun pe care ea îl

acceptă bucuroasă.

— Mulţumesc.

— Ea e Alice Greywolf, spuse Dexter, punând o mână pe umărul femeii.

— Mama lui Lucas, spuse aceasta, aplecându-se puţin pe scaun. O să ne ierţi vreodată pentru ce s-a întâmplat? o întrebă ea, cu ochii plini de sinceritate.

— E tatăl tău? întrebă Aislinn încet, arătând spre bătrân.

— Da, Joseph Greywolf, spuse Alice.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

— Aş putea să-ţi ofer ceva? o întrebă doctorul pe Aislinn, iar ea oftă obosită şi zâmbi trist.

— Ai putea să mă duci acasă.

Greywolf pufni ironic.

— Am fost o surpriză neplăcută pentru domnişoara Andrews când a venit acasă şi m-a găsit cotrobăindu-i prin frigider.

— Ai intrat cu forţa în casa ei! exclamă Alice nevenindu-i să creadă.

— Sunt un delicvent, mamă. Ai uitat? Un evadat, spuse el umplându-şi o cană cu cafea, din ibric. Scuză-mă, spuse el şi îi aruncă un zâmbet ironic lui Aislinn înainte de a se duce iarăşi lângă muribund.

— A evadat din închisoare, a intrat cu forţa în casa mea şi m-a luat ostatică doar ca să vină aici să-şi vadă bunicul înainte de a muri?

Toată uimirea pe care o simţea Aislinn se

strecură în acea întrebare pe care nu-şi dădu seama că o rostise cu glas tare.

Când îşi aminti cum o speriase Greywolf, cum o ameninţase cu cuţitul, cum o chinuise şi o şicanase, îi venea să se ducă la el, să-l tragă de părul lung şi să-i dea o palmă cât putea de tare:

Se supusese ameninţărilor lui numai pentru că îl crezuse capabil de violenţă. Uitându-se la el acum şi văzându-l cum stătea aplecat deasupra o bătrânului, şoptindu-i cuvinte de alinare, mângâindu-i fruntea ridată cu o mână iubitoare, se îndoia că Lucas Greywolf ar fi fost în stare să facă rău chiar şi unei muşte.

Aislinn îşi îndreptă privirea din nou spre cei doi care se uitau în tăcere la ea, de parcă ar fi fost un obiect curios.

— Nu înţeleg.

Alice Greywolf zâmbi cu blândeţe.

— Fiul meu nu e uşor de înţeles. E impulsiv. Se enervează repede. Dar lătratul lui e mai periculos decât muşcătura.

— Eu unul aş vrea tare mult să-i trag câteva, pentru că a amestecat-o şi pe această tânără, spuse doctorul Dexter. De ce şi-o fi îngreunat şi mai mult situaţia răpind-o pe domnişoara Andrews?

— Ştii doar cât de hotărât este, Gene, spuse Alice resemnată. Dacă şi-a pus în cap să ajungă aici înainte să moară tata, nimic nu l-ar fi putut opri, zise ea şi se uită la Aislinn îngrijorată. Nu ţi-a făcut niciun rău, nu-i aşa?

Aislinn ezită înainte să răspundă. Le-ar fi putut spune că o umilise obligând-o să se uite când se dezbrăca pentru a face duş. Apoi că o pusese să se dezbrace şi o legase de el când se culcase. O pipăise şi o sărutare, dar niciodată de plăcere. O atacase verbal, o supusese stânjenelii de multe ori, dar nu putea spune că îi făcuse vreun semn.

— Nu, spuse ea încet.

Derutată, clătină din cap şi privi în jos la mâinile împreunate. Îl apăra din nou. De ce?

— Ai braţul bandajat, remarcă Gene.

— M-am lovit când am încercat să ies din toaletă.

— Din toaletă?

— Da. El m-a, ăăă, m-a închis înăuntru.

— *Poftim?*

Aislinn le povesti apoi tot ce se întâmplase, lăsând deoparte aspectele mai personale ale întâlnirii ei cu Greywolf şi trecând repede peste incidentul cu blocajul.

— Lucas mi-a bandajat braţul acum vreo oră.

— Ar fi bine să-l examinez puţin, spuse Gene, ducându-se la ligheanul din chiuvetă şi pompând puţină apă în el, după care începu să se spele cu un săpun galben. Alice, adu-mi trusa, te rog. Probabil că o să fie nevoie să-i fac un vaccin antitetanos.

Jumătate de oră mai târziu, Aislinn se simţea mai bine. Braţul îi fusese examinat şi diagnosticul fusese doar o zgârietură dureroasă. Se spălase la

chiuvetă şi se folosise de o perie împrumutată pentru a-şi descurca părul. Pentru a înlocui cămaşa zdrenţuită şi blugii murdari, Alice îi dădu o bluză tradiţională, stil tunică, şi o fustă lungă, o îmbrăcăminte tipică pentru o femeie *Navaho,* pe care o scosese dintr-un cufăr de lângă perete.

— E foarte frumos din partea ta că eşti de acord să aştepţi aici până… până la moartea tatei.

Aislinn închise ochii.

— Mă aşteptam să fiu dusă la vreun adăpost al tâlharilor, spuse ea aruncând o privire spre pat, unde Gene şi Greywolf se îngrijeau de bătrân. Nu înţeleg de ce nu mi-a spus de ce a evadat.

— Fiul meu e foarte defensiv adesea.

— Şi nu are încredere în nimeni.

Alice îi puse mâna pe braţ uşor.

— Avem nişte supă care e încă fierbinte. Vrei puţină?

— Mulţumesc.

Abia atunci îşi dădu seama cât îi era de foame. Alice stătu la masă cu ea cât mâncă şi ea se folosi de prilej ca să-i pună câteva întrebări în legătură cu Greywolf, despre lucruri care îi stârniseră curiozitatea.

— Înţeleg ca ispăşea o pedeapsă de trei ani de închisoare pentru un delict pe care, de fapt, nu l-a comis?

— Da, zise Alice. Lucas a fost vinovat de un singur lucru, şi anume de organizarea acelei demonstraţii de pe treptele tribunalului din Phoenix. Făcuse tot ce trebuia făcut din punct de

vedere legal. Obţinuse aprobarea demonstraţiei. Nu trebuia să degenereze în acte de violenţe.

— Ce s-a întâmplat?

— Câţiva demonstranţi, mult mai militanţi decât Lucas, s-au înfuriat şi, până să apuce el să restabilească ordinea, multe lucruri au fost distruse şi oamenii s-au luat la bătaie. Câţiva, inclusiv nişte poliţişti, au fost răniţi.

— Grav?

— Da. Pentru că îşi câştigase deja o reputaţie de răzvrătit, Lucas a fost arestat primul.

— De ce nu le-a spus că a încercat să pună capăt violenţei?

— A refuzat să dea numele celor care au fost cu adevărat vinovaţi. S-a reprezentat singur la proces şi nu a dat voie nimănui altcuiva să vorbească în apărarea lui. Dar eu cred că şi judecătorul şi juraţii îşi formaseră deja o părere chiar înainte de proces. S-a scris foarte mult în ziare, s-a vorbit la televiziune. A fost găsit vinovat. Sentinţa a fost însă mult prea severă.

— N-ar fi fost mai bine dacă ar fi angajat un avocat să-l apere?

Alice zâmbi.

— Fiul meu nu ţi-a vorbit prea mult despre îl, nu? întrebă ea şi clătină din cap. El însuşi e avocat.

Aislinn o privi mută de uimire.

— Avocat?

— Exclus din barou acum, spuse ea cu tristeţe. Acesta e unul dintre motivele pentru care

e atât de înverşunat. Voia să-i ajute pe ai noştri. Acum n-o să mai poată.

Aislinn abia putea să priceapă tot ce-i spunea Alice. Se părea că domnul Greywolf era mai complex decât îşi închipuise ea. Aruncă o privire spre pat exact când el se ridică, întorcându-se spre masa la care stătea ea cu Alice. Gene Dexter îi puse mâna pe umăr liniştitor.

— Ai spus ai noştri, zise Aislinn. Originea voastră indiană e extrem de importantă pentru voi. De aceea tu şi Lucas folosiţi numele de Greywolf?

— Ce alt nume *ar trebui* să folosim? întrebă Alice părând mirată.

— Păi, Dexter, spuse Aislinn la fel de mirată. Nu e Gene Dexter tatăl lui Lucas?

Aislinn întâlni trei perechi de ochi plini de uimire. Alice fu prima care întoarse privirea şi o roşeaţă plăcută îi coloră obrajii. Gene Dexter îşi drese glasul stânjenit. Răspunsul lui Greywolf fu oarecum mai brusc şi la obiect.

— Nu, nu e.

Capitolul 5

— Alice, te cheamă Joseph, spuse Gene cu diplomaţie, după care se retraseră amândoi, el ţinând-o după umeri.

Aislinn ar fi vrut ca proverbiala prăpastie să

se caşte şi să o înghită.

— Cre-credeam că, din moment ce eşti numai pe jumătate indian… adică…

— Ei bine, ai crezut greşit, spuse Greywolf aşezându-se pe unul din scaunele de la masă. De fapt, ce mai cauţi aici? Credeam că l-ai convins deja pe Gene să te ducă înapoi la civilizaţie.

— Are lucruri mai bune de făcut, ca de exemplu, să-l îngrijească pe bunicul tău.

Balansându-şi scaunul pe picioarele din spate, el o privi şicanator.

— Sau poate că stilul ăsta de viaţă s-a dovedit interesant. Poate că nu vrei să te mai duci acasă.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ba sigur că vreau să mă duc. Doar că nu sunt atât de superficială şi lipsită de sentimente cum pari să crezi tu.

— Adică?

— Adică împărtăşesc necazul tău şi al mamei tale. În loc să mă fi terorizat, să mă fi ameninţat cu cuţitul şi sa mă fi legat, ai fi putut să-mi spui de ce ai evadat. Te-aş fi ajutat.

El scoase un sunet care ar fi putut fi luat drept râs. Nu era un zgomot vesel, ci încărcat de scepticism şi reproş.

— O doamnă drăguţă şi respectabilă ca tine, care nu se îndepărtează de litera legii, să ofere ajutor unui evadat, unui evadat indian? întrebă el pe un ton batjocoritor. Tare mă-ndoiesc. Oricum nu puteam să pun bază pe bunătatea ta. Am învăţat să nu mai am încredere în toată lumea,

spuse el şi picioarele din faţă ale scaunului izbiră cu putere duşumeaua, parcă imprimând şi mai multă forţă cuvintelor. Mai e supă?

În timp ce-i punea supă în castronel, ea îşi dădu seama că tatăl lui rămăsese în continuare un mister. Se părea că sângele lui de alb nu era un subiect agreat, fapt care îi spori curiozitatea.

El înghiţi supa cu poftă. Fără ca să i-o ceară, ea îi umplu cana cu cafea. După ce, cu câteva ore în urmă, singura ei dorinţă fusese de a pune o distanţă cât mai mare între ea şi acel bărbat periculos, acum stătea pe un scaun la masă în faţa lui. El o privi întrebător, dar continuă să mănânce fără să spună nimic.

Nu mai părea atât de feroce. Oare acea atmosferă de linişte sau spaţiul restrâns al colibei îl sensibilizase? Era greu să-ţi fie frică de un bărbat care îngenunchea lângă patul bunicului său muribund şi vorbea cu atâta blândeţe.

Greywolf nu se schimbase din punct de vedere fizic. Părul îi era la fel de negru şi la fel de lung. Ochii îi erau tot la fel de reci ca apa unui lac îngheţat. Muşchii braţelor tot fremătau sub pielea arămie. Expresia de pe chip era la fel de distantă.

Şi totuşi era altfel.

Acum nu o mai speria, ci o intriga şi era total diferit de bărbaţii pe care i-i prezentau părinţii ei. Aceştia erau identici unii cu ceilalţi. Purtau costume conservatoare care variau numai în privinţa nuanţelor de gri. Toţi erau genul ascendent şi conversau la nesfârşit pe marginea

unor subiecte ca analizele de piaţă şi indicatoarele de creştere. Ideea lor de condimentare a discuţiei era să vorbească despre partidele de tenis şi cheltuielile de întreţinere a unei maşini sport străine. Divorţul recent al lui cutare sau problemele cu fiscul ale lui cutărică erau subiecte garantate la cocktailuri.

Cât de plicticoşi păreau toţi în comparaţie cu acel bărbat care purta un cercel de argint şi înghiţea supa de parcă ar fi fost ultima mâncare decentă pe care o mânca pentru multă vreme, care nu era stânjenit de sudoare, de praf şi de problemele fundamentale ale vieţii, aşa cum era moartea.

Sincer, era fascinată de Lucas Greywolf.

— Nu mi-ai spus că eşti avocat.

El nu părea să aibă chef de vorbă. Aislinn nu cunoştea altă metodă de a iniţia o conversaţie cu el decât dintr-o dată.

— Nu era relevant.

— Ai fi putut să pomeneşti despre asta.

— De ce? Te-ai fi simţit mai bine dacă ai fi ştiut că cel care te ameninţa cu cuţitul era avocat?

— Bănuiesc că nu, spuse ea cu prudenţă şi el reîncepu să mănânce.

Conversaţia se încheie. Informaţiile trebuiau scoase din gura lui cu cleştele. Încercă din nou:

— Mama ta mi-a spus că ai fost la colegiu cu bursă de atletism.

— Cred că aţi discutat multe, zise el terminând supa şi împingând castronelul gol

deoparte.

— Deci, aşa a fost? întrebă ea nerăbdătoare.

— Ce-i cu interesul ăsta subit?

Ea ridică din umeri.

— Nu… nu ştiu. Mă interesează, pur şi simplu.

— Vrei să ştii cum a reuşit un indian în lumea albilor, nu?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să te simţi jignit. Las-o baltă, spuse ea, dându-şi scaunul în spate furioasă şi ridicându-se, dar când dădu să ia castronelul pentru a-l duce la chiuvetă, el o apucă brusc de mână.

— Stai jos şi o să-ţi spun totul, din moment ce eşti atât de curioasă.

Nu putea să se pună cu el, mai ales că degetele lui îi pătrundeau în carne, aşa că se aşeză la loc. El o privi câteva clipe înainte să-i dea drumul şi ochii îi erau plini de dispreţ, ceea ce o făcu să nu se simtă deloc bine.

— Am absolvit o şcoală aici în rezervaţie, începu el cu buzele subţiri. Am obţinut bursa numai pentru că un fost absolvent care recruta tineri pentru antrenor m-a văzut alergând la un concurs. Aşa am ajuns în Tucson şi m-am înscris la universitate. Cu sportul nu era o problemă. Dar eram îngrozitor de ignorant în comparaţie cu ceilalţi. În ciuda faptului că profesorii din rezervaţie fuseseră foarte buni, nu eram deloc pregătit pentru colegiu.

— Nu te mai uita aşa la mine.

— Cum?

— Ca şi cum ar trebui să mă simt vinovată că am părul blond şi ochii albaştri.

— Ştiu că unei fete ca tine îi va fi greu să înţeleagă, dar când eşti marginalizat de la bun început, nu-ţi rămâne decât să fii al naibii de bun la ceva. E singurul mod în care poţi fi acceptat. În timp ce tu şi prietenii tăi vă duceaţi la petreceri, eu învăţam.

— Voiai să excelezi.

El pufni ironic.

— Voiam să fiu egal. Când nu eram la ore sau la bibliotecă, sau pe pista de atletism, lucram. Aveam două slujbe în incinta campusului, pentru că nu voiam să se spună că învăţam pe gratis numai pentru că eram indian şi alergam repede.

Îşi împreună mâinile pe masă şi le privi.

— Ştii ce e o corcitură?

— Am auzit cuvântul. E urât.

— Ştii cum e să auzi mereu spunându-ţi-se aşa? Asta e o întrebare retorică. Bineînţeles că n-ai de unde să ştii. Ah, mi-am câştigat o anumită reputaţie pe pistă. Puteam să alerg bine, spuse el gânditor, de parcă ar mai fi auzit încă ovaţiile suporterilor din tribune. Când am absolvit cu brio…

— Deci, până la urmă, tot ai excelat.

El o ignoră.

— Numele mi-era atât de cunoscut, încât au ajuns să scrie şi un articol în ziar despre mine. Ideea era cât de lăudabile erau realizările mele…

pentru un indian, zise el ţintuind-o cu privirea. Vezi tu, întotdeauna se adaugă aceste cuvinte. Pentru un indian.

Aislinn ştia că are dreptate, aşa că nu spuse nimic.

— M-am dus direct la Facultatea de drept. Eram dornic să încep să practic avocatura, să le fiu de ajutor indienilor să nu mai fie exploataţi de către patronii companiilor miniere şi altele de genul ăsta. Şi am câştigat câteva cazuri, dar nu suficiente. Sistemul juridic m-a deziluzionat pentru că am descoperit că politica e amestecată şi acolo, ca de altfel, pretutindeni. Justiţia *nu* e oarbă. Aşa că am început şi eu să joc murdar. Am devenit mult mai vorbăreţ şi mai critic. Îi organizam pe protestatarii indieni în aşa fel încât să aibă glasuri mai puternice. Organizam demonstraţii paşnice. Toate activităţile astea mi-au adus o reputaţie de scandalagiu, aşa că, atunci când s-a oferit prilejul să mă aresteze şi să mă închidă pentru multă vreme, au făcut-o.

Se rezemă de spătar şi o privi.

— Eh, eşti mulţumită acum? Ai aflat ce voiai să ştii?

Vorbise mai mult decât îşi închipuise ea că avea să o facă. Lucrurile care lipseau erau uşor de completat. Nu aparţinea nici unei societăţi, nefiind în totalitate nici indian, nici alb. Îşi închipuia câtor umilinţe trebuia să fi fost supus. Cuvinte precum corcitură trebuiau să fi fost insuportabile pentru un tânăr mândru şi îndărătnic.

Era deştept şi superior din punct de vedere fizic. Fără îndoială că alţi indieni nemulţumiţi îl priveau ca pe un lider şi erau de partea lui. Devenise o persoană de care comunitatea albilor se temea. Totuşi, după părerea ei, majoritatea necazurilor lui Lucas Greywolf porneau din înverşunarea şi încăpăţânarea lui.

Ar fi putut să evite toţi acei ani de închisoare dând numele celor vinovaţi. Aislinn îşi şi închipuia duritatea maxilarului său de granit când refuza să răspundă întrebărilor puse de autorităţi.

— Îţi place să cauţi râcă, spuse ea şi, surprinzător, el zâmbi, deşi era un zâmbet care te îngheţa.

— Ai perfectă dreptate. Aşa fac. Acum. Nu întotdeauna. Când am părăsit rezervaţia ca să merg la colegiu, eram extrem de naiv şi plin de idealuri înalte.

— Dar societatea nu era aşa cum ţi-o închipuiai tu.

— Aşa, râzi de mine. Sunt obişnuit.

— Te-ai gândit vreodată că ai fost marginalizat nu pentru că eşti indian, ci din cauza personalităţii tale nu prea agreabile?

El o apucă din nou de încheietură.

— Ce ştii tu? *Nimic,* mârâi el atunci. Până şi numele tău geme de sânge anglo-saxon pur. Ai fost vreodată invitată la o petrecere şi îndopată cu băutură pentru ca alţii să vadă cât alcool poate să suporte un indian? Oare cât de rău o să se îmbete? Poate o să danseze pentru noi. Unde-ţi sunt arcul

şi săgeata, şefule?

— Încetează! spuse ea şi încercă să-şi elibereze mâna, însă nu putu.

Amândoi se ridicaseră în picioare, dar niciunul nu-şi dădea seama. El o ţinea aplecată într-un unghi ciudat peste masă, dinţii îi erau încleştaţi şi, deşi vocea îi era dulce ca mierea, conţinea foarte multă cruzime.

— După ce o să fii supusă unor asemenea umilinţe, să vii să-mi spui totul despre chestia aia cu râca, domnişoară Andrews. Tu…

— Lucas!

Tonul mustrător al mamei lui îl făcu să tacă brusc. Se uită în ochii lui Aislinn încă o secundă după care îi dădu drumul mâinii şi se întoarse.

— Te cheamă, spuse Alice, uitându-se îngrijorată când la fiul ei, când la prizoniera acestuia, de parcă s-ar fi temut de scânteile pe care le simţea între ei.

Apoi îl luă pe Lucas de braţ şi îl conduse lângă pat.

Aislinn îi urmări cu privirea. Alice abia ajungea cu capul până la umărul lui. Braţul pe care el şi-l petrecuse după umeri ei firavi trăda afecţiune şi tandreţe. Nu şi-l putea închipui nutrind asemenea sentimente.

— Trebuie să-l ierţi pe Lucas, spuse Gene Dexter încet, întrerupându-i şirul gândurilor.

— De ce ar trebui? E un om matur, răspunzător de gesturile lui. Comportamentul urât e de neiertat, indiferent care ar fi cauza.

Doctorul oftă şi îşi puse o cafea.

— Ai dreptate, bineînţeles, spuse el şi, sorbind din cafea, se uită la mamă şi la fiul ei cum stăteau în genunchi lângă patul muribundului. Îl cunosc pe Lucas de când era mic. Mereu a fost furios. Înverşunat. Mama lui Alice era indianca *Navaho.* Dar Joseph e apaş. Lucas a moştenit spiritul de războinic.

— Îi cunoşti de atâta vreme?

El încuviinţă.

— Am venit în rezervaţie imediat după anul de rezidenţă.

— De ce? întrebă ea şi roşi când doctorul o privi zâmbind.

Doamne! Oare împrumutase şi ea din grosolănia lui Greywolf?

— Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

— Nu-i nimic. Îţi răspund bucuros, zise el şi, adunându-şi gândurile, îşi alese cuvintele cu atenţie. Am simţit o chemare, bănuiesc că ăsta e cuvântul potrivit. Eram tânăr şi idealist. Voiam să fac ceva deosebit, nu mulţi bani.

— Sunt sigură că ai reuşit, spuse ea şi făcu o pauză înainte să adauge: Cel puţin în vieţile lui Alice şi Lucas Greywolf.

Când îndrăzni să-i arunce o privire cu coada ochiului, văzu că nu-l păcălise cu tatonarea ei subită.

— Am cunoscut-o pe Alice când l-a adus pe Lucas la clinică pentru că îşi rupsese braţul. În următoarele câteva săptămâni ne-am împrietenit

şi eu am întrebat-o dacă n-ar vrea să-mi dea o mână de ajutor la clinică. Am pregătit-o ca să fie infirmieră. Şi de atunci lucrăm împreună.

Sentimentele lui pentru Alice Greywolf erau mult mai profunde decât ale unui doctor pentru infirmiera lui devotată, dar Aislinn nu apucă să mai pună şi alte întrebări, căci, chiar în clipa aceea, Alice se întoarse spre el înspăimântată.

— Gene, vino repede! E…

Doctorul se duse repede lângă pat, dându-l la o parte pe Lucas şi îi ascultă pieptul lui Joseph Greywolf cu stetoscopul. Chiar şi din locul unde se afla, Aislinn îi auzi respiraţia hârâită şi anevoioasă. Parcă erau două bucăţi de şmirghel frecate una de alta. Acel hârâit nu încetă decât la ivirea zorilor.

Şi, când se întâmplă acest lucru, liniştea care se instală era mai stridentă decât zgomotul. Aislinn îşi acoperi buzele tremurătoare cu mâna şi se întoarse cu spatele la cei trei care vegheau lângă pat, oferindu-le măcar putină intimitate. Fiind o străină, nu voia să le tulbure durerea. Se aşeză apoi pe unul din scaune, lăsând capul în jos.

Auzi târşâit de picioare pe pământul bătătorit, plânsul în surdină al lui Alice, şoaptele de consolare. Apoi în urechi îi răsună bocănitul tocurilor unor cizme. Uşa scârţâi când fu deschisă. Aislinn ridică privirea şi îl văzu pe Lucas coborând pe potecă.

Trupul lui era la fel de agil şi plin de graţie ca oricând, dar muşchii îi erau încordaţi. Părea

capabil să se ţină pe picioare numai datorită voinţei. Din moment ce era cu spatele, ea nu-i putea vedea chipul, dar şi-l putea imagina – încordat, dur şi extrem de sever.

Aislinn îl văzu trecând de maşina ei şi de camioneta care bănuia că îi aparţine doctorului Dexter. Cu acelaşi pas hotărât, străbătu canionul, după care începu să urce pe munte pe o potecă stâncoasă şi denivelată.

Aislinn ieşi în fugă. Lumina zorilor abia începea să se zărească în jurul munţilor. Aerul era mai răcoros, mai ales la ora aceea, când soarele nu avusese încă timp să încingă pietrele.

Aislinn nu remarcă nimic, nici măcar nuanţele splendide de violet, care se schimbau în permanenţă în partea de răsărit a cerului, pe măsură ce soarele se înălţa. Privirea ei era aţintită asupra bărbatului care se vedea din ce în ce mai mic, căci urca din ce în ce mai sus, în aparenţă fără niciun fel de greutate.

Ea nu înainta la fel de repede. Cizmele pe care i le alesese el îi prindeau bine acum, dar fusta împrumutată se tot agăţa de tufe şi i se înfăşură în jurul picioarelor, îngreunându-i mersul. De nenumărate ori îşi zgârie genunchii; palmele îi sângerau.

Înainte să ajungă la jumătatea drumului până în vârf, rămase fără suflare şi se chinui să respire. Dar continuă să urce, îmboldită de un sentiment pe care nu stătea să-l analizeze. Era ceva ce trebuia să facă, pur şi simplu. Trebuia să ajungă la

Greywolf.

În sfârşit, platoul din vârf nu mai părea de neatins. Îşi adună forţele şi începu să urce mai repede. Ridicându-şi privirea, îl văzu pe Lucas stând sus de tot, trupul conturându-i-se întunecat pe fundalul cerului de culoarea levănţică, neacoperit de niciun nor.

Când ajunse în vârf, în sfârşit, străbătu distanţa care mai rămăsese practic târându-se. În final se trânti pe o stâncă, lăsând capul în jos epuizată. Abia mai respira. Inima îi bătea atât de tare încât aproape că o durea. Îşi privi mâinile şi nu-i veni să creadă. Pietrele îi zgâriaseră palmele, unghiile i se rupseseră.

În mod normal, ar fi fost îngrozită dar acum, durerea nu însemna nimic. Nici măcar nu o simţea. Era reDusă la zero în comparaţie cu cea pe care o trăia el.

Greywolf rămase nemişcat, cu spatele la ea, uitându-se spre celălalt vârf muntos. Stătea cu picioarele depărtate, Iar pumnii îi erau încleştaţi pe lângă trup.

Deodată, el dădu capul pe spate, închise ochii strâns şi scoase un urlet care răsună sumbru între munţi. Acel zgomot animalic ieşi chiar din sufletul lui. Era o revărsare de Durere, disperare şi frustrare atât de profundă încât Aislinn simţi şi ea durerea. Lacrimile îi şiroiră pe obraji. Aplecându-se, întinse mâna ca pentru a-l atinge, dar el se afla la câţiva iarzi distanţă. Intenţia ei de a-i oferi mângâiere trecu neobservată.

Nu ştia de ce nu i se părea respingătoare acea exteriorizare a emoţiilor. În familia ei asemenea lucruri erau interzise. Dacă cineva simţea tristeţe, furie sau chiar bucurie, nu trebuia să arate. Trebuia să-ţi stăpâneşti emoţiile, altfel se considera a fi o dovadă de prost gust şi vulgaritate.

Aislinn nu mai asistase în viaţa ei la o exprimare atât de sinceră şi nelimitată a sentimentelor. Urletul lui Greywolf deschise un buzunărel secret în inima ei şi îi lăsă o rană căscată larg. Nicio sabie nu ar fi străpuns-o mai complet. Impactul fu extrem de acut şi profund.

El se lăsă în genunchi, cu capul în jos acoperindu-şi-l cu braţele. Se legănă înainte şi înapoi, murmurând cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Nu pricepea decât că era un bărbat extrem de îndurerat, înstrăinat şi însingurat de suferinţa lui.

Continuând să stea jos, ea se apropie de el şi îi atinse umărul. El reacţionă ca un animal rănit, înălţă capul brusc şi scoase un mârâit. Ochii îi erau lipsiţi de lacrimi şi reci ca gheaţa la suprafaţă, dar pupilele negre ardeau din interior asemenea adâncurilor fără fund ale iadului.

— Ce cauţi aici? o întrebă el cu dispreţ. Locul tău nu-i aici.

Nu implica numai faptul că locul ei nu era pe acel platou cu el, ci şi că nu putea să înţeleagă profunzimea durerii lui, neplăcându-i faptul că ea credea că ar fi putut.

— Îmi pare rău pentru bunicul tău.

El îngustă ochii foarte mult.

— Ce ai putea să simţi în legătură cu moartea unui indian bătrân şi nefolositor?

Ei i se umplură ochii de lacrimi când îi auzi vorbele aspre.

— De ce faci asta?

— Ce anume?

— Îi alungi pe toţi din jurul tău cu cruzime, oameni care încearcă să te ajute.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui, spuse el privind-o batjocoritor. Cu atât mai puţin de al tău.

— Chiar crezi că eşti singurul om de pe pământ care a fost dezamăgit, rănit sau trădat?

— Tu ai fost? În palatul tău de fildeş?

Întrebarea aceea plină de dispreţ, nu merita un răspuns. Ar fi putut să-i spună că existau o mulţime de feluri în care cineva putea fi făcut să sufere, dar ar fi fost ridicol să se apuce să discute despre nenorocirile din lume. Şi, în plus, era prea furioasă pe el, pentru că îşi bătuse joc de compătimirea ei.

— Îţi porţi înverşunarea ca pe un scut, ca să te aperi. Te ascunzi în dosul mâniei tale ca un laş, care se teme să nu fie cumva surprins în momentul în care simte puţină căldură. Cineva îţi oferă mângâiere şi tu o iei drept milă. Oricum, toţi simţim nevoia să inspirăm milă la un moment dat.

— Ei bine, atunci, fie-ţi milă de mine, spuse el încet.

Se mişcă foarte repede şi atingerea lui fu

electrizantă. Îşi înfipse mâna în părul ei, înfăşurând şuviţele în jurul pumnului şi trăgându-i capul în faţă. După aceea i-l dădu pe spate atât de mult, încât ea se temu că avea să i se rupă gâtul.

— Te simţi plină de bunăvoinţă faţă de indieni, hmmm? Ei bine, hai să vedem cât de mult.

În clipa următoare, îi strivi gura sub a lui. Contactul fu brutal, ca o pedeapsă. Ea scoase un sunet gutural de furie, dar nu avu niciun efect asupra lui. Din contră, o trase şi mai tare de păr şi îşi apăsă buzele şi mai mult pe ale ei.

Ea nu putea să mişte capul, aşa că îi apucă bicepşii şi încercă să-l împingă. Pielea de sub mâinile ei era caldă şi netedă. Muşchii păreau nişte cabluri de oţel împletite. Eforturile ei erau zadarnice.

Ridicându-şi buzele câţiva centimetri, el zâmbi sarcastic.

— Ai fost vreodată sărutată de un indian, domnişoară Andrews? O să ai ce să le povesteşti prietenelor la prima petrecere.

După aceea îşi lipi buzele de ale ei din nou. De data aceasta, ea avu senzaţia de cădere şi abia când simţi pietrele sub spate îşi dădu seama că el o lăsase pe pământ. Apoi se întinsese deasupra ei, acoperindu-i o parte a trupului cu al său.

— Nu! zise ea când el îşi desprinse gura de a ei pentru a o săruta pe gât, chiar sub maxilar.

Încercă să-l lovească, dar el îşi trecu picioarele lungi peste ale ei, imobilizându-le sub pulpă.

— Ce e? Ţi-a trecut cheful de milă aşa repede? întrebă el ironic. Ia gustă asta, zise el şi o sărută din nou.

Ea îi simţi limba pe buze şi se încăpăţână să le desfacă. El dădu drumul părului şi o apucă de maxilar, strângând-o atât de tare, încât trebui să deschidă gura, altfel risca să i se fractureze maxilarul.

Limba lui îi pătrunse în gură furioasă, năvalnică şi provocând durere. Ea ţipă muteşte de groază şi furie, zbătându-se sub el şi arcuindu-şi spatele într-un efort de a-l da la o parte.

Nu reuşi însă decât să-l facă să-şi strecoare genunchiul între pulpele ei şi să-şi lipească şoldurile de ale ei. Dorind cu disperare să pună capăt acelui coşmar, ea se pregăti să-l zgârie pe faţă.

Dar, în clipa în care vârfurile degetelor intrară în contact cu faţa lui, îi simţi dârele ude de pe pomeţi. Imediat, ea uită de furie şi rămase uimită. Degetele ei îşi pierdură încordarea şi începură să exploreze uşor pomeţii şi părţile aproape supte de sub ei.

Faptul că ea nu mai opunea rezistenţă stinse şi brutalitatea din el, astfel că îşi desprinse gura de a ei. Se priviră în tăcere.

Ea îşi văzu mâna atingând dârele umede de pe faţa lui şi mergând de-a lungul uneia până la bărbie. Gândul că fusese nevoie de o durere imensă pentru a face un bărbat de piatră ca el să plângă îi înteţi bătăile inimii.

Lucas îi privi chipul şi imediat regretă ce văzu. Buzele ei îşi pierduseră culoarea şi erau umflate din cauza furiei cu care o sărutase. În viaţa lui nu se purtase urât cu o femeie. Gândul acela îi făcea greaţă.

Se mişcă uşor, cu intenţia de a se da la o parte de pe ea, dar mâinile lui Aislinn îi rămaseră pe obraji şi ea îi privea gura. El se opri.

— Ţi-am spus să nu mă mai priveşti aşa, zise el cu severitate, dar ea nu se mişcă. Ţi-am spus ce o să se întâmple dacă o faci.

Nu se schimbă nici expresia de pe chipul ei.

Nu dură decât o secundă, dar ezitarea lui păru să dureze o veşnicie înainte să scoată un sunet înfometat şi să-şi unească buzele cu ale ei din nou.

Acest sărut fu cu totul diferit. Însăşi gura lui se schimbase. Se contopi cu a ei cu blândeţe, în ciuda sunetelor de dorinţă extraordinară pe care le scotea. Îşi frecă buzele de ale ei, un gest care parcă oferea mângâiere şi cerea iertare.

Ea îi răspunse desfăcând buzele. Dar numai puţin. Puţin. Aşa încât, atunci când limba lui atinse linia de împreunare a lor, trebui să împingă uşor ca să pătrundă înăuntru.

El scoase un geamăt gros şi prelung când limba i se pierdu în adâncul infinit al gurii ei. Înclină capul; îl înclină şi ea. Gurile le erau pecetluite.

Aislinn nu mai primise niciodată un sărut atât de senzual. El, pur şi simplu, imita actul iubirii,

mângâindu-i interiorul cu limba până când o lăsă fără suflare. Voia şi mai mult.

Îşi luă mâinile de pe faţa lui şi îi atinse cercelul. El scoase un sunet înăbuşit simţind-o cum mângâia acel mic obiect de argint. Cealaltă mână şi-o afundă în părul lui lung şi drept. Îi scoase eşarfa din jurul frunţii, lăsându-i părul să-i cadă peste degete. Mătase neagră.

El îşi strecură mâna între ei, deschizând nasturii bluzei împrumutate şi deloc atrăgătoare. Ea nu făcu nimic să-l oprească.

Nu te gândi la asta. Nu te gândi, îşi spuse ea. Căci, dacă se gândea, se sfârşea totul. Şi ea nu voia nici în ruptul capului să se sfârşească.

Încă de când dăduse peste el în bucătărie, fusese asaltată de emoţii şi senzaţii. Aproape fără încetare veniseră spre ea ca nişte gloanţe dintr-o armă automată. Uneori nu se ferea de ele destul de repede şi le simţea din plin impactul, în cap, în inimă, în trup. Până în urmă cu trei nopţi, viaţa ei fusese la fel de stearpă şi pustie ca un deşert, în comparaţie cu abundenţa de emoţii pe care le cunoscuse de când îl întâlnise pe Greywolf. Acum dorea să cunoască emoţia supremă. *Cu el.*

Îi simţ răsuflarea fierbinte pe gât când el i-l sărută lacom. Apoi îi presără o mulţime de sărutări pe piept. Mâna lui, fără permisiune sau scuze, îi frământă sânul. Simţea limbi de dorinţă prin abdomen numai când se gândea la degetele lui puternice şi maronii mişcându-se pe pielea ei albă.

Îşi muşcă buza de jos ca să-şi reţină un geamăt când degetul lui îi găsi sfârcul întărit. Se jucă cu el, înconjurându-l şi frecându-l uşor. Când îi simţi gura cuprinzându-l, ea scoase o exclamaţie tremurătoare şi îi prinse capul cu ambele mâini, ţinându-l lipit de ea

El îşi folosi limba, dinţii, abilitatea gurii lui de a suge. Ea nu putea să dăruiască îndeajuns şi el nu se mai sătura. Fiecare mângâiere o ducea mult mai sus decât fusese vreodată.

Îi descheie cămaşa şi i-o dădu în părţi, lipindu-şi mâinile de pieptul lui. Degetele ei se angajară într-o orgie a descoperirilor: îi lăsau urme în piele, acolo unde îl strângeau, i se strecurau prin păr, îi atingeau scurt şi timid sfârcurile tari.

Lucas îşi afundă faţa între sânii ei şi gemu de plăcere. Apoi îi apucă fusta şi i-o ridică, lăsându-şi mâna să se odihnească în interiorul pulpei.

Parcă băteau tobe în capul lui. Fierbinţeala i se adună în sex şi i se răspândi prin pulpe. Simţise nevoia să aibă o femeie, dar dorinţele i se concentraseră asupra acesteia. Asupra *acestei* femei. Acel simbol blond cu ochi albaştri ce constituia tot ce ura, devenise acum tot ce dorea, încă de când o văzuse stând goală în faţa lui, cu trupul auriu în lumina veiozei din dormitorul ei, o dorinţă extraordinară pusese stăpânire pe el. Voise să-i caute fiecare centimetru ispititor de piele şi, odată descoperit, să-l cunoască pe deplin după vedere, pipăit, miros şi gust.

Sânii ei mici şi rotunzi cu sfârcurile lor trandafirii, delicate îl atrăgeau nespus. Era subţire, dar cu o construcţie plăcută. Visase să-şi plimbe mâinile în sus şi în jos pe trupul ei, să-l facă să i se potrivească în palme.

Îşi amintea foarte bine cum arătase dezbrăcată. Tremura, dar se ţinea trufaşă. Vulnerabilă, dar curajoasă. I se păruse că pielea ei era la fel de albă ca frişca. Ceea ce nu văzuse, îşi imaginase până când ajunsese să-l doară.

Şi acum atingea. Acel triunghi dulce era la fel de moale şi de cald cum visase el. Strecurându-şi mâna şi mai mult în bikinii ei, îşi plimbă degetele prin părul mătăsos până descoperi miezul feminităţii ei. Nerăbdarea îl copleşi în clipa aceea şi îi trase bikinii în jos.

Instantaneu, rămaseră nemişcaţi amândoi. El se ridică deasupra ei, sprijinindu-se în braţe şi o privi în ochi. Era calmă. Aprecie acea expresie. Conţinea o provocare.

Sânii ei erau expuşi razelor soarelui care abia răsărise şi cerului nemărginit. Nu tresări când el îşi plimbă privirea peste ei. Fusta era strânsă în jurul mijlocului. El îşi coborî privirea asupra feminităţi ei. Era frumoasă. Închise ochii sub povara acelei plăceri imense care îl străbătea.

Îşi descheie blugii, apoi se aşeză între pulpele ei ridicate. Lăsându-şi capul în jos pentru a o săruta, o penetră. Încetul cu încetul, savurând fiecare centimetru de feminitate umedă care îl învăluia. Abia când nu mai rămase nimic din el de

dăruit, îşi lăsă greutatea asupra ei, afundându-şi faţa în scobitura frumos mirositoare dintre umărul şi gâtul ei.

Se rugă să moară.

Pentru că niciodată nu avea să se mai simtă atât de minunat.

Cu ochii închişi, Aislinn îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, plimbându-le în sus şi în jos pe spatele lui. Talia îi era îngustă. Îi plăcea să-i cuprindă în palmă baza şirei. Îi atinse uşor începutul şoldurilor, dar îşi pierdu curajul şi îşi trase mâinile. Ar fi vrut să le vâre în interiorul blugilor lui şi să-i strângă fesele tari. Ar fi vrut să-l tragă mai adânc în sa. Ceea ce nu ar fi fost posibil. O umplea complet şi totuşi trupul ei se simţea minunat adăpostindu-l.

Întorcând capul, ea îi sărută urechea în care avea cercelul de argint. El gemu, mai mult vibraţie decât sunet, apoi îşi lăsă capul în jos şi îşi frecă gura deschisă de sfârcul ei până când îl udă. Limba îi era capricioasă.

Atunci, el începu să se mişte. Împingând încet intră şi se retrase în mod repetat. Era neted, tare şi cald. Era animal. Era bărbat. Era minunat. Aislinn se miră cum de supravieţuise toţi acei ani fără să cunoască acel lucru, fără să-l aibă.

El şopti ceva în limba lui, după care se ridică brusc în braţe.

— Numele meu e Lucas, spuse el cu o voce răguşită.

— Lucas, repetă ea într-un suspin, după care

zise mai tare: Lucas.

— Aş vrea să… Oh, Doamne, aş vrea să văd… să ne vedem…

Privi locul unde trupurile lor se uniseră, unde brunetul se contopea cu blondul, unde bărbatul se contopea cu femeia. Îşi mişcă şoldurile circular, lăsând-o fără suflare. Dar nu putea să închidă ochii, chiar dacă acel extaz sublim îi poruncea să o facă.

Îl privi întipărindu-şi chipul lui în minte. Era întunecat, frumos şi sălbatic. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte când mişcările lui se înteţiră.

— Vreau să ţin minte, vreau să ţin minte, vreau să ţin minte, repetă el împingând iar şi iar. Când or să mă ducă înapoi… oh, Doamne…

Dădu capul pe spate şi o privi în ochi o secundă doar înainte să-i închidă pe ai săi. Se strâmbă, fiind prins în ghearele unui orgasm sublim. Apoi îşi strecură mâinile sub şoldurile ei, cuprinzându-i şezutul în palme şi o ţinu strâns cât timp durară spasmele.

Aislinn îl ţinu de gât, lipindu-şi faţa de părul de pe pieptul lui şi lăsându-se pradă propriei eliberări.

După momente nesfârşite, se prăbuşi deasupra ei. Îi simţi buzele mişcându-se lângă ureche, dar dacă spunea ceva, într-adevăr, cuvintele nu se desluşeau. Ea îi mângâie capul, plăcându-i senzaţia pe care i-o dădea părul lui pe obraz.

Nu ştiu niciodată cât au stat acolo, cu

trupurile asudate. Şi nu îşi amintea nici ce anume îi trezise din acea stare superbă de lâncezeală.

Ceea ce ţinu minte era expresia de pe chipul lui când înălţă capul şi o privi. Timp de o clipă, păru extrem de trist, resemnat, oarecum recunoscător, după care chipul i se întunecă din nou şi redeveni distant.

Se ridică şi îşi încheie blugii, fără să se ostenească să-şi închidă şi cămaşa. Se duse la marginea prăpastiei şi se uită în direcţia colibei lui Joseph Greywolf.

— Îmbracă-te. Au venit după mine.

Cuvintele acelea îi izbiră pieptul ca nişte pietre grele. Ar fi vrut să protesteze, dar ce ar fi rezolvat? Unde l-ar fi putut ascunde? Cum l-ar fi putut apăra? Şi, în plus, Lucas părea extrem de indiferent faţă de viitorul său.

Simţind că era îngheţată până în măduva oaselor, în ciuda temperaturii care creştea, Aislinn îşi aranjă îmbrăcămintea în grabă. Se ridică apoi nesigură pe picioare şi se scutură cât putu mai bine. Îi venea ameţeală când se gândea la enormitatea lucrului pe care îl făcuseră.

Obrajii îi erau roşii de ruşine, dar trupul încă îi mai pulsa.

Încă nu terminase. Se terminase prea repede. Era incomplet. Ar fi vrut o urmare plină de tandreţe. Dorea apropierea care se presupunea că ar fi trebuit să urmeze după ceea ce ei tocmai trăiseră.

La ce se aşteptase? La o declaraţie de

dragoste? La mulţumiri din toată inima? La o glumă care să alunge tensiunea? Lucas îi aruncă doar o privire lipsită de orice emoţie, după care începu să coboare pe potecă.

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile într-o încercare zadarnică de a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Abia se ţinea pe picioare când se îndreptă spre marginea platoului. Priveliştea care i se oferi înaintea ochilor nu o linişti deloc.

Maşini de poliţie cu luminile lor roşii şi albastre pâlpâind se aflau adunate în jurul colibei. Aceasta era plină de poliţişti care roiau ca nişte albine în jurul unui fagure. Unul se uita în maşina ei.

— Mâinile la ceafă, Greywolf! îi strigă un altul printr-o portavoce.

Lucas se conformă, deşi acest lucru îi îngreuna coborârea.

Aislinn privea neputincioasă de sus. O ambulanţă opri în faţa colibei şi, câteva clipe mai târziu, trupul acoperit al lui Joseph Greywolf era scos pe un pat ambulatoriu. Alice, ţinându-se de braţul lui Gene Dexter, apăru imediat.

Doi poliţişti urcară panta, ducându-se spre Lucas, iar când ajunseră la el, îl apucară fiecare de câte un braţ, trăgându-i-le cu brutalitate la spate. Unul din ei îi puse cătuşele şi, după aceea, porniră înapoi.

Lucas mergea drept, aproape cu un aer de superioritate. Părea detaşat de tot ce se petrecea în jurul lui. Numai când se închiseră uşile

ambulanţei, Aislinn îl observă încordând umerii. Alice se repezi la fiul ei şi îi îmbrăţişă mijlocul. Lucas se aplecă şi o sărută pe obraz cu o clipă înainte ca ajutorul de şerif să-l împingă cu brutalitate spre o maşină.

Cu câteva secunde înainte să fie împins înăuntru, el înălţă capul şi se uită la Aislinn, care rămăsese în acelaşi loc. În afară de acea privire nimic nu îi dădea de înţeles că ea ar fi exista pentru Lucas Greywolf.

Capitolul 6

— Când o să te măriţi cu mine?

— Când o să încetezi să mă mai întrebi?

— Când o să zici da.

Alice Greywolf împături prosopul de vase pe care îl folosise şi îl puse cu grijă la uscat. Oftând se întoarse şi se uită la Gene Dexter.

— Eşti ori constant, ori încăpăţânat. Nu-mi dau seama care din două. De ce nu renunţi?

El îi cuprinse mijlocul subţire şi o trase mai aproape, lipindu-şi obrazul de creştetul capului ei.

— Pentru că te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. De prima dată când te-am văzut la clinică.

Ceea ce era foarte adevărat. Doctorul se îndrăgostise de ea chiar din ziua aceea. Era foarte tânără, incredibil de frumoasă şi înnebunită de grijă pentru băieţelul gălăgios care îşi rupsese

braţul. Într-o oră, Gene reparase braţul… şi se îndrăgostise de Alice Greywolf. În cursul anilor care trecuseră de atunci, dragostea lui nu se stinsese deloc.

Nu îi fusese întotdeauna uşor să o iubească. Existaseră momente când, din pură frustrare, îi spusese că ori se mărita cu el, ori nu voia să o mai vadă niciodată. Dar nimic nu dăduse rezultate. Ea tot îi refuza cererile în căsătorie.

De câteva ori, el stătuse departe de ea şi întreţinuse intenţionat relaţii cu alte femei, dar acestea nu duraseră mult niciodată. De ani de zile nu se mai ostenise să folosească acea tactică, în parte pentru că nu era cinstit faţă de celelalte femei. Alice era singura iubire a vieţii lui, chiar dacă era măritată cu el sau nu. Se resemnase cu acel gând.

Alice îşi lipi obrazul de pieptul lui şi zâmbi cu tristeţe amintindu-şi de ziua în care se cunoscuseră. Gene Dexter îi fusese prieten în adevăratul sens al cuvântului de atâta timp, încât nici nu-şi putea imagina viaţa fără prezenţa lui. Preţuia foarte mult amintirea primei dăţi când îl văzuse şi îi auzise vocea blândă. Dar, în acelaşi timp, fusese şi îngrijorată pentru fiul ei.

— Lucas se bătuse, spuse ea, aducându-şi aminte. Unul dintre băieţii mai mari de la şcoală îl necăjise, îi spusese un cuvânt urât.

Şi acum o mai durea când se gândea la dublul stigmat cu care crescuse fiul ei.

— Aşa cum îl cunosc pe Lucas, bănuiesc că a

sărit imediat la bătaie.

— Da, zise ea râzând. Eram îngrijorată pentru braţul lui, bineînţeles, dar îmi amintesc că am fost şi supărată pe el pentru că nu ignorase cuvintele urâte.

Gene se gândi că Lucas le-ar fi ignorat probabil dacă ar fi fost numai la adresa lui, dar bănuia că şi Alice fusese jignită. Sărind în apărarea mamei lui, Lucas se bătuse şi în copilărie şi în adolescenţă. Gene se abţinu însă să spună acest lucru.

— Nu mi-a plăcut niciodată să facă scandal la şcoală, pentru că aşa atrăgea atenţia, continuă Alice. Pe urmă, mi-am făcut griji şi pentru faptul că nu aveam cu ce să-l plătesc pe noul doctor.

Dădu capul puţin pe spate, pentru a se uita la Gene. El nu mai era la fel de tânăr ca atunci când îl văzuse prima oară, dar era la fel de frumos în felul lui blând şi tăcut.

— Ştiai că n-am bani să-ţi plătesc. De ce ţi-ai oferit serviciile?

— Pentru că îţi voiam trupul, spuse el. Vârându-şi nasul sub bărbia ei şi mârâind ca un animal. M-am gândit că, tratându-ţi puştiul pe credit, beneficiam de anumite favoruri.

Ea îl împinse râzând.

— Nu cred aşa ceva nici măcar o clipă. Eşti prea drăguţ. Pe de altă parte, te-ai asigurat că o să-ţi recapeţi banii. Imediat după ce i-ai tratat braţul lui Lucas, mi-ai oferit o slujbă.

El îi luă faţa în mâini şi o privi cu dragoste.

— Tot ceea ce ştiam atunci şi ştiu şi acum e că nu te-aş fi lăsat să pleci de-acolo în ziua aia, dacă n-aş fi avut siguranţa că o să te mai revăd. Nu m-am asigurat decât că o să te întorci, spuse el şi o sărută şi cu tandreţe, şi cu pasiune. Mărită-te cu mine, Alice, zise apoi cu disperare în glas şi ea ştiu că era sincer.

— Tata…

— E mort acum, spuse Gene, lăsând mâinile în jos şi trecându-şi-le apoi prin părul argintat.

— Ştiu că n-au trecut decât câteva săptămâni de la moartea lui, şi eşti încă îndurerată în urma pierderii lui. Dar l-ai folosit ani de zile ca scuză ca să nu te măriţi cu mine. Am înţeles. Trebuia să-l îngrijeşti. Dar acum, că el nu mai este, ai de gând să te foloseşti de moartea lui la fel cum te-ai folosit de viaţa lui?

Ea trecu pe lângă el şi ieşi din bucătărie, ducându-se în living-ul căsuţei bine îngrijite.

— Te rog, nu mă bate la cap cu căsătoria acum, Gene. Trebuie să mă gândesc şi la Lucas.

— Dar Lucas e un om matur.

— Încă mai are nevoie de sprijinul familiei şi numai pe mine mă mai are.

— Mai sunt şi eu, fir-ar să fie!

Ea îl privi atunci apologetic şi îl luă de mână. Deşi era furios, el se lăsă tras pe canapea lângă ea.

— Ştiu asta. N-am vrut să te exclud.

Tonul lui se înmuie considerabil.

— Alice, Lucas nu mai e un copil, dar tot mai

sare la bătaie. E hotărât să-şi facă viaţa cât mai grea cu putinţă. Când nu mai avea decât câteva luni de ispăşit, a evadat din închisoare şi a mai luat şi o femeie ostatică.

— Care şi acum e un mister pentru mine, spuse ea când auzi pomenindu-se de Aislinn Andrews. Lui Lucas nu-i stă deloc în fire să-i amestece şi pe alţii.

— Exact la asta mă refer şi eu. Nu te-a consultat, nu mi-a cerut sfatul în legătură cu fuga din închisoare şi a ajuns un evadat. De ce consideri că e necesar să-l implici în hotărârea ta de a te căsători cu mine? Ştie foarte bine ce simt pentru tine. Poate că dacă te-ai fi măritat cu mine de când te-am rugat prima dată, n-ar mai fi fost atât de necumpătat.

Ea păru îndurerată şi Gene oftă.

— A fost o lovitură nepermisă. Iartă-mă.

— Lucas a avut destule probleme de înfruntat. Un tată vitreg alb, care era bogat, după standardele rezervaţiei, ar fi fost una în plus.

— Ştiu, admise el. Dar şi pe el l-ai folosit ca scuză ani de zile. Pe urmă, când a crescut şi a plecat la colegiu, ai spus că tatăl tău era motivul pentru care nu te puteai mărita cu mine, zise el, strângându-i mâinile în ale sale. Nici unul nu era un motiv serios. Erau nişte scuze slabe şi acum ai rămas şi fără ele.

— Nu putem să continuăm ca şi până acum?

El clătină din cap.

— Nu, Alice. O să te iubesc până în ultima

clipă a vieţii mele, dar sunt bărbat. Vreau şi simt nevoia unei relaţii totale, spuse el şi se aplecă puţin în faţă, după care continuă cu o voce scăzută şi sinceră: Ştiu de ce ţi-e frică să te măriţi cu mine.

Ea lăsă capul în jos şi trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să se ducă în faţa unui pluton de execuţie. Gene îi dădu părul la o parte de pe faţă cu blândeţe. Asociezi sexul cu sacrificiul. Îţi jur că n-o să te fac să suferi aşa cum ai suferit.

Ochii ei erau plini de lacrimi când îşi ridică privirea spre el.

— Ce vrei să spui?

— De ani de zile trebuia să avem discuţia asta, Alice, dar n-am vrut să te supăr deschizând subiectul. Ţi-e frică să mai iubeşti un bărbat, mai ales un alb.

Ea îşi muşcă buzele şi el ştiu că nimerise exact la ţintă.

— Crezi că, atâta timp cât păstrezi distanţa, nu mai suferi.

Îi duse mâinile la gură şi îşi plimbă buzele peste încheieturile degetelor ei, spunând:

— Jur că niciodată, absolut niciodată nu ţi-aş face vreun rău! N-ai ajuns să mă cunoşti destul de bine până acum, încât să ştii că eşti nucleul vieţii mele? Te iubesc! Dă-mi voie şi îţi voi adora trupul. De ce aş răni o fiinţă care este o parte vitală din mine însumi?

— Gene, şopti ea printre lacrimi şi se rezemă

de el.

O luă în braţe şi o ţinu cu o pasiune rezervată persoanelor foarte dragi, sărutând-o îndelung.

— Când ai de gând să te măriţi cu mine? o întrebă el în cele din urmă.

— Imediat după ce iese Lucas din închisoare.

El se încruntă.

— Numai Dumnezeu ştie când o să se întâmple asta.

— Te rog, Gene, să aşteptăm până atunci. Nu ne-ar ierta niciodată dacă ne-am căsători fără ca el să fie de faţă. Şi doar nu vrem să evadeze iarăşi, adăugă ea râzând uşor.

El zâmbi, recunoscând în sinea lui că avea dreptate. De fapt, după părerea lui, Lucas avea să se simtă mai bine ştiind că mama lui era căsătorită şi fericită. Totuşi, acum că primise acea promisiune din partea ei, nu era momentul potrivit pentru a o contrazice.

— Bine, dar să ştii că o să am grijă să-ţi ţii promisiunea. Imediat cum o să iasă Lucas. Şi între timp… murmură el privind-o adânc în ochi.

— Între timp…

— Între timp, o să fac ce-am făcut mereu. O să e aştept cu nerăbdare, Alice Greywolf.

*

— Intră, domnule Greywolf.

Lucas intră în birou.

— Închide uşa, te rog, şi ia loc.

Guvernatorul Dixon nu-i făcu deţinutului onoarea de a se ridica de pe scaun, dar nu-l tratã nici cu superioritate. Îl studie cu interes.

Lucas traversă biroul şi se trânti pe scaunul indicat de guvernatorul închisorii. Dixon rămase surprins când nu văzu nici urmă de umilinţă în atitudinea lui. Departe de a fi spăşit, deţinutul avea aerul unui om mândru şi care nu se speria de nimic. Ochii lui gri şi reci nu aruncau priviri pe furiş, dovezi certe de vinovăţie, ci se uitau la guvernator fără pic de căinţă sau remuşcare. Umilinţa şi respectul lipseau cu desăvârşire.

— Se pare că ultimele săptămâni de chin nu te-au costat fizic, zise guvernatorul.

De când se întorsese la închisoare, deţinutul fusese ţinut într-o celulă, izolat de ceilalţi şi lipsit de orice privilegii.

— Mă simt bine, zise Lucas laconic.

— Puţin mai slab, după părerea mea. Câteva zile de mâncare de la bufet ar trebui să remedieze treaba asta.

Lucas îşi sprijini un picior pe genunchiul celuilalt.

— Dacă vreţi să-mi trageţi câteva la palmă, daţi-i drumul, vă rog. Aş vrea să mă-ntorc în celulă.

Guvernatorul Dixon îşi păstră cumpătul. După ani de zile, în care avusese de-a face cu deţinuţi recalcitranţi, învăţase să ţină piept şi celor mai puternice provocări. Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, întorcându-i spatele intenţionat.

Spera că Greywolf avea să interpreteze acest lucru ca pe un semn de încredere.

— Măsura disciplinară pe care am hotărât s-o luăm nu e nici pe departe atât de severă cât ar fi trebuit.

— Mulţumesc, spuse Lucas sarcastic.

— Până când ai evadat ai fost un deţinut model.

— Întotdeauna încerc să-mi dau toată silinţa.

Guvernatorul trebui din nou să facă un efort ca să nu se enerveze.

— După ce ţi-am recitit cu atenţie dosarul, cei din consiliu şi cu mine am hotărât să-ţi prelungim condamnarea cu şase luni, în afară de săptămânile care te-au costat deja. Cu hotărârea noastră au fost de acord şi oficialităţile de la penal.

Dixon se întoarse brusc, la timp pentru a vedea expresia de uimire pe chip înainte să şi-o ascundă. Întorcându-se din nou spre fereastră, guvernatorul îşi ascunse zâmbetul. Domnul Greywolf încerca să rămână indiferent, dar era om, la urma urmei. Dixon nu întâlnise prea mulţi inşi care ar fi riscat să stea mai mult timp în spatele gratiilor numai ca să fie de faţă la moartea bunicului.

Lucas Greywolf aprindea o scânteie de admiraţie neobişnuită şi tulburătoare în sufletul guvernatorului. Oare el ar fi făcut ce făcuse Greywolf dacă împrejurările ar fi fost aceleaşi? Era o întrebare care îl frământa.

— A meritat să mai stai şase luni închis ca să-

ţi vezi bunicul înainte să moară?

— Da.

Guvernatorul se întoarse la birou.

— De ce?

Lucas lăsă piciorul jos şi luă un aer mai respectuos.

— Joseph Greywolf a fost un om mândru. S-a agăţat cu încăpăţânare de tradiţie, adesea în detrimentul său. Faptul că eram închis îl supăra mai mult decât pe mine. Nu suporta gândul că nepotul unui şef de trib trebuia să trăiască în spatele gratiilor.

— Era şef de trib?

Greywolf încuviinţă.

— Nu i-a fost de cine ştie ce folos. A murit sărac, deziluzionat şi înfrânt, ca mulţi bărbaţi din rasa mea.

Guvernatorul studie dosarul din faţa lui.

— Aici scrie că avea pământ.

— Dar fusese escrocat de trei sferturi din el. A renunţat. A încetat să mai lupte. Înainte să se îmbolnăvească prea tare, ajunsese să execute dansuri rituale pentru turişti. Ceremonii religioase care, pe vremuri, fuseseră ritualuri solemne, deveniseră spectacole pentru alţii.

Deodată sări de pe scaun. Guvernatorul tresări şi vârî mâna imediat sub birou pentru a apăsa butonul care declanşa alarma. Dar, când văzu că deţinutul nu reprezenta nicio ameninţare pentru el, puse mâna din nou pe birou şi îi acordă toată atenţia lui Greywolf, care se plimba încoace

şi încolo, extrem de încordat.

— Singura speranţă a bunicului era în mine. M-a iertat pentru sângele meu de alb şi m-a iubit foarte mult. M-a crescut mai degrabă ca pe propriul său fiu. Nu suporta gândul că eram închis. Trebuia să mă vadă în libertate, trebuia să ştie că reuşisem, ca să poată muri liniştit. De asta a trebuit s-o fac.

Se întoarse cu faţa la guvernator şi acesta îşi spuse în sinea lui că, dacă acel om nu putea sensibiliza juraţii, nimeni nu putea. Prezenţa lui fizică era dinamică. Era elocvent. Era un om cu convingeri şi pasiuni. Ce păcat că nu avea să i se permită să practice avocatura.

— N-am vrut să fug, domnule guvernator Dixon. Nu sunt nebun. Am cerut permisiunea să plec două zile să-mi văd bunicul. *Două zile afurisite.* Am fost refuzat.

— Era împotriva regulamentului, spuse guvernatorul calm.

— Să-l ia naiba de regulament! se răsti el. E stupid. Voi, cei care conduceţi închisoarea asta, nu vă daţi seama cât de bine ar fi dacă aţi acorda unui deţinut unele înlesniri, dacă i-aţi reda puţină demnitate?

Se sprijinea de birou acum, ameninţător.

— Stai jos, domnule Greywolf, spuse Dixon cu destulă fermitate cât să-i dea de înţeles deţinutului că întrecea măsura.

Trecură câteva momente, timp în care se priviră în ochi, şi abia apoi Lucas se trânti din nou

pe scaun. Chipul îi era posomorit.

— Eşti avocat, spuse guvernatorul. Cred că-ţi dai seama cât de uşor scapi de data asta.

Punându-şi o pereche de ochelari de citit, cu ramă de argint, se uită pe raportul de pe birou.

— A fost o tânără, o anume domnişoară Aislinn Andrews, spuse el şi se uită la Lucas pe deasupra ochelarilor, dar inflexiunea de la sfârşit insinua că, de fapt, era vorba de o întrebare.

Lucas nu spuse nimic, ci doar îl privi implacabil, în ochii lui necitindu-se nimic din ce gândea. Guvernatorul îşi îndreptă atenţia asupra raportului din nou.

— E curios că nu te-a acuzat, zise el, dar Lucas rămase tăcut în continuare, deşi îi zvâcnea un muşchi al obrazului.

În cele din urmă, guvernatorul închise dosarul. Şi îşi scoase ochelarii.

— Poţi să te întorci în celula dumitale, domnule Greywolf. Asta e tot deocamdată.

Lucas se ridică şi porni spre uşă. Deja răsucise clanţa când guvernatorul îl opri.

— Domnule Greywolf, ai fost de vină personal pentru atacarea acelor poliţişti în timpul busculadei? Ai poruncit să se distrugă birourile acelea?

— Eu am organizat demonstraţia. Judecătorul şi juraţii m-au găsit vinovat, spuse el scurt, după care deschise uşa şi ieşi.

Guvernatorul Dixon rămase cu privirea aţintită asupra uşii multă vreme după ce Lucas o

închisese. Ştia când un om vinovat minţea. De asemenea simţea când un om era nevinovat. După ce consultă din nou dosarul lui Lucas Greywolf, luă o hotărâre şi puse mâna pe telefon.

În timp ce era condus înapoi în celulă, Lucas îşi simţea inima bătând cu putere, deşi după aspectul exterior nu-ţi dădeai seama cât de tulburat era în sinea lui.

Se aşteptase să i se spună că era acuzat de pătrundere prin efracţie într-o locuinţă, răpire şi cine ştie câte alte delicte. Îi fusese groază să mai treacă printr-un alt proces, unul care ar fi făcut-o pe mama lui să sufere şi mai mult.

Fusese extrem de surprins când aflase că evadarea nu-l costase decât încă şase luni de închisoare. Avea să fie ocupat în tot acel timp. Deja, măsuţa din celula lui era plină cu scrisori de la oameni care îi cereau sfatul în probleme juridice. Nu le putea cere bani pentru asta. Nu avea să mai poată practica niciodată avocatura în mod oficial, dar putea oferi consultaţii gratuite. Printre indieni, numele Lucas Greywolf reprezenta o rază de speranţă. Nu avea să refuze pe nimeni care îi cerea ajutorul.

Dar de ce nu îl acuzase Aislinn Andrews? Cu siguranţă că autorităţile făcuseră tot posibilul să-l înfunde cât mai mult, dar fără mărturia ei, nu puteau dovedi că mai făcuse şi altceva în afară de faptul că evadase. Oare de ce nu cooperase cu ei?

Lui Lucas Greywolf nu-i plăcea să fie dator cuiva, dar lui Aislinn Andrews îi datora

recunoştinţă.

*

Aislinn ieşi pe nesimţite din dormitor şi închise uşa încet în urma ei. Soneria se auzi a doua oară Se duse repede să deschidă, vârându-şi iute firele de păr răzleţe în coadă. Se uită o clipă în oglinda de pe hol şi văzu că arăta cel puţin decent. Pe chip avea un zâmbet vag când deschise uşa.

Zâmbetul nu apucă să se lărgească. De fapt, chiar îi îngheţă pe faţă când văzu cine era musafirul. Se sprijini de tocul uşii ca să nu cadă. O clipă avu impresia că o să leşine.

— Ce cauţi aici?

— Iarăşi te-am speriat?

— Ai… ieşit?

— Da.

— Când?

— Astăzi. Eliberat, de data asta. Am ieşit un om liber.

— Felicitări.

— Mulţumesc.

Conversaţia aceea era ridicolă, bineînţeles, dar pentru cineva care tocmai suferise şocul vieţii, Aislinn considera că se descurcă destul de bine. Nu leşinase când îl văzuse pe Lucas Greywolf. Îşi păstra echilibrul cu ajutorul uşii, deşi palmele îi transpiraseră atât de mult, încât ar fi putut să alunece în orice clipă. Gura i se uscase, dar nu îşi

pierduse complet capacitatea de a vorbi. N-ar fi fost mai mirată nici dacă lumea s-ar fi întors deodată cu susul în jos. Ţinând cont de toate, comportarea ei era remarcabilă.

— Pot să intru?

Ea duse mâna la gât.

— Nu… nu cred că ar fi o idee prea bună.

Dumnezeule! Lucas Greywolf în casa ei? Nu!

El îşi privi vârfurile cizmelor o clipă, după care ridică ochii aceia gri, de neuitat, spre ea.

— E vorba de ceva important, altfel nu te-aş fi deranjat.

— Păi…

— N-o să stau decât un minut. Te rog.

Ea se uită oriunde numai la el nu, ştiind că pe chipul lui s-ar fi citit o hotărâre fermă de a rămâne în acel loc. Se simţea o umbră de modestie în glasul lui, dar aceasta era întărită de generaţii întregi de hotărâre tipic indiană.

În cele din urmă, ea încuviinţă scurt şi se dădu într-o parte. El intră şi ea închise uşa în urma lui. Holul păru să se strângă în jurul lor. Se afla sub acelaşi acoperiş cu el de mai puţin de zece secunde, dar deja îi era greu să respire.

— Vrei să bei ceva? întrebă ea cu un glas răguşit.

Spune, nu, spune nu.

— Da, mulţumesc. Asta e prima mea oprire.

Ea fu cât pe ce să se împiedice când se duse la bucătărie. De ce acolo? De ce făcuse prima oprire la ea? Mâinile îi tremurară când scoase un

pahar din dulap.

— O băutura răcoritoare? îl întrebă ea.

— E perfect.

Ea luă o cutie de sifon din frigider şi o deschise. Lichidul îi ţâşni pe mână. Lua repede un prosop şi-şi şterse mâna şi dulapul. Era extrem de încordată când deschise congelatorul şi scoase cuburile de gheaţă, dându-le drumul în pahar cu zgomot. Abia după ce turnă sifonul peste ele se întoarse. Deconcertant, ochii îi erau la nivelul pieptului lui. Fu surprinsă când văzu că încă mai stătea în picioare.

— Iartă-mă. Ia loc, te rog, spuse ea arătând spre masă.

El trase un scaun şi se aşeză, acceptând băutura rece cu un mulţumesc încordat. Îşi roti privirea prin bucătărie. Se opri asupra suportului de cuţite şi apoi se întoarse încet spre ea.

— Nu ţi-aş fi făcut nimic cu cuţitul ăla.

— Ştiu, spuse ea şi, înainte ca genunchii să-i cedeze de tot, se aşeză la masă în faţa lui. Adică, acum ştiu asta. Atunci mi-a fost teribil de frică.

— Ai dat dovadă de un curaj remarcabil.

— Chiar?

— Aşa mi s-a părut. Dar ai fost prima mea ostatică.

— Ai fost primul meu răpitor.

Atunci ar fi trebuit să zâmbească. Dar niciunul nu o făcu.

— Ţi-a crescut părul la loc?

— Poftim?

— Părul. Ai uitat că ţi-am tăiat o şuviţă?

— Ah, da, spuse ea absentă şi, fără să-şi dea seama, duse mâna la şuviţa mai scurtă. E vârâtă pe-aici pe undeva. Abia se mai observă acum.

— Bun.

Sorbi din pahar. Ea îşi lipi mâinile una de alta şi le strecură între pulpe, ţinând braţele ţepene. Tensiunea care îi strângea pieptul semăna foarte bine cu un infarct, aşa cum îşi închipuia ea că trebuia să fie. Îi era frică să nu se sufoce.

Ştia că nu mai suportă acea tensiune prea mult fără să-şi piardă controlul. Cu toate acestea liniştea era mai insuportabilă decât conversaţia ridicolă, aşa că îl întrebă:

— Ai fost acasă, ai văzut-o pe mama ta?

El clătină din cap.

— Am vorbit serios când am spus că asta e prima mea oprire.

Nici măcar nu o văzuse pe mama lui înainte? Nu intra în panică, Aislinn.

— Cum ai ajuns aici?

— Mama şi Gene au venit la închisoare săptămâna trecută şi Gene mi-a lăsat camioneta acolo.

— Ah, spuse ea, frecându-şi palmele de pulpe dar mâinile îi erau reci ca gheaţa şi avea senzaţia că sângele nu mai ajungea în degetele de la picioare. De ce ai venit?

— Ca să-ţi mulţumesc.

Ea îl privi uluită şi expresia lui o făcu să simtă un gol în stomac.

— Să-mi mulţumeşti?

— De ce n-ai formulat acuzaţii împotriva mea?

Ea oftă. Era bine dacă asta era tot ce voia să ştie.

— Şeriful şi toţi poliţiştii ăia care veniseră după tine nici nu ştiau de existenţa mea, spuse ea şi apoi îi povesti ce se mai întâmplase după capturarea lui. Te-au luat înainte să mă observe cineva coborând de pe acel munte.

Privirile li se întâlniră o fracţiune de secundă fiecare din ei aducându-şi aminte ce se întâmplase în vârful acelui munte.

Ea reîncepu să vorbească repede:

— M-au, ăăă, m-au întrebat cine eram şi ce căutam acolo cu tine, zise ea roşind, căci îşi aminti cât de penibil se simţise în clipele acelea, întrebându-se dacă nu cumva cei care o interogau puteau să-şi dea seama că făcuse dragoste numai cu câteva minute în urmă.

PăruI îi era încâlcit. Buzele încă îi mai erau umflate după sărutările lui pline de pasiune. Sânii îi fremătau. Pulpele…

— Ce le-ai spus?

— I-am minţit. Le-am spus că te întâlnisem pe drum şi te dusesem cu maşina. Am negat faptul că aş fi ştiut că eşti evadat. Am zis că am fost de acord să te aduc acasă la bunicul tău, pentru că era grav bolnav şi că îmi părea rău pentru tine.

— Te-au crezut?

— Presupun că da.

— Ai fi putut să fii considerată complice.

— Dar n-am fost.

— Ai fi putut să mă acuzi de o mulţime de lucruri, Aislinn.

La auzul numelui ei, amândoi rămaseră uimiţi şi se priviră o clipă, după care fiecare se uită în altă parte.

— De ce nu le-ai spus adevărul?

— Ce sens ar fi avut? întrebă ea ridicându-se de pe scaun şi începând să se plimbe agitată prin bucătărie. Eram teafără. Tu oricum te întorceai la închisoare.

— Dar fuseseşi… rănită.

Acel eufemism nu îi păcăli pe niciunul din ei. Amândoi îşi dădeau seama că, dacă ar fi vrut să-l acuze de viol, ar fi putut să o facă şi probabil că el ar fi fost condamnat. Ar fi fost cuvântul ei contra al lui şi cine l-ar fi crezut pe el?

— Zgârietura de pe braţ era superficială. Şi, în plus, n-a fost vina ta.

Amândoi ştiau că el nu se referise la zgârietură, dar părea prudent să pretindă că o făcuse.

— Cred că cei din conducerea închisorii n-au făcut bine că nu te-au lăsat să-ţi vezi bunicul. În ochii mei, evadarea ta a fost justificată. De fapt, nu s-a-ntâmplat nimic grav.

— Nimeni nu ţi-a simţit lipsa?

Răspunsul o costă mult orgoliu, dar îi spuse adevărul.

— Nu.

Se întorsese acasă imediat după ce îi dăduseră drumul poliţiştii. Nu fusese niciun reporter prezent în canion în clipa arestării lui Greywolf aşa că nimeni nu ştia că fusese implicată.

— Dar cei de la firma ta? întrebă el.

— Cine?

— Mi-ai spus că ţi se va simţi lipsa.

— Bineînţeles că ţi-am spus asta.

— Ah, zise el, clătinând din cap cu tristeţe, nu era nimeni.

— Atunci nu. Dar acum am doi angajaţi.

El zâmbi.

— Nu-ţi fie teamă. N-am de gând să te ameninţ cu cuţitul.

Zâmbi şi ea, şocată de cât de frumos era. Acum că mirarea de a-l vedea nu mai era atât de mare, putu să se uite la el pentru prima oară. Părul îi era puţin mai scurt în faţă, deşi la spate îi ajungea până la guler. Pe pielea arămie nu se vedea nici urmă din paloarea închisorii. Dacă l-ar fi întrebat de ce, i-ar fi spus că alergase în fiecare zi prin curtea închisorii, înconjurând-o de atâtea ori, încât ajungea să-şi facă numărul de mile pe care le parcurgea de obicei, acesta fiind şi motivul pentru care se afla într-o formă fizică excelentă.

Încă mai avea cercelul de argint în lobul urechii drepte. Crucea era tot afundată în părul de pe piept, pe care ea îl vedea prin deschizătura cămăşii. Mama lui şi Gene trebuiau să-i fi dus haine noi pentru ziua eliberării. Şi cămaşa şi blugii

păreau noi. Numai cizmele de cowboy şi cureaua bătută cu turcoaze îi erau familiare.

— Ei bine, spuse el ridicându-se, ţi-am promis că nu stau mult. Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru faptul că nu mi-ai îngreunat situaţia.

— Nu trebuia să te deranjezi.

— Am început să-ţi scriu, dar voiam să-ţi mulţumesc personal.

Doamne, ar fi fost mult mai bine pentru nervii ei dacă el i-ar fi trimis un bileţel de mulţumire.

— Mă bucur că ai ieşit.

— Nu-mi place să fiu dator nimănui, dar…

— Nu-mi eşti dator cu nimic. Am făcut ceea ce am considerat că e bine, exact ca tine.

— Îţi mulţumesc, oricum.

— Pentru puţin, zise ea sperând că aşa avea să se termine totul.

Îl conduse prin living-room în holul de la intrare.

Lui îi fusese groază de întâlnirea aceea neştiind cum avea să reacţioneze ea. Ar fi putut să înceapă să ţipe în clipa în care deschidea uşa şi ar fi fost îndreptăţită.

El fusese disperat în seara în care îi alesese casa la întâmplare pentru a căuta de mâncare şi a se adăposti câteva ore. Oamenii disperaţi făceau lucruri pe care nu le-ar fi făcut în mod normal. Ca acela de a lua ostatică o femeie albă nevinovată. Tot nu pricepea faptul că ea nu îl făcuse să plătească pentru asta.

Dar acum, că îşi îndeplinise misiunea şi îi

mulţumise, nu prea voia să plece. Ciudat. Crezuse că, după ce-i spunea ce avea de spus, avea să o lase pe Aislinn Andrews pentru totdeauna şi să întoarcă acea pagină a poveştii vieţii lui.

Nu-i plăcea să recunoască, nici măcar în sinea lui, că se gândise la ea în închisoare. Trecuseră câteva luni de la acea dimineaţă din vârful muntelui, când ea i se dăruise. Şi acum îi venea greu să creadă că se întâmplase cu adevărat. Înainte de evadare, dorise o femeie şi atât. Orice femeie.

Dar, după evadare, dorinţa lui avusese un chip, un nume, un timbru al vocii, un parfum. Şi toate îi aparţineau lui Aislinn. Multe nopţi, stând întins în patul îngust din celulă, se convinsese că ea nu era reală şi că el îşi imaginase totul.

Trupul său îi spunea însă altceva. Mai ales acum, când vedea cum pantalonii aceia îi îmbrăcau şezutul şi pulpele. Era mai scundă decât şi-o amintea, dar poate pentru că era desculţă. Purta cămaşa pe afară. Era o cămaşă veche, puţin cam mică pentru ea. Ah, da, când stătuse şi îşi sorbise sifonul, se gândise cum ar fi fost să-i soarbă sânii. Nu putu să nu observe cât de bine îi umpleau partea din faţă a cămăşii.

Când îl conduse spre uşă, el fu hipnotizat de balansarea cozii ei tinereşti. Oare părul îi era la fel de mătăsos cum îl ştia? Oare acea piele albă cunoscuse cu adevărat mâinile lui de indian? Şi gura ei, care acum schiţa acel zâmbet fad, îşi amintea explorările limbii lui? El îşi amintea.

— Succes, Lucas. Sper că toate or să-ţi meargă bine acum, zise ea şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc, spuse el, strângându-i-o.

Privirile li se întâlniră. Se susţinură.

Apoi se auzi zgomotul.

Venea din partea din spate a casei. Era atât de deplasat, încât, la început, el crezu că îi juca feste auzul. Dar apoi îl auzi iarăşi. Se uită în direcţia respectivă, încruntându-se nedumerit.

— Seamănă cu…

Aislinn îşi retrase repede mâna. Surprins, el se întoarse să o privească şi, în clipa în care îi văzu chipul, îşi dădu seama că nu-l înşelase auzul. Era albă ca o stafie şi părea teribil de vinovată. El rămase complet nemişcat. Privirea îi era suficient de tăioasă pentru a-i jupui pielea.

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

El o dădu la o parte şi traversă living-ul repede.

— Unde te duci? strigă ea, luându-se după el.

— Ghici.

— Nu! strigă ea şi îl apucă de cămaşă, ţinându-l cu tenacitatea unui buldog. Nu poţi să intri aşa şi să…

El se întoarse brusc, dându-i mâinile la o parte.

— Am mai făcut-o.

— Nu poţi.

— Pe naiba nu pot. Stai să vezi numai.

Era ferm hotărât să găsească sursa acelui

zgomot. Suspinând, Aislinn se ţinu după el agăţându-se de el zadarnic, căci el o îndepărtă ca pe o muscă enervantă.

Aruncă o privire în dormitorul ei. Era exact cum îl ştia. Feminin, frumos aranjat. Trecu mai departe. În capătul holului dădu peste o uşă închisă. Fără să ezite nicio clipă, cu siguranţă fără să-şi ceară scuze, apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

În clipa aceea, până şi el, bărbatul cu inima şi sângele unui războinic apaş, rămase şocat.

Trei dintre pereţii încăperii erau zugrăviţi într-un galben-pal, în timp ce al patrulea era tapetat cu imagini din Mama Gâscă. Un balansoar bostonian cu perne groase se afla într-un colţ. Pe un dulap cu sertare erau înşirate borcănele cu tampoane de vată şi tuburi cu alifii. Jaluzelele albe fuseseră lăsate pentru a ţine la distanţă soarele de după-amiază, dar pătrundea suficientă lumină pentru a lăsa să se vadă leagănul din faţa geamului.

Lucas închise ochii, spunându-şi că trebuia să fie un vis bizar din care avea să se trezească râzând. Dar când deschise ochii din nou, totul era la fel. Mai ales acel zgomot inconfundabil.

Înaintă încet, făcând în mod stupid cât mai puţin zgomot, până când ajunse la leagăn. Acesta avea o margine vătuită. Un ursuleţ îi zâmbea din colţ. Cearceaful era galben, asortându-se cu încăperea. La fel era şi plăpumioara din puf.

Şi, sub plăpumioară, agitându-se, ţipând, dând furios din mânuţe era un copil mic.

Capitolul 7

Copilul continuă să plângă, deloc impresionat de tulburarea pe care o provocase în sufletul şi mintea bărbatului înalt şi brunet de lângă leagăn. Chipul care, de obicei, era atât de distant, era acum copleşit de emoţii.

Aislinn, care stătea puţin în spatele lui Lucas, îşi duse degetele la gură, ca pentru a-şi înăbuşi propriile emoţii care variau de la nelinişte la groază.

Primul ei impuls fu de a-i spune că stătea cu copilul cuiva, că micuţul era al unei prietene sau al unei rude. Dar era evident că ar fi fost inutil. Copilul era al lui Lucas Greywolf şi nu trebuia decât să te uiţi la el pentru a-ţi da seama.

Capul rotunjit frumos, care nu fusese în niciun fel vătămat în timpul naşterii uşoare, era acoperit cu un păr negru precum cerul la miezul nopţii. Forma frunţii, unghiul bărbiei, pometii, toate erau copii în miniatură ale trăsăturilor lui Lucas Greywolf.

Privi din ce în ce mai îngrozită cum Lucas întinse un deget şi atinse obrazul copilului. Respect şi veneraţie îi umplură ochii. Buzele îi zvâcniră uşor. Aislinn recunoscu simptomele unor emoţii puternice. Aceleaşi zvâcniri faciale uşoare apăreau şi la ea de fiecare dată când îl ţinea în

braţe. Nu putea să nu vadă înregistrându-se pe chipul lui acelaşi gen de dragoste care punea stăpânire pe ea ori de câte ori atingea copilul.

O îngrozi faptul că Lucas cunoştea acelaşi tumult emoţional.

Tresări când îl văzu dând la o parte plăpumioara. Toate instinctele ei materne intrară în alergă când el îi desfăcu scutecul. Îl apucă de braţ imediat, dar el o îndepărtă nepăsător şi trase scutecul în jos.

— Un fiu!

Vocea lui răguşită sună asemeni unui clopot funebru în urechile ei. Era aproape înnebunită de panică şi ar fi vrut să-şi astupe urechile şi să-şi strige dezaprobarea. Se rugă disperată să nu se întâmple cu adevărat.

Dar se întâmpla. Stătea acolo neputincioasă şi se uita la Lucas care luă copilul încet din leagăn. În clipa în care îl lipi de piept, copilul încetă să mai plângă.

Legătura aceea instantanee dintre bărbat şi copil nu o linişti deloc. Pentru prima oară ar fi preferat sa audă copilul ţipând, dar el scotea doar acele gângureli caracteristice, rezemat de umărul tatălui său.

Lucas se îndreptă cu băieţelul spre balansoar şi se aşeză. În alte împrejurări, lui Aislinn i s-ar fi părut o imagine amuzantă, dar acum, chipul îi era împietrit. Toate coşmarurile ei cele mai rele deveneau realitate.

Dacă situaţia nu ar fi fost atât de gravă,

tandreţea cu care Lucas cerceta copilul ar fi mişcat-o profund. Era emoţionant să vadă mâinile acelea de bărbat atingând băieţelul şi ar fi trebuit să fie din piatră ca să nu se simtă mişcată până la lacrimi de acea adoraţie subită a tatălui faţă de fiu.

Lucas întoarse copilul cu grijă când pe o parte, când pe alta, examinându-l. Apoi îl aşează pe burtă, ţinându-l în palma mare, în timp ce îşi plimbă mâna cealaltă pe spatele lui şi pe fesele mici. Îi atinse fiecare deget de la picioare, fiecare unghie transparentă şi îi examină urechile.

Într-un târziu, întinse copilul pe pulpe şi îşi ridică privirea spre ea.

— Cum îl cheamă?

— Anthony Joseph, spuse ea şi văzu imediat reacţia din ochii lui când auzi numele. Şi eu am avut un bunic pe nume Joseph, zise apoi pe un ton defensiv. Eu îi spun Tony.

Lucas se uită la copilul care începea să agite pumnii.

— Când s-a născut?

Ea ezită, gândindu-se să încurce datele şi, astfel, să-i nege paternitatea. Dar privirea lui cerea adevărul.

— Şapte mai.

— Nu aveai de gând să-mi spui, nu?

— Nu aveam de ce.

— E fiul meu.

— N-are nicio legătură cu tine.

El râse scurt.

— De-acum încolo, o să aibă foarte multe legături cu mine.

Tony plângea în toată regula acum, surpriza de a auzi acea voce nouă şi groasă lăsând locul foamei. Lucas îl ridică pe umăr şi imediat, guriţa umedă căută orbeşte. Râsul uşor al unui Greywolf fu sunetul cel mai neaşteptat pe care Aislinn îl auzise vreodată.

— Ăsta e un lucru pe care nu pot să-l fac pentru tine, Anthony Joseph, zise el, şi ţinându-l în braţe, se ridică, dându-i-l mamei lui. Are nevoie de tine.

Ea luă copilul şi îl aşeză în leagăn, punându-i repede scutecul pe care Lucas i-l scosese. Mişcările îi erau neîndemânatice din cauza plânsetelor, mâinilor şi picioarelor care se agitau în aer şi privirii atente a lui Lucas. Când Tony fu din nou îmbrăcat şi cu scutecul pus, ea îl ridică pe umăr şi se duse cu el la balansoar. Se aşeză şi începu să se legene, bătându-l uşor pe spate şi gângurindu-i. Totul fu zadarnic, însă.

— Îi e foame, spuse Lucas.

— Ştiu, zise ea simţindu-se jignită de insinuarea că n-ar fi cunoscut nevoile propriului ei copil.

— Şi? Dă-i să mănânce.

Ea îl privi, în timp ce copilul era ca un scut fragil pe care îl ţinea în faţă.

— Vrei să mă scuzi, te rog?

— Cu alte cuvinte mă întrebi dacă vreau să ies din cameră?

— Da.

— Nu.

Continuară să se privească în ochi, fiecare încercând să înfrângă voinţa celuilalt. Ciudat, dar Lucas fu primul care cedă şi se duse la fereastră, ridicând jaluzelele puţin pentru a putea vedea afară. Aislinn ştia că, dacă acel bărbat avea să fie vulnerabil vreodată la ceva, acesta era fiul lui. O legătură trainică se stabilise deja între ei, deşi Lucas nici nu ştiuse de existenţa copilului până în urmă cu câteva minute. Îi putea face viaţa un adevărat calvar, acum că ştia.

— De ce nu mi-ai spus?

Ignorându-i întrebarea, Aislinn îşi descheie bluza şi trase în jos o cupă a sutienului, iar Tony apucă sfârcul cu lăcomie, sugând zgomotos. Ea îşi puse un pled subţire pe umăr pentru a se acoperi pe sine şi capul copilului.

— Te-am întrebat ceva! zise Lucas şi, de data aceasta, folosi un ton imperativ.

— Pentru că Tony e copilul meu.

— E şi al meu.

— Nu eşti sigur de asta.

El se întoarse brusc. Dacă jena nu ar fi făcut-o să tresară, privirea lui incisivă ar fi reuşit.

— Sunt sigur.

Era atât de convins, încât nu avea sens să-l contrazică. Faptele rămâneau aceleaşi. Tony era al lui.

— Tony a fost un… accident biologic, spuse ea.

— Atunci de ce n-ai scăpat de el?

Ea se cutremură. De ce n-ai scăpat de sarcină? strigase mama ei când Aislinn îşi informase părinţii că era însărcinată. Intenţionat aşteptase să le spună când era prea târziu pentru un avort, căci ştia că aceea ar fi fost soluţia lor.

De ce *nu* făcuse avort? Chiar înainte să se ducă la doctor, avusese o bănuială în legătură cu cauza stărilor de proastă dispoziţie de după-amiază. Apoi urmaseră greţurile de dimineaţă, creşterea poftei de mâncare şi indigestia de după satisfacerea acesteia. Toate neobişnuite.

Nu se gândise în mod conştient că ar fi putut fi însărcinată. Nu îşi dăduse voie să o facă. Dar când doctorul îi spusese diagnosticul verificat de laborator, nu fusese nici şocată, nici surprinsă. De fapt, prima ei reacţie fusese de extremă bucurie.

După acea reacţie iniţială, când reveni la realitate, se gândi foarte mult la implicaţiile negative ale creşterii unui copil, ca femeie necăsătorită. Îşi dăduse seama de gravele repercusiuni, dar nicio clipă nu se gândise la avort.

Încă din clipa în care aflase de existenţa lui, iubise acel copil la nebunie. Viaţa ei avea deodată scop şi sens. Acum avea ţeluri de atins, orizonturi spre care să se îndrepte.

Aşa că acum îi putea răspunde lui Lucas fără cea mai mică ezitare:

— Am dorit copilul foarte mult, spuse ea şi, vârând mâna sub pled, îi atinse capul lui Tony,

masându-l uşor în timp ce el sugea lacom. L-am iubit încă de la început.

— Nu te-ai gândit că şi eu aveam dreptul să ştiu de existenţa lui?

— Nu mi-am închipuit că ţi-ar păsa.

— Ei bine, fii convinsă că-mi pasă.

— Ce… ce ai de gând să faci? întrebă ea cu teamă, dispreţuind tremurul din glas.

— Am de gând să-i fiu tată.

Tony îi lovi sânul cu pumnul. Numai acest lucru ar fi putut distrage atenţia de la privirea aspră a lui Lucas

— Trebuie să-l mut, zise ea răguşită.

Lucas se uită la pieptul ei şi Aislinn îl văzu înghiţind în sec înainte să-şi întoarcă privirea

Ea îl mută pe Tony de la un sân la celălalt, iar după ce el se apucă din nou să sugă, zise:

— Nu-ţi cer nimic, domnule Greywolf. L-am purtat pe Tony nouă luni. Am suportat sarcina şi naşterea fără niciun fel de ajutor din partea dumitale, din partea nimănui. Financiar, pot să-i ofer…

El se întoarse atât de brusc, încât ea tăcu brusc de teamă să nu o lovească.

— Crezi că un carnet de cecuri îi oferă tot ce are nevoie?

— N-am vrut să spun asta, zise ea furioasă. Îl iubesc.

— Şi eu îl iubesc! strigă el atât de tare, încât guriţa lui Tony rămase nemişcată timp de câteva secunde, după care reîncepu să sugă.

— Vorbeşte mai încet! L-ai speriat pe Tony.

Lucas vorbi mai încet, dar cu aceeaşi înflăcărare.

— Dacă-ţi închipui că o să-mi abandonez fiul şi o să-l las să crească în lumea ta sterilă, te înşeli.

Ea strânse copilul mai tare.

— Ce vrei să spui?

— Că mâine când o să mă întorc în rezervaţie, o să-l iau cu mine.

Ea păli îngrozitor. Până şi buzele îi erau albe. Singura culoare de pe chipul ei era albastrul ochilor, care păreau anormal de mari când se uită la bărbatul care era din nou duşmanul ei.

— Nu poţi să-l iei.

— Ba pot. Şi o s-o fac.

— Nu!

— Nimic n-o să mă oprească.

— O să pun să fii căutat ca un criminal ce eşti, zise ea.

El schiţă un zâmbet plin de cinism.

— Dacă n-aş vrea să fiu găsit, n-aş fi, domnişoară Andrews. Dar, chiar dacă s-ar întâmpla totuşi să fiu găsit, m-aş bate cu tine şi la Curtea Supremă dacă ar fi nevoie ca să iau copilul. Ştiu cum să fac. Doar sunt avocat, ai uitat? Cred că a terminat.

Ameninţările lui o făcură să îngheţe de spaimă. Până când înregistră şi ultima frază a lui, el era deja ghemuit în faţa ei. Înainte să-l poată opri, Lucas îi luă pledul de pe umăr.

Tony stătea în braţele ei sătul, cu obrazul

dolofan lipit de sânul ei. Guriţa pe care mai avea o picătură de lapte, era lângă sfârcul ei. Adormise, părând la fel de sătul şi mulţumit ca un rege după un ospăţ de trei zile.

Lucas îi mângâie obrazul. Apoi îi atinse guriţa cu vârful unui deget. Se aplecă şi îl sărută în creştet.

Aislinn era încremenită. Prea uluită ca să mai facă vreo mişcare. Abia putea să respire. Lucas îl luă atunci pe Tony din braţele ei şi îl duse la leagăn. Copilul râgâi şi el râse din nou surprins.

Aislinn se forţă să iasă din transă. Apropierea lui Lucas o imobilizase. Când îi simţise răsuflarea pe piele rămăsese încremenită. Acum îşi ridică repede cupele sutienului şi îşi încheie bluza. Când se ridică, se clătină uşor.

— Trebuie să doarmă acum, zise ea, dându-l pe Lucas la o parte şi îl întoarse pe Tony cu faţa în jos.

— Doarme pe burtă?

— Da.

Copilul îşi ridică genunchii şi rămase cu funduleţul în sus. Scoase câteva sunete, ca şi cum ar fi supt, după care adormi imediat.

— Pare satisfăcut, zise Lucas.

— Deocamdată, spuse Aislinn uşor, învelindu-l pe micuţ cu plăpumioara.

— Ei bine, eu nu sunt.

Ea îl privi şi rămase uimită când îi văzu expresia de hotărâre de pe chip.

— Doar nu te gândeşti cu adevărat să mi-l iei,

nu? întrebă ea impunându-şi să nu implore.

Nu credea că un tată ar fi putut să câştige vreodată custodia în defavoarea unei mame iubitoare şi înstărite, indiferent ce maşinaţii juridice ar fi încercat. Dar, între timp, Tony s-ar fi aflat la mijloc. Poate avea să fie chiar plasat la nişte părinţi temporari până când se rezolva problema Acest lucru ar fi putut dura ani de zile.

— Gândeşte-te la Tony.

— Asta şi fac, spuse el apucând-o de umeri. Crezi că societatea ta o să-l accepte? o întrebă apoi, dar nu îi lăsă timp să răspundă şi zise: Niciodată, Aislinn.

Mâinile lui îi strângeau umeri. Erau puternice şi calde. Îşi aminti alte momente când o atinseseră şi tare mult ar fi dorit să nu o facă. Te rog să mă crezi că ştiu asta foarte bine. În concepţia unui alb, a fi parţial indian e acelaşi lucru cu a fi în totalitate indian. Şi are atâta sânge alb, încât va fi văzut ca un paria şi în societatea indiană. Nu va fi acceptat de niciuna din lumi.

— O să am grijă să fie.

El schiţă un zâmbet care era şi ironic şi compătimitor.

— Eşti naivă şi te amăgeşti singură dacă-ţi închipui că poţi să faci aşa ceva. Ştiu foarte bine ce înseamnă să încalci două culturi, pentru Dumnezeu! A trebuit să suport ambiguitatea asta zi de zi. Îmi voi apăra fiul împotriva acestui lucru.

— Cum? Care e soluţia ta? Să-l duci într-un colţ îndepărtat al rezervaţiei, unde să nu intre

niciodată în contact cu alţi oameni?

— Dacă o să fie nevoie, o s-o fac şi pe asta, zise el sumbru.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă că auzise bine.

— Şi crezi că ar fi drept?

— Împrejurările în care s-a născut n-au fost drepte. Viaţa nu e dreaptă. Am renunţat demult să mai cred că există dreptate.

— Da şi îţi afişezi înverşunarea ca s-o vadă toată lumea, spuse ea pe un ton acuzator. N-o să-l las pe Tony să crească atât de îngropat în ură, încât să devină un prizonier al ei, aşa cum eşti tu, Lucas Greywolf. Şi, până la urmă, pe cine crezi că ar urî cel mai mult? Pe *tine!* Nu ţi-ar mulţumi pentru că l-ai izola de lume.

El păru să-şi dea seama că avea puţină dreptate, căci îşi rodea obrazul nehotărât. Dar nu avea de gând să o lase să câştige înfruntarea.

— Ce intenţionai să faci, să-i spui că trăsăturile lui de indian sunt false? Aveai de gând să-i ascunzi identitatea mea?

— Nu… nu m-am gândit atât de departe.

— Ei bine, ar trebui să te gândeşti, pentru că, într-o bună zi, o să întrebe de tatăl lui. Eu am făcut-o.

Timp de câteva secunde, Aislinn lăsă să domnească o tăcere încordată, după care întrebă cu un glas scăzut:

— Şi ce ţi s-a spus?

El o privi atât de mult timp, încât ea se gândi

că avea să refuze să-i spună. Dar apoi se duse iarăşi la fereastră şi se uită absent la munţii îndepărtaţi, începând să povestească:

— Bărbatul care a fost tatăl meu era un soldat alb a cărui bază militară era la Fort Huachuca. Mama avea şaisprezece ani. Absolvise devreme şcoala din rezervaţie şi se mutase în Tucson, unde Joseph avea nişte prieteni la care putea să locuiască. A găsit un post de chelneriţă la un local.

— Acolo l-a întâlnit pe tatăl tău?

El încuviinţă.

— A flirtat cu ea şi a invitat-o să iasă cu el după ce termina programul. Ea a refuzat. Dar el s-a dus din nou la local. Ea mi-a spus că era foarte frumos, superb, fermecător.

Întorcând palmele în afară, le vârî în buzunarele de la spate ale blugilor strâmţi. Dacă tatăl semănase măcar puţin cu fiul, dacă avusese acelaşi fizic, Aislinn înţelegea foarte bine cât de uşor putuse să-i sucească minţile lui Alice Greywolf.

— În cele din urmă, a acceptat să iasă cu el. Pe scurt, a sedus-o, domnişoară Andrews. Nu ştiu după a câta întâlnire. Mama n-a specificat, bineînţeles. La câteva săptămâni după ce s-au cunoscut, el a fost îmbarcat şi trimis spre o destinaţie necunoscută. Nu şi-a luat nici măcar rămas-bun. Doar a încetat să se mai ducă s-o vadă. Când ea şi-a luat inima în dinţi şi a sunat la bază, ca să-i spună că era însărcinată, i s-a adus la

cunoştinţă că el plecase.

Se întoarse. Chipul îi era mai întunecat ca oricând. Ea ştiu instinctiv că suferea. Era o durere insuportabilă, pe care o ţinea închisă în el.

— Nu l-a mai văzut niciodată şi nici n-a mai auzit nimic de el. S-a dus înapoi în rezervaţie, acoperită de ruşine, purtând copilul unui bărbat alb. M-a adus pe lume cu o lună înainte să împlinească şaptesprezece ani. A găsit o slujbă, făcând păpuşi-suveniruri, pentru că putea să lucreze acasă, în timp ce avea grijă şi de mine. Bunicul câştiga destui bani din vânzarea cailor pentru a ne oferi hrană şi adăpost într-o rulotă veche. Mama şi cu mine am locuit cu el până când ea l-a cunoscut pe Gene Dexter care i-a oferit o slujbă în oraş, fapt care i-a îmbunătăţit simţitor stilul de viaţă. Slavă Domnului, adăugă el încet.

După aceea se întoarse spre Aislinn.

— Aşa că, vezi, am crescut ştiind ce povară eram pentru mama.

— Ea n-a gândit asta, Lucas, spuse Aislinn cu gâtul încleştat de emoţie. Te iubeşte foarte mult.

— Ştiu. Nu s-a înverşunat din cauza tuturor lucrurilor care i s-au întâmplat.

— Tu ai compensat însă toate lucrurile astea.

— N-ai cum să cunoşti înverşunarea decât atunci când creşti ca un bastard corcitură, spuse el furios. Aşa că nu-mi ţine mie predici despre asta. Şi, mai repede te văd în iad decât să-mi las fiul să fie supus unui asemenea chin. Crezi că i-aş face ce mi-a făcut tata mie?

— Bine, dar tatăl tău nici n-a ştiut. Poate că, dacă…

— Nici măcar să nu sugerezi ceva atât de ridicol, o întrerupse el cu asprime. Pentru el, Alice Greywolf, frumoasa indiancă, n-a fost decât o tăvăleală plăcută în fân. O noutate, cu siguranţă. Probabil că ar fi părăsit-o chiar dacă ar fi ştiut de sarcină. În cel mai bun caz, ar fi dus-o peste graniţă ca să facă un avort ieftin şi iute, zise el şi clătină din cap. Nu, soldatul ăla alb n-ar fi vrut nicio părticică din copilaşul lui indian. Dar eu sigur îmi vreau fiul. El o să-şi cunoască tatăl.

Aislinn ştiu că era inutil să încerce să-l facă să se răzgândească. Vorbea foarte serios. El avea să-şi cunoască fiul şi invers. Şi, astfel, Lucas îi putea face viaţa de nesuportat.

Crezuse că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Lucas Greywolf. Îşi închipuise că avea să considere acea dimineaţă din vârful muntelui la fel cum credea el că se gândea tatăl lui la întâlnirea cu Alice. O tăvăleală în fân. O tăvăleală *uşoară* în fân.

Ei bine, oricât ar fi fost de surprinzător, el nu gândea aşa. Sau, dacă o făcuse vreodată, se răzgândise când îl văzuse pe Tony. Pe scurt ea fusese descoperită. Vrusese să ţină ascunsă existenţa lui Tony. Dar nu era să fie. Acum nu putea decât să facă tot posibilul să îmbunătăţească o situaţie neplăcută.

— Şi ce propui, Lucas? Să împărţim viaţa lui Tony între noi? Nu crezi că asta îl va deruta şi mai

mult? Vor trece ani de zile până când va fi în stare să înţeleagă. Să trăiască aici şase luni, cu tine şase luni.

— O durea chiar şi când rostea o asemenea idee.

— Ce fel de viaţă ar fi asta pentru un copil?

— Nu mă gândesc la aşa ceva.

— Dar la ce?

— O să ne căsătorim. O să trăiţi amândoi cu mine.

Nu era o propunere. Nu era nici măcar o alternativă de luat în discuţie. Era o hotărâre.

Când cuvintele acelea se înregistrară, în sfârşit, în mintea ei, Aislinn duse mâna la piept şi spuse, râzând uşor:

— Nu se poate să vorbeşti serios.

Dar chipul lui neclintit şi ochii lui care nici nu clipeau, îi arătau că era extrem de serios.

— Ai înnebunit? E imposibil!

— E esenţial. Copilul meu nu va creşte cunoscut ca bastard.

— Nu spune cuvântul ăsta.

— E urât, nu-i aşa? Vreau să mă asigur că Tony n-o să-l audă niciodată.

— Dar nu putem să ne căsătorim.

— Nici eu nu m-am gândit la asta, spuse el oarecum întristat. Dar o s-o facem, imediat cum o să fie totul pregătit. O să mai trec mâine pe-aici.

Se aplecă şi îl bătu uşor pe Tony pe funduleţ, zâmbind cu dragoste şi spunând ceva în limba lui. Apoi, ca şi cum totul ar fi fost stabilit, se întoarse

şi ieşi din cameră.

Aislinn o rupse la fugă după el, prinzându-l de mânecă în clipa în care puse mâna pe clanţa uşii de la intrare.

— Nu pot să mă mărit cu tine.

— Eşti deja măritată?

Îi puse întrebarea atât de brusc, încât ea rămase uluită un moment.

— Nu. Bineînţeles că nu.

— Atunci nu văd niciun motiv pentru care să nu ne putem căsători.

— Numai că eu nu vreau.

— Ei bine, nici eu nu vreau, spuse el aplecându-se şi apropiindu-şi faţa de a ei pentru a da mai multă putere cuvintelor. Dar va trebui să facem abstracţie de sentimentele noastre ca să-i fie bine fiului nostru. Dacă eu suport să am o soţie albă, şi tu poţi să suporţi să ai un soţ indian.

— Ah, pentru Dumnezeu! exclamă ea furioasă. N-are absolut nicio legătură cu faptul că eu sunt albă şi tu indian. Altceva nu-ţi trece prin cap?

— Rareori.

— Ei bine, fă o excepţie de data asta. Ţinând cont de împrejurările în care ne-am cunoscut, nu crezi că ideea unei căsătorii e puţin cam ridicolă?

— Vrei să spui că o răpire nu e tocmai echivalent cu a face curte.

— Exact.

— Ce vrei să fac? Să mă aşez în genunchi?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Am vrut să spun doar că nici măcar nu ne cunoaştem. Am făcut un copil, dar…

Se întrerupse, alarmată de propriile cuvinte. Nu voia să i se amintească de dimineaţa aceea. Cu siguranţă nu voia să-i amintească lui.

Îl privise drept în ochi, cu mâinile proptite în şold. Acum, lăsă repede mâinile în jos, dându-şi seama deodată de felul în care acea atitudine militantă făcea să i se întindă bluza peste piept. Stăpânită de nervozitate, îşi umezi buzele şi se uită în altă parte.

— Da, am făcut un copil, spuse el încet. Asta e, de fapt, nu? Tony nu are nicio legătură cu ce s-a întâmplat între noi, aşa că sigur n-o să plătească pentru asta. *Noi,* zise el mişcându-şi mâna între pieptul lui şi al ei, noi am împărţit dorinţa aceea. Acum nu mai putem face absolut nimic în privinţa asta, decât să împărţim răspunderea pentru viaţa pe care am creat-o.

Îi ridică bărbia cu degetul, forţând-o să-l privească.

— Atât de sigur cum eu mi-am lăsat sămânţa în tine, Tony o să mă cunoască, spuse el, după care îi dădu drumul şi se depărtă puţin. O să vin mâine. Indiferent dacă accepţi să te măriţi cu mine sau nu, îl voi lua pe fiul meu cu mine când voi pleca.

— Sub ameninţarea cuţitului?

— Dacă va fi nevoie.

Ea îl crezu şi fu atât de înspăimântată, încât rămase fără grai. Nu mai spuseră nimic înainte ca

el să iasă.

*

Era agitată. Mustrându-se pentru faptul că se purta ca o proastă, tot tresărea la fiecare sunet. Se sperie îngrozitor când auzi soneria, dar nu era decât poştaşul care îi adusese un catalog prea mare pentru a-l pune în cutia poştală. Se simţea penibil, dar nu era în stare să pună capăt acelei stări de nervozitate.

Încercă să-şi spună că ar fi putut să se agite degeaba. Poate că Lucas Greywolf nu avea să mai vină. Poate că, văzându-l pe Tony, îşi dăduse seama ce răspundere imensă îl aştepta. Însă, nu credea acest lucru. Lucas, ciudat cu câtă uşurinţă se forma acel nume în mintea ei, nu era genul de om cu explozii emoţionale care se stingeau repede. Nici nu făcea promisiuni pe care nu avea de gând să le ţină. La un moment dat, în ziua aceea, avea să apară la uşă. Şi atunci, ea ce avea să facă?

Avea să apeleze la toată forţa ei de convingere.

Toată noaptea, problema i se învârtise în minte ca o biluţă în ruletă. Lucas Greywolf făcea parte din viaţa ei acum şi ea trebuia să accepte acest lucru.

Se gândi la ceea ce credea a fi un aranjament cinstit pentru Lucas de a-l vedea pe Tony. Sigur că avea să i se pară absolut rezonabil. Un copil avea

nevoie de mama lui, mai ales în primii câţiva ani de viaţă. Dacă nu cumva Lucas era absolut nerezonabil, avea să admită că era corect. Şi ea ştia că nici el nu voia cu adevărat să se căsătorească.

Ei îi plăcea stabilitatea vieţii din prezent. Când se aflase în a cincea lună de sarcină, mai angajase o fotografă care să-i preia din obligaţii. Apoi, din moment ce fusese ocupată cu transformarea celui de-al doilea dormitor în cameră pentru copil, angajase şi o secretară contabilă. Ambele femei se descurcau bine, iar studioul prospera mai bine ca oricând.

Se ducea din când în când să vadă cum mai mergeau lucrurile. Cel mai important era să aibă grijă de Tony. Ceea ce nu era deloc greu. Nu avea decât o lună şi totuşi devenise o parte atât de vitală din viaţa ei, încât nu îşi închipuia cum ar fi fost să nu-l aibă.

Un singur lucru ar fi putut să o facă şi mai fericită: ca părinţii ei să o lase în pace. Resemnându-se la gândul că fiica lor avea un copil nelegitim, îşi concentraseră toată energia asupra găsirii unui soţ care să o accepte cu copil cu tot. Căsătoria cu un bărbat respectabil ar fi şters pata de pe numele de familie.

Aislinn nu se lăsă păcălită de toleranţa acelor soţi care îi erau prezentaţi în cele mai jenante împrejurări. Aceştia treceau cu vederea peste nelegitimitatea lui Tony şi greşeala ei cu o uşurinţă uluitoare. Cu toate acestea, ştia că

fiecare se gândea la contul din bancă al tatălui ei şi se bazau pe generozitatea acestuia. Aşteptau o răsplată pentru gestul caritabil pe care îl făceau faţă de o fată capricioasă.

Dar oricât de încăpăţânaţi ar fi fost în dorinţa lor de a-i dicta ce să facă, părinţii ei aveau să fie mai uşor de convins decât Lucas Greywolf. De acest lucru era sigură.

Când soneria se auzi a doua oară cu puţin înainte de prânz, ea ştiu cine era. O clipă, îşi împreună mâinile, închise ochii strâns şi trase adânc aer în piept. Soneria se auzi din nou şi ea nu îşi închipui nerăbdarea din spatele acelui sunet imperios. Se îndreptă spre uşă, parcă având plumb în picioare.

Deodată, îşi dori să nu se fi îmbrăcat în haine civile. Purtase îmbrăcăminte specială pentru femei însărcinate, lăsând timp trupului ei să-şi revină. În ziua aceea încercase o fustă pe care o purtase cu o vară în urmă şi descoperise spre încântarea el că o cuprindea.

Fusta aceea largă şi lungă până la jumătatea gambei fusese întotdeauna printre preferatele ei. Materialul moale şi albastru i se freca de picioare când mergea. Îşi mai pusese şi o bluză albă cu o broderie tot albă, care se încheia în faţă pentru a-i fi mai uşor să-l alăpteze pe Tony. Se spălase pe cap la duş şi îşi lăsase părul să se usuce singur. Acum şi-l dăduse după urechi şi îşi pusese o pereche de cercei mici de aur.

Poate că mersese prea departe, fardându-se. Şi parfumându-se. De ce se parfumase în ziua aceea, când nu o mai făcuse de luni de zile? Dar era prea târziu acum pentru a mai face ceva, căci soneria se auzi pentru a treia oară.

Deschise uşa. Se priviră amândoi peste prag. Amândoi ar fi vrut să simtă antipatie. În schimb, fiecare fu plăcut surprins la vederea celuilalt.

Aislinn nu era niciodată complet pregătită pentru acei ochi de un gri-deschis. Avea altă cămaşă. Altfel, era îmbrăcat ca în ziua precedentă, în blugi cu talie joasă şi cu cizme, care văzuseră şi zile mai bune. Crucea de argint se vedea pe pieptul lui în V-ul format de cămaşă. Cercelul din ureche părea să accentueze intersectarea pronunţată a pometelui cu maxilarul.

Se dădu într-o parte şi îl lăsă să intre, după care închise uşa. El privi în jos, la gâtul ei delicat şi apoi spre sâni. Văzu cele două movilite chiar sub decolteu.

Simţi un gol în stomac de dorinţă, amintindu-şi forma sânilor ei şi culoarea sfârcurilor ude de lapte. Nu ar fi trebuit să se uite cu o zi în urmă. Dar, atunci n-ar fi ştiut niciodată ce superb arăta când îi alăpta copilul şi acum nu şi-ar fi amintit. Trebuise să se uite, altfel ar fi murit.

Sânii ei erau în mod vizibil mai plini decât cu zece luni în urmă, ceea ce făcea ca restul trupului să pară şi mai subţire. Picioarele îi păreau incredibil de copilăreşti aşa cum erau desculţe în sandale.

— Unde e Tony? întrebă el după ce îşi drese glasul.

— Doarme în camera lui.

Cu puţine mişcări şi în linişte, el porni spre camera copilului. Aislinn se minună de agilitatea cu care se mişca.

Când ajunse şi ea în cameră, îl găsi aplecat deasupra leagănului. Dragostea cu care se uita la copilul adormit o făcu să simtă o căldură lăuntrică pe care nu voia să o recunoască. Pentru a o nega, îl întrebă:

— Credeai că mint? Trebuia să vii să vezi cu ochii tăi că încă mai e aici? Credeai că l-am ascuns de tine?

Cu aceeaşi graţie de animal, el se întoarse şi o privi.

— N-ai îndrăzni.

Îşi susţinură privirile timp de câteva secunde. El se mai uită o dată la copil, după care o luă de braţ şi o conduse afară.

— Adu-mi ceva de băut, spuse el apoi.

Ea ar fi vrut să-i răspundă cu sarcasm ceva de genul: Aici nu e cârciumă, să ştii. Dar hotărî în sinea ei că ar fi fost mai bine să stea cu masa de bucătărie între ei decât să împartă canapeaua din living-room cu el.

— Bine. Dacă-mi dai drumul, zise ea, smulgându-şi braţul din strânsoare.

Nu voia să-i cunoască strângerea degetelor calde şi puternice, căci atingerea lor îi evoca prea multe amintiri pe care se chinuise luni întregi să şi

le şteargă din minte. Ar fi vrut să-i strige să nu mai pună mâinile pe ea, dar nu voia să-l enerveze inutil. Nu era momentul potrivit pentru a-i strica dispoziţia, căci trebuia să facă apel la raţiunea lui.

— Lucrurile lui Tony nu sunt împachetate, observă el stând pe acelaşi scaun ca în urmă cu o zi.

— Ce doreşti? Suc sau sifon?

— Sifon.

Ea luă o cutie din frigider şi repetă aceleaşi mişcări ca în ziua precedentă, dându-i în final paharul.

— Lucrurile lui Tony nu sunt împachetate, repetă el înainte să ia o înghiţitură din pahar.

Ea se aşează în faţa lui, forţându-şi mâinile să nu tremure.

— Exact.

— Atunci bănuiesc că asta înseamnă că ne căsătorim.

— Bănuieşti greşit, domnule Greywolf. Nu mă mărit nici cu tine. Nici cu altcineva.

El bău din pahar, după care îl împinse cu grijă mai încolo.

— Fiul meu va veni cu mine.

Aislinn îşi umezi buzele.

— Cred că Tony ar trebui să te cunoască. E cinstit pentru amândoi. N-o să te împiedic să-l vezi. Poţi să vii aici ori de câte ori vrei. Nu-ţi cer decât să mă anunţi cu câteva ore înainte ca nu cumva să se suprapună programele. O să încerc să cooperez... Unde te duci? îl întrebă ea, văzându-l

că se ridică brusc şi se îndreaptă spre uşă.

— Să-mi iau fiul.

— Stai puţin! strigă ea sărind de pe scaun şi apucându-l de braţ. Te rog. Hai să fim raţionali! Doar nu crezi că o să stau cu mâinile în sân şi o să mă uit cum îmi iei copilul.

— E şi copilul meu.

— Are nevoie de mama lui.

— Şi de tată.

— Dar nu aşa cum are nevoie de mine. Cel puţin, nu acum. Tu singur ai spus ieri că nu poţi să-i dai să mănânce.

El îi privi sânii. Ea rămase neclintită.

— Mai sunt şi alte modalităţi, spuse el încordat şi încercă să plece, dar ea îl strânse şi mai tare.

— Te rog. Poate când o să mai crească.

— Ţi-am spus care e alternativa. Dar se pare că tu nu vrei s-o accepţi.

— Te referi la căsătorie? întrebă ea şi îi dădu drumul braţului, dându-şi seama cât de aproape stăteau şi cât de strâns îl ţinea.

Îi întoarse spatele, ducându-se la chiuvetă. Încercând să găsească un mod potrivit de a aborda acel subiect, îşi cuprinse mijlocul cu braţele plimbându-şi mâinile de-a lungul lor.

— O căsătorie între noi iese cu totul din discuţie.

— Nu văd de ce.

Ea strânse din dinţi frustrată. O forţa să-i explice totul mai clar şi îl ura pentru acest lucru.

— Nu pot să mă mărit cu tine pentru că asta ar presupune multe.

— Să părăseşti oraşul, casa asta?

— Asta pe de-o parte.

— Şi pe de alta?

— Studioul.

— De studio au grijă foarte bine cele două angajate. Altceva.

— Bine! exclamă ea întorcându-se pentru a-l privi în faţă. Faptul că ar trebui să trăiesc cu tine. Şi… şi…

— Să dormi cu mine, încheie el fraza pentru ea. Tonul vocii lui scăzute şi răguşite fu atât de intim, încât ea aproape că o simţi pe piele.

Drept răspuns, îi întoarse spatele iarăşi şi lăsă capul în jos.

— Da.

— Atunci nu vorbim despre căsătorie, nu? Vorbim despre sex. Eu am folosit termenul de căsătorie în sens strict juridic. Se pare că tu ai văzut mai mult în propunerea mea.

— Eu…

— Nu, nu. Din moment ce ai adus vorba, hai să examinăm toate posibilităţile, spuse el ducându-se în spatele ei.

Ea ştiu că era acolo chiar înainte să-i simtă răsuflarea caldă pe gât când el lăsă capul în jos. Era ca şi cum ar fi prins-o în capcană, dar înainte s-o devoreze, voia să se joace cu ea.

— Nu suporţi ideea de a face sex cu mine, nu-i aşa? o întrebă el înconjurând-o cu braţul, lipindu-

şi mâna de abdomenul ei şi trăgând-o mai aproape. Nu mi s-a părut să ai obiecţii în dimineaţa aia în vârful muntelui.

— Nu, zise ea cu răsuflarea tăiată şi, deci, fără pic de forţă, motiv pentru care el nu se opri din a-i adulmeca părul până când gura lui îi atinse urechea.

— Mi-a scăpat cumva ceva în dimineaţa aia? Sau fetele albe din înalta societate spun *nu* altfel decât celelalte?

— Încetează, încetează odată, gemu ea când vârfurile degetelor lui îi atinseră sfârcul, făcându-l să genereze o picătură de lapte.

— Mie mi s-a părut foarte clar că ai spus da.

— N-ar fi trebuit să se întâmple.

— Ce s-a-ntâmplat, domnişoară Andrews? După atâta timp începi să ai mustrări de conştiinţă că te-ai regulat cu un indian?

Ea îi dădu mâinile la o parte şi, întorcându-se, îi trase o palmă cu toată puterea. Zgomotul răsună în încăpere ca o şfichiuire de bici. Pe amândoi îi uimiră şi zgomotul şi izbucnirea ei de violenţă la auzul vorbelor lui urâte.

Ea îşi retrase repede mâna.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa, zise apoi cu răsuflarea tăiată şi respirând agitat.

— Bine, mârâi el făcând câţiva paşi şi ţintuind-o de dulap. Atunci hai să vorbim despre motivul pentru care te-ai aranjat aşa astăzi. Ai vrut să fii sigură că-ţi observ frumuseţea blondă? Ai crezut că poţi să-l intimidezi pe indian cu ea? Cum de am tupeul să-i cer unei asemenea zeiţe aurii să se mărite cu mine? Asta ai vrut să mă faci să gândesc?

— Nu!

— Atunci de ce miroşi atât de bine? Şi de ce ai făcut în aşa fel încât să pari numai bună de mâncat? întrebă el printre dinţi. Şi de ce, oare, vreau s-o fac?

Nu putu să reziste geamătului care i se formă în gât, la fel cum nu putu să reziste nici impulsului de a o strânge în braţe. Îşi ascunse faţa în scobitura gâtului ei şi o ţinu strâns. Îşi frecă pieptul de sânii ei. Şoldurile lui se frecară de ale ei mimând mişcările actului sexual.

Îmbrăţişarea nu dură decât câteva secunde, căci el se desprinse brusc. Pieptul îi tresălta din cauza respiraţiei anevoioase. Câţiva nasturi ai cămăşii se descheiaseră. Culoarea îi apăruse în obraji. În ochii ei uluiţi, el părea nedisciplinat şi periculos, şi de asemenea, extrem de sexy.

— Vezi, domnişoară Aislinn, pot să-mi stăpânesc poftele. Nu te flata crezând că eu te vreau mai mult decât mă vrei tu. Eşti doar un bagaj suplimentar pe care trebuie să-l iau odată cu fiul meu, pentru că eu n-am glande mamare. Dar sunt gata să plătesc preţul de a trăi cu tine pentru

a-i oferi un cămin lui Tony, spuse el şi îşi trecu mâna prin păr, trăgând de câteva ori aer în piept. Deci, te întreb pentru ultima oară. Vii sau nu?

Înainte ca ea să apuce să se adune suficient de mult pentru a formula un răspuns, sună soneria.

Capitolul 8

— Cine e?

— Nu ştiu, spuse Aislinn.

— Aşteptai pe cineva?

— Nu.

Mereu politicoasă şi aderând la regulile etichetei, ea îl rugă să o scuze, lucru care părea mai degrabă ridicol după episodul care tocmai avusese loc. Ieşi din bucătărie şi se duse să deschidă, dar gândurile îi erau în altă parte. Mintea îi rămăsese în încăperea cealaltă cu Greywolf. Ce avea să facă?

Deschise uşa şi, timp de câteva secunde, nu se clinti. Stătu acolo şi se întrebă ce altceva s-ai mai fi putut întâmpla pentru a face din ziua aceea cea mai dezastruoasă zi din viaţa ei.

— N-ai de gând să ne inviţi înăuntru? îşi întrebă Eleanor Andrews fiica.

— Ie… iertaţi-mă vă rog, se bâlbâi Aislinn şi se dădu într-o parte, lăsându-şi părinţii să intre în living-room.

— S-a întâmplat ceva? întrebă tatăl ei.

— Nu… doar că, ăăă, nu vă aşteptam.

O intimidau, ca de obicei. Părinţii ei puteau să o facă întotdeauna să se simtă ca un copil pe cale de a fi certat. Nu era ceva ce îi plăcea să recunoască, dar aşa se întâmpla de fiecare dată când îi vedea. Ziua aceea nu făcea nicio excepţie

— Tocmai am plecat de la club, zise Eleanor rezemându-şi racheta de tenis de perete, şi ne-am gândit că, dacă tot suntem în drum să trecem şi pe aici.

Aislinn nu credea. Dacă părinţii ei trecuseră pe acolo, trebuia să existe un motiv. Ei nu prelungiră prea mult suspansul.

— Îl mai ţii minte pe Ted Utley? întrebă tatăl ei. L-am cunoscut la un bal simfonic acum câţiva ani.

— Pe atunci era însurat, interveni şi mama ei.

În timp ce Eleanor povestea despre nefericitul divorţ al domnului Utley şi fericitele sale investiţii în domeniul imobiliar, Aislinn încercă să-şi privească părinţii obiectiv. Amândoi erau bronzaţi, drăguţi şi în formă. Întruchipau realizarea visului american. Trăiau ceea ce majoritatea oamenilor ar fi considerat o viaţă bună. Totuşi, Aislinn se întrebă dacă simţiseră vreodată pasiunea.

Ah, zâmbeau în faţa aparatului de fotografiat în dimineaţa zilei de Crăciun. Mama ei plângea delicat la înmormântări. Tatăl ei se implica emoţional când discuta despre datoria naţională.

Dar ea nu-i auzise niciodată râzând în hohote sau strigând furioşi. Îi văzuse sărutându-se formal şi bătându-se uşor pe spate cu afecţiune, dar niciodată nu-i văzuse schimbând o privire încărcată de dorinţă. O aduseseră pe lume totuşi; după părerea ei, erau cei mai sterili oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

— Aşa că am vrea să vii la cină marţi seară, spuse mama ei. O să luăm masa în curtea interioară, dar să te îmbraci cu ceva frumos. Şi aranjează cu o femeie să stea cu… cu copilul.

— Pe copil îl cheamă Tony, spuse Aislinn. Nu va fi nevoie să aranjez cu nimeni, pentru că nu voi veni la cină.

— De ce? întrebă tatăl ei încruntându-se. Dacă ai un copil nelegitim nu înseamnă că trebuie să stai ascunsă.

Aislinn râse.

— Vai, tată, îţi mulţumesc pentru vederile largi pe care le ai, spuse ea, dar ei nu sesizară sarcasmul. Nu vreau să vin la o petrecere stânjenitoare, unde tu şi mama o să încercaţi să mă cuplaţi cu un bărbat care are o atitudine tolerantă faţă de femeile căzute în dizgraţie.

— Ajunge, spuse el cu asprime.

— Nu facem decât ce credem că e mai bine pentru tine, spuse Eleanor. Ţi-ai distrus viaţa complet. Încercăm să-ţi reparăm greşelile cum putem mai bine. Cred că ai putea măcar să…

Eleanor se întrerupse brusc ţinându-şi răsuflarea. Ba chiar duse o mână la piept, de

parcă ar fi vrut să gonească un atacator. Willard Andrews îi urmări privirea speriată şi fu şi el vădit surprins. Fără să fie nevoie să se întoarcă, Aislinn ştiu ce anume îi dăduse peste cap pe părinţii ei pe care, de obicei, nu-i tulbura nimic.

Într-adevăr, când se întoarse şi se uită la Greywolf, simţi acele furnicături care erau un amestec de teamă şi anticipaţie. De fiecare dată când îl vedea pe Lucas avea acea reacţie la început.

El stătea drept şi nemişcat în uşa care despărţea bucătăria de living-room. Privirea îi era fixată asupra părinţilor ei. Buzele subţiri trădau severitate. Cămaşa îi era deschisă până aproape de brâu, iar pieptul abia i se mişca atunci când respira. Stătea atât de nemişcat, încât ai fi zis că era o statuie, dacă n-ar fi fost energia latentă pe care o emana.

— Mamă, tată, el este domnul Greywolf, spuse Aislinn, vocea ei retezând acea tăcere grea.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Lucas dădu scurt din cap în chip de salut, dar Aislinn se gândi că o făcuse, pentru că Alice Greywolf îl învăţase bunele maniere, nu pentru că Lucas ar fi nutrit vreun pic de respect faţă de părinţii ei.

După privirea înspăimântată a lui Eleonor, ai fi zis că Lucas era un tigru scăpat din cuşcă. Willard era aproape la fel de uluit, dar în cele din urmă întrebă:

— *Lucas* Greywolf?

— Da, răspunse Lucas scurt.

— Am citit în ziarul de dimineaţă despre eliberarea dumitale din închisoare.

— Dumnezeule, spuse Eleanor clătinându-se şi agăţându-se de spătarul unui scaun.

Era albă la faţă ca o victimă care urma să fie masacrată şi scalpată, şi care implora mila unei zeităţi.

Willard îi aruncă fiicei sale o privire dură. Din obişnuinţă, Aislinn lăsă capul în jos.

— Ceea ce nu înţeleg, domnule Greywolf, este ce cauţi dumneata în casa fiicei mele, cu acordul ei, se pare.

Aislinn continuă să stea cu capul plecat. Îşi închipuise că întâlnirile ei cu Lucas erau îngrozitoare, dar nimic nu putea fi mai rău decât ce se petrecea în acele momente. Cu coada ochiului îl văzu pe Lucas venind încet spre ea. Eleanor se înfioră şi scoase un icnet când el îi ridică bărbia lui Aislinn cu degetul, forţând-o să-l privească.

— Ei?

Îi dădea de ales, dar, de fapt, nu era nimic de ales. Ori le spunea ea ce căuta în casa ei, ori o făcea el. Ea înălţă bărbia puţin mai mult pentru a şi-o desprinde de degetele lui şi întoarse capul uşor, întâlnind privirile uluite ale părinţilor ei. Trăgând aer în piept şi având senzaţia că urma să sară în gol, spuse:

— Lucas este… este… tatăl lui Tony.

Tăcerea care urmă fu atât de densă, încât ar fi putut fi tăiată cu cuţitul. Aislinn îşi auzea bătăile

inimii şi le întâlni privirile îngrozite ale părinţilor ei.

Aceştia aveau replici în orice împrejurare, dar acum se uitau la ea cu ochii mari şi cu gurile căscate, ca nişte peşti morţi pe plajă.

— Imposibil, îngăimă Eleanor în cele din urmă.

— Lucas şi cu mine ne-am, ăăă, cunoscut când a evadat acum zece luni, zise Aislinn.

— Nu pot să cred, spuse Eleanor.

— Ba da, altfel n-ai fi atât de îngrozită, spuse Lucas batjocoritor. Sunt convins că eşti şocată să afli că nepotul dumitale e şi nepotul unui şef de trib.

— Să nu îndrăzneşti să-i vorbeşti soţiei mele pe acest ton! îi porunci Willard şi făcu un pas spre el. Aş putea să pun să fii arestat pentru…

— Scuteşte-mă de ameninţările dumitale, domnule Andrews. Le-am mai auzit. De la oameni mai bogaţi şi mai influenţi decât dumneata. Nu mi-e frică de dumneata.

— Ce vrei? întrebă Willard. Bani?

Pe chipul rece al lui Greywolf se citi dispreţul. Îşi îndreptă umerii şi mai mult.

— Îmi vreau fiul.

Eleanor se întoarse spre Aislinn.

— Dă-i-l.

— Poftim? întrebă Aislinn, făcând un pas înapoi. Ce-ai spus?

— Dă-i copilul. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Stupefiată, Aislinn se uită întâi la mama ei, apoi la tatăl ei, care, tăcând, susţinea ideea lui Eleanor.

— Vă închipuiţi că o să-mi dau copilul?

Era o întrebare retorică. Îşi dădea seama după chipurile lor că mama ei fusese sinceră.

— Ascultă-ne măcar o dată în viaţă, Aislinn, spuse tatăl ei şi îi luă mâna într-a lui. Mereu ai făcut contra voinţei noastre, ai modificat regulile după cum ai vrut, ai făcut ce ştiai că nu ne convenea. Dar, de data asta, ai mers prea departe şi ai făcut o greşeală îngrozitoare. Nu ştiu cum ai putut...

Neputând să rostească vorbele, îi aruncă doar o privire ucigătoare lui Lucas, o privire care spunea totul, după care i se adresă din nou fiicei lui:

— Dar s-a întâmplat. O să regreţi greşeala asta tot restul vieţii dacă nu renunţi la copil acum. Se pare că domnul Greywolf îşi dă seama că e un lucru înţelept. Dă-i copilul să-l crească. Dacă vrei, o să trimit bani din când în când...

Aislinn îşi desprinse mâna dintr-a lui şi se dădu înapoi, de parcă acesta ar fi fost bolnav. Şi, în clipa aceea, chiar era, după părerea ei; bolnav în inimă. Altfel cum ar fi putut oricare din părinţii ei să-i sugereze măcar să-l dea pe Tony? Să nu-l mai vadă niciodată. Să se descotorosească de el, de parcă ar fi fost nişte urme acuzatoare ale unei orgii.

Se uită la ei şi îşi dădu seama că erau nişte

străini. Cât de puţin îi cunoştea, de fapt. Ba cât de puţin o cunoşteau ei.

— Îmi iubesc fiul şi nu o să renunţ la el pentru nimic în lume.

— Aislinn, fii rezonabilă, spuse Eleanor. Nu pot decât să-ţi admir ataşamentul faţă de copii, dar…

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi.

Chiar dacă vocea lui Greywolf nu fusese prea poruncitoare, atitudinea lui era. Părea să-i domine pe toţi trei când se întoarseră la auzul acelui sunet.

Willard pufni batjocoritor

— Sigur n-o să fiu dat afară din casa fiicei mele de un… de tine. Şi, în plus, discuţia asta nu te priveşte.

— Ba îl priveşte foarte mult chiar, îl contrazise Aislinn. Doar e tatăl lui Tony. Orice hotărâre aş lua, îl priveşte şi pe el.

— Dar e un criminal! exclamă tatăl ei.

— A fost acuzat pe nedrept. A luat asupra lui vina altora, spuse ea şi îl observă pe Lucas care era mirat de felul în care îi lua apărarea.

— Autorităţile nu sunt de aceeaşi părere. Din câte scrie în ziar, e un fost puşcăriaş. Şi, dacă asta nu e de ajuns, e indian, zise Willard.

— La fel e şi Tony, spuse Aislinn cu curaj. Asta nu înseamnă că-l iubesc mai puţin.

— Ei bine, să nu te aştepţi să-l acceptăm vreodată, zise Eleanor cu răceală.

— Atunci, cred că ar fi bine să faceţi ce v-a

propus Lucas, să plecaţi.

Willard fu la un pas de a-şi pierde cumpătul, ceea ce Aislinn nu îl văzuse făcând niciodată, dar se abţinu şi spuse încordat:

— Dacă o să ai de-a face vreodată cu acest bărbat, nu vei vedea absolut nimic de la mine.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, tată, spuse ea şi lacrimile îi înţepau ochii, dar ea ţinu capul sus cu mândrie. Ţi-am înapoiat banii pe care i-ai băgat în studioul fotografic pe care eu nu l-am dorit niciodată. Nu-ţi sunt datoare pentru nimic, nici măcar pentru o copilărie fericită. Ai spus acum câteva clipe că întotdeauna am modificat regulile după cum am vrut, dar nu-i adevărat. Întotdeauna am vrut s-o fac, însă tu m-ai împiedicat. Am făcut după cum aţi vrut voi în orice decizie majoră a vieţii mele. Până acum. Dacă tu şi mama nu puteţi accepta faptul că Tony e nepotul vostru, atunci nici eu nu pot să ocup vreun loc în vieţile voastre.

Ei înghiţiră acel ultimatum cu aceeaşi stăpânire rece de care dăduseră dovadă atât în momentele de tristeţe, cât şi în cele de bucurie ale vieţii lor. Fără să scoată un cuvânt, Willard îşi luă soţia de braţ şi o conduse spre uşă. Eleanor se opri doar să-şi ia racheta de tenis înainte să iasă. Nu aruncară nicio privire înapoi.

Aislinn lăsă capul în jos. Lacrimile care ameninţau să ţâşnească de câteva minute îi şiroiră încet de sub pleoape, rostogolindu-se pe obraji. Părinţii ei voiau să-i domine viaţa complet sau să

nu facă parte din ea deloc. Nu-i venea să creadă că puteau fi atât de stăpâniţi de prejudecăţi, încât să refuze să-şi recunoască propriul nepot. Le regretă hotărârea cu amărăciune.

Pe de altă parte, dacă aveau vederi atât de înguste şi erau atât de intransigenţi, ea şi Tony aveau să se descurce mai bine fără ei. Voia ca fiul ei să nu se ruşineze de emoţiile pe care le simţea. Voia să crească având libertatea de a se exprima ceea ce ea nu avusese voie să facă niciodată. Voia să simtă totul cu intensitate, aşa cum simţise ea cu…

Se întoarse brusc şi se uită la bărbatul care stătea atât de nemişcat şi de tăcut în spatele ei. Gândurile o duseseră în mod inevitabil înapoi la zilele pe care le petrecuse, fiind ostatica lui Lucas Greywolf. Atunci, pentru prima oară, viaţa fusese imprevizibilă. Îşi amintea foarte bine momentele de emoţie, de bucurie şi de tristeţe. Acea scurtă perioadă de timp nu fusese romanţată în mintea ei, aşa cum crezuse ea mai târziu. Nu fusese minunată în întregime. Departe de aşa ceva. Dar fusese reală. Niciodată nu se simţise mai plină de viaţă ca în acele ceasuri tulburătoare.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Lucas.

— Tot mai vrei să mă mărit cu tine?

— Pentru binele fiului nostru, da.

— Vei fi un tată bun şi iubitor pentru Tony?

— Jur!

Era cel mai greu lucru pe care trebuise să întrebe pe cineva vreodată, dar îl privi direct în

ochi.

— Şi cu mine? Ce fel de soţ trebuie să mă aştept să fii?

— Eşti mama fiului meu. Te voi trata cu respectul cuvenit.

— M-ai speriat de multe ori. Nu vreau să trăiesc cu frică de tine.

— Nu ţi-aş face niciun rău. Jur pe trupul bunicului meu, Joseph Greywolf!

O cerere în căsătorie bizară, îşi spuse ea. La fel ca majoritatea femeilor, îşi imaginase lumânări şi trandafiri, vin şi muzică în surdină, lună plină şi declaraţii de dragoste veşnică. Zâmbi stins, ironică faţă de sine. Ei bine, nu le puteai avea pe toate.

Tocmai închisese uşa după tot ce era sigur şi familiar. Nu mai exista cale de înapoiere. Şi, în plus, Lucas nu avea să renunţe la fiul lui. Spusese acest lucru foarte clar.

Avea să fie o căsnicie lipsită de dragoste, în afară de iubirea lor pentru Tony. Oricum nu exista dragoste în viaţa ei acum, aşa că nu avea să-i simtă lipsa. Viaţa împreună cu Lucas şi Tony nu avea să fie doar un şir nesfârşit de zile, monotone din cauza asemănării lor. Cel puţin avea să rezerve unele surprize.

Îl privi cu hotărâre şi, fără să ezite niciun pic, spuse:

— Bine, Lucas Greywolf. Mă voi căsători cu tine.

*

Şi o făcu, două zile mai târziu, la ora nouă dimineaţa, într-o încăpere a aceluiaşi tribunal în care Lucas Greywolf fusese găsit vinovat, cu aproape patru ani în urmă.

Mireasa ţinu copilul pe umăr când rosti legămintele ce o uneau în faţa legii de un om care era puţin mai mult decât un străin. Nu ştiuse cu ce ar fi fost normal să se îmbrace, dar, în cele din urmă se hotărâse asupra unui costum de pânză, de culoarea piersicii, cu fusta plisată. Sub jachetă avea o bluză albă atât de subţire, încât i se vedea cămăşuţa dantelată de dedesubt. Toaleta era elegantă şi feminină, fără să fie tipic de mireasă.

Părul îi era prins într-o parte cu un pieptene de fildeş, primit cadou de la bunica din partea tatălui. Acela era ceva vechi.

Lucas o luase prin surprindere purtând o pereche de pantaloni negri şi un sacou sport peste cămaşa bleu. Arăta incredibil de frumos cu părul lui lung şi negru pieptănat cu grijă. Ea ştia că alcătuiau o pereche izbitoare şi oamenii întorseseră capetele când ei intraseră în incinta tribunalului.

Până să-şi dea seama, ceremonia se încheiase şi ei părăseau clădirea. Lucas îi dăduse un sărut uşor şi superficial după ce judecătorul îi declarase soţ şi soţie. Acum o ţinea de cot, conducând-o spre camionetă. Aceasta era veche de cel puţin zece ani.

— O să mergem sa luăm lucrurile pe care le-ai împachetat şi plecăm imediat.

Îi spusese din ziua precedentă că voia ca ora oficierii ceremoniei să aibă loc devreme, deşi cele câteva minute pe care le petrecuseră în cabinetul judecătorului cu greu puteau fi numite astfel, ca să ajungă la destinaţie înainte de lăsarea serii. Voia să se întoarcă în rezervaţie cât mai repede.

Când ajunseră acasă, în timp ce ea îl schimba pe Tony şi se îmbrăca ea însăşi pentru drum, Lucas încărcă în maşină lucrurile pe care ea le pusese deoparte pentru a le lua cu ei. Trecând pentru ultima oară prin toate, nu simţi niciun pic de regret că pleca.

Fusese o locuinţă, nu un cămin. Nu se ataşase sentimental de nimic. Singurul lucru de care nu-i plăcea să se despartă era camera pe care o pregătise pentru Tony. Pusese dragoste în încăperea aceea.

— Ai luat tot? o întrebă Lucas când ea apăru în living-room, după ce se asigurase că toate luminile erau stinse.

— Cred că da.

Şi el se schimbase. Purta aceeaşi cămaşă, dar îşi suflecase mânecile până la coate. Pantalonii de stofă fuseseră înlocuiţi de blugi, iar pantofii, de cizme; şi în jurul frunţii avea legată o eşarfă. Nu avusese cercelul în dimineaţa aceea, acum însă îl avea.

Încuiară uşile în urma lor, hotărând ca, deocamdată, să lase mobila acolo, până când

aveau să hotărască în ce mod să vândă totul. Ştiind că soţul ei ar fi putut fi sensibil la astfel de lucruri, ea se oferi să-şi lase maşina în garaj. Se văzu curând ce sacrificiu imens era.

— În vechitura asta nu e aer condiţionat, spuse Lucas.

Mergeau pe autostradă şi vântul îi răvăşea părul lui Aislinn. Tony era în căruciorul lui, pe care îl fixaseră între ei, învelit cu un pled. Era prea cald pentru a ţine geamurile ridicate, dar pentru Aislinn era un coşmar teribil faptul că trebuia să-şi dea părul la o parte de pe faţă. Ea nu se plânsese, dar Lucas observase.

— Nu-i chiar atât de rău, minţi ea.

— Deschide torpedoul, zise el şi ea îl ascultă. Ia eşarfa aia şi leagă-ţi-o în jurul frunţii. Părul n-o să-ţi mai fie atât de răvăşit.

Ea luă eşarfa şi o împături în formă de triunghi, după care o rulă până când ajunse o fâşie îngustă. O răsuci înainte să şi-o lege în jurul capului. Aplecându-se puţin în faţă, se uită în oglindă.

— Asta mă face în mod oficial indiancă?

Se uită la el zâmbind. La început, el nu ştiu ce să creadă în legătură cu întrebarea ei, dar când îi văzu licărul din ochi, îi răspunse cu un zâmbet. Acesta veni încet, aproape ca şi cum buzele lui ar fi uitat cum să schiţeze un zâmbet. Dar, în cele din urmă, i se întinse pe toată faţa, alungându-i aerul sever. Ba chiar râse uşor.

După aceea, tensiunea dintre ei se mai risipi

oarecum. Încetul cu încetul, ea îl atrase în discuţie. Povestiră despre copilărie; unele lucruri erau amuzante, altele dureroase.

— Într-un fel, am fost la fel de singură ca şi tine, zise ea.

— După ce ţi-am cunoscut părinţii, nu mă miră.

— Ei n-au capacitatea de a iubi ca a mamei tale.

El doar o privi şi încuviinţă.

Oricât de grăbit ar fi fost să ajungă acasă, o consulta mereu în legătura cu locurile unde să oprească pentru a se odihni, a bea, a mânca.

— Va trebui să oprim în curând, spuse ea imediat după prânz. Tony se trezeşte şi o să vrea să mănânce.

Fusese un adevărat înger, dormind în căruciorul lui. Dar se trezi înfometat şi nerăbdător.

Până când ajunseră în următorul oraş, urletele lui răsunau în toată cabina.

— Unde să opresc? o întrebă Lucas.

— Poţi să continui să mergi. Mă descurc eu.

— Nu, ţi-ar fi mai comod dacă aş opri. Numai să-mi spui unde.

— Nu ştiu, spuse ea, rozându-şi buza neliniştită, căci nu voia ca plânsul lui Tony să-l enerveze pe Lucas.

Acesta s-ar fi putut răzgândi în legătură cu dorinţa de a fi tată. Dacă se sătura imediat de problemele zilnice?

— La o toaletă? sugeră el, uitându-se la

clădirile de pe strada principală.

— Nu-mi place să intru cu el într-un loc public, când face atâta gălăgie.

Lucas intră, în cele din urmă, în parcul municipal şi opri la umbra unui copac.

— Aici e bine?

— E foarte bine, spuse Aislinn descheind repede nasturii bluzei, lăsându-şi în jos cupa sutienului şi aşezându-l pe Tony la sân. Acesta tăcu imediat.

— Pfiu, spuse ea râzând. Nu ştiu daca am fi…

Se întrerupse brusc însă, pentru că îşi ridicase privirea de la fata roşie a fiului ei şi se uitase la tatăl acestuia. Lucas se uita la fiul său cu atenţie. Expresia de pe chipul lui o făcu pe Aislinn să tacă. Când văzu că ea îl privea, el întoarse capul şi se uită prin parbriz.

— Ţi-e foame? întrebă el.

— Puţin.

— Ce-ai zice de un hamburger de la o chestie din aia unde te servesc în maşină de la o ferestruică?

— E foarte bine. Orice.

— Imediat după ce Tony o să… termine de mâncat, o să găsim un loc.

— Bine.

— Te-a durut?

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el. Tot mai fixa parbrizul.

— Când, Lucas?

— Ştii foarte bine când. În dimineaţa aia.

— Nu, zise ea atât de încet, încât abia auzi ea însăşi.

El bătea în volan cu pumnul, mişca un genunchi încolo şi încoace într-un ritm constant şi îşi plimba privirea asupra peisajului. Dacă ar fi fost vorba despre orice alt bărbat, acele simptome ar fi indicat nervozitate. Dar era imposibil. Lucas Greywolf nu ştia ce e aceea nervozitate. Oare?

— Fusesem la închisoare…

— Ştiu.

— Fără o femeie.

— Înţeleg.

— Am fost brutal.

— Nu prea..

— Mai târziu am început să mă gândesc. Că poate te duruse… sânii… sau…

— Nu, nu m-a durut.

— Erai atât de mică…

— Trecuse destulă vreme.

— Şi… şi strâmtă… şi eu…

— N-a fost viol, Lucas.

El întoarse capul brusc.

— Ai fi putut să susţii că a fost.

— Dar n-a fost.

Mesajele pe care şi le transmiteau ochii lor erau încărcate cu lucruri despre care era mai bine să nu se vorbească. Aislinn lăsă capul în jos şi închise ochii când nişte valuri de căldură, care nu aveau nicio legătură cu ziua aceea de vară puseră stăpânire pe ea. Chiar şi acum parcă mai simţea împingerile lui.

Lucas se sili să nu mai audă zgomotul delicios pe care îl făcea fiul lui când sugea. Îşi amintea cum propriile lui buze trăseseră de acele sfârcuri, tari şi excitate. Le înconjurase cu limba, le împunsese, le mângâiase…

Doamne, nu te mai gândi la asta, că începi să te exciţi.

— Când ţi-ai dat seama că eşti însărcinată? o întrebă el încruntat, după un moment îndelungat.

— După vreo două luni.

— Ţi-era rău?

— Puţin. Eram mai mult obosită. Nu mai aveam niciun pic de energie. Şi nu mi-a mai venit…

— Ah, da.

Cu coada ochiului o văzu mutându-l pe Tony, cu grijă, de la un sân la celălalt. Era ruşinoasă. Ştia că acea intimitate forţată o costa foarte mult. Totuşi, cât ar fi vrut să se întindă peste scaun, să-i desfacă bluza larg şi să se uite la acea minune a Naturii. Cât ar fi vrut să se uite la sânii ei. Tânjea să-i atingă. Să-i guste. Feminitatea ei îl umplea; nasul, gâtul, vintrele. Era inundat de parfumul, imaginea şi sunetul femeii şi ar fi vrut să stea cufundat în ele multă vreme.

— A fost o sarcină uşoară?

— Atât cât poate fi de uşoară o sarcină, spuse ea zâmbind.

— A lovit mult?

— Ca un fotbalist.

— Prefer să mă gândesc la el ca la un

alergător de maraton.

Privirile li se întâlniră şi ceea ce era între ei constituia visul comun al unor părinţi pentru copilul lor.

— Da. Ca un alergător de maraton, zise ea încet. Ca tine.

Inima lui crescu de mândrie. Emoţia deveni atât de mare în pieptul lui, încât, timp de câteva secunde, abia putu să respire.

— Îţi mulţumesc, zise el apoi, iar ea îl privi întrebătoare. Pentru că mi-ai purtat fiul.

Fu rândul lui Aislinn să se simtă foarte emoţionată. Un om atât de mândru ca Greywolf nu mulţumea cu prea multă uşurinţă. Dar ar fi stricat acel moment dacă ar fi discutat despre acest lucru aşa că dădu doar din cap.

Îi acordă toată atenţia lui Tony până când acesta termină, după care i-l dădu lui Lucas. El îl ţinu cât ea îşi aranjă hainele şi apoi o ajută să-i schimbe scutecul.

Nu mai vorbiră nimic. Se spuseseră destule.

*

— Gene e aici, zise Lucas oprind camioneta în faţa unei căsuţe frumoase din stucatură albă.

Gardul era bine îngrijit. O lumină ardea pe verandă, primitoare. Cârciumărese erau sădite de ambele părţi ale aleii din faţă.

Se întunecase de mult. Călătoriseră ore întregi, deşi, de data aceasta, nu mai trebuiseră să

folosească drumuri secundare ca atunci când Lucas era un evadat. Totuşi, călătoria lor fusese lungă şi obositoare. Aislinn era epuizată.

— Rămânem aici în seara asta? întrebă ea plină de speranţă.

— Nu, trecem doar să-i salutăm. Sunt nerăbdător să ajung pe pământul meu.

Pământul lui? Nu ştia că are pământ. De fapt, nici nu se gândise măcar să-l întrebe cum avea de gând să-i întreţină pe Tony şi pe ea, din moment ce nu mai putea să practice avocatura. Într-un fel, nu era îngrijorată în această privinţă. Greywolf se dovedise a fi un om plin de resurse, intuitiv şi capabil. Nu avea nicio îndoială că o să-i facă viaţa cât mai plăcută fiului său.

Lucas veni să o ajute să coboare. Pentru prima oară se simţi cuprinsă de teamă. Dacă Alice Greywolf şi doctorul Dexter reacţionau la fel ca părinţii ei când aveau să vadă copilul? Ea era mai străină acolo decât era Lucas în lumea ei. Cum avea să fie primită?

Lucas nu părea să-şi facă probleme. Străbătu aleea alergând şi sări pe verandă. Bătu în uşă de două ori înainte ca Gene Dexter să deschidă.

— Ei, era şi timpul. Alice era…

Când o văzu pe Aislinn venind pe alee, doctorul tăcu brusc.

— Gene, e Lucas? strigă Alice din casă. Lucas? repetă ea şi apăru lângă Gene cu faţa numai zâmbet. Ah, ai ajuns. Am fost atât de îngrijoraţi. De ce n-ai venit direct acasă? Te-ai

hotărât să mai stai câteva zile în Phoenix?

Lucas se dădu într-o parte şi când Alice o văzu pe Aislinn, ochii i se măriră foarte mult, semănând cu ai unei căprioare. Apoi, când văzu copilaşul din braţele ei, buzele ei formară un mic O.

— Cred că ar fi mai bine să intraţi în casă.

Aislinn ştiu în clipa aceea că avea să ajungă să o iubească pe Alice Greywolf. Fără întrebări. Fără acuzaţii. Fără critici. Doar acceptare plină de graţie, fără condiţii.

Lucas ţinu uşa cu plasă deschisă pentru Aislinn şi Tony. Ea intră într-un living-room care era mobilat simplu, dar cu gust.

— Mamă, Gene, o ţineţi minte pe Aislinn?

— Bineînţeles, spuse Gene

— Bună seara.

Alice îi zâmbi şi apoi o întrebă cu timiditate:

— Pot să văd copilul?

Aislinn îl întoarse pe Tony în aşa fel încât să poată fi văzut bine. Alice icni uşor şi ochii i se umplură de lacrimi când întinse mâna să-l mângâie pe căpşor.

— Lucas! şopti ea.

— Anthony Joseph, o corectă Lucas cu mândrie. Fiul meu.

— Ah, da. Ştiu că e fiul tău, spuse ea, prinzându-şi buza de jos cu dinţii ca să nu râdă şi să plângă în acelaşi timp. Seamănă cu tine leit. Gene, l-ai văzut? Nu-i aşa că e minunat? *Anthony Joseph!* După tata, mai spuse ea şi se uită la

Aislinn cu ochii sclipind de lacrimi. Îţi mulţumesc.

— Eu… *noi…* îi spunem Tony. Vrei să-l ţii?

Alice ezită doar o clipă înainte să-şi desfacă braţele pentru a primi copilul. Ani de zile ţinuse nou-născuţi în braţe, la clinică, dar cu Tony se purta cu mare grijă, de parcă ar fi fost din porţelan. Nu-şi luă ochii de la el când se duse şi se aşeza pe canapea, gângurindu-i un cântec de leagăn *Navaho.*

— Bănuiesc că asta înseamnă că trebuie să fac eu pe gazda, zise Gene, gândindu-se, în sfârşit, să închidă uşa de la intrare pentru a menţine aerul condiţionat. Aislinn, ia loc te rog, spuse el, arătându-i că putea să se aşeze unde voia în tot living-ul.

— Ne-am căsătorit astăzi, zise Lucas brusc parcă aşteptându-se să fie provocat.

— E… e grozav, zise Gene cu îndoială în glas. Situaţia ar fi fost iarăşi penibilă dacă n-ar fi intervenit Alice.

— Vă rog să luaţi loc cu toţii, îi îndemnă ea. O să aduc imediat ceva de mâncare şi de băut. Dar vreau să stau câteva minute cu Tony întâi.

— Nu te deranja, mamă. Nu stăm mult.

— Plecaţi? Dar abia aţi ajuns.

— Vreau să ajung *acolo* până nu se face prea târziu.

Alice îşi privi fiul fără a-i veni a crede.

— Acolo? Vrei să spui la *rulotă?*

— Da.

— Cu Aislinn şi Tony?

— Bineînţeles.

— Dar nu poţi să-i instalezi în rulota aia. E prea mică. Nici măcar nu s-a făcut curat şi…

— Alice, spuse Gene cu o tentă de reproş în glas.

Ea tăcu imediat şi se uită stânjenită la Lucas şi la Aislinn.

— Îmi dau seama că nu e treaba mea, dar speram că o să staţi câteva zile aici, cu mine, înainte să plecaţi într-acolo.

Lucas se uită la Aislinn. Ea nu-şi spusese părerea şi el ştia că nici nu avea să o facă. Doamne, era, într-adevăr, curajoasă. Când era nevoită, devenea la fel de neclintită ca o stâncă. Admirase acest lucru la ea de la bun început. Dar îi văzu cearcănele şi umerii aduşi din cauza oboselii.

— Bine. În seara asta doar, acceptă el, uimindu-se pe sine.

— Ah, cât mă bucur, spuse Alice. Ia, Aislinn, ţine copilul. Am păstrat ceva mâncare caldă, în speranţa că o să vină Lucas în seara asta.

— Să te ajut, se oferi Aislinn.

— Nu-i nevoie.

— Dar vreau s-o fac.

Gene şi Lucas ieşiră în urma lor din cameră. La uşă, Lucas îl apucă de braţ pe Gene.

— Nu te dăm jos din pat în seara asta, nu? îl întrebă el în şoaptă.

— Din păcate nu, zise Gene cu tristeţe.

— Încă?

Doctorul clătină din cap cu tristeţe.

— Încă. Mama ta e o femeie deosebită, Lucas. N-am de gând să renunţ la ea până când n-o să-mi fie soţie.

Lucas îl bătu pe şapte.

— Bravo! Are nevoie de tine.

Intrând în bucătărie, se gândi cu ce femeie deosebită era căsătorit *el.* De aceea o căută imediat din priviri pe Aislinn.

Ea îi surprinse privirea şi îi răspunse cu timiditate. Era o scenă de familie şi totuşi nu era. Avea nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască în noua postură de femeie măritată. Cu toate acestea, îi făcu o deosebită plăcere când Lucas se aşeză lângă ea.

— Lucas, de ce nu mi-ai spus de copil? întrebă Alice, jumătate de oră mai târziu, ducând vasele murdare la chiuvetă.

Momentul de tăcere se prelungi stânjenitor. Aislinn îl întrerupse, în cele din urmă, mărturisind:

— N-a ştiut de copil până când nu a venit la mine acum trei zile ca să-mi mulţumească pentru faptul că n-am formulat acuzaţii împotriva lui.

Încercă să susţină privirile uimite ale mamei lui şi a prietenului lui, dar descoperi că nu avea curajul, aşa că lăsă capul în jos.

— Am forţat-o să se mărite cu mine, spuse Lucas cu candoarea lui caracteristică. Am ameninţat-o că i-l iau pe Tony dacă n-o face.

Gene se foi stânjenit pe scaun. Alice duse mâna la gură, sperând că şocul ei nu era prea

evident.

— Mă bucur foarte mult că îmi eşti noră, Aislinn, spuse ea în cele din urmă.

— Mulţumesc, zise Aislinn zâmbindu-i.

Ştia că şi Alice şi doctorul mureau de curiozitate, aşa că aprecie faptul că nu mai puseră alte întrebări.

— Trebuie să fii foarte obosită după atâta drum, zise Alice cu blândeţe. Ce-ar fi să mă duc să-ţi pregătesc patul? Poţi să dormi în camera mea.

— Nu!

Înainte să apuce cineva să facă vreo mişcare, Lucas îi paralizează cu acel singur cuvânt.

— Aislinn e soţia mea. Doarme cu mine.

Capitolul 9

Tăcerea care urmă fu îngrozitoare. Gene privea în ceaşca de cafea şi se mişca pe scaun. Alice îşi studia mâinile, calmă, dar stânjenită. Aislinn rămase cu privirea aţintită asupra lui Tony, în timp ce obrajii i se colorau din ce în ce mai tare. Numai Lucas nu părea deloc afectat de acea declaraţie îndrăzneaţă.

— Ai nevoie de ceva din maşină? o întrebă el, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se.

— Valiza cea mică şi bagajul lui Tony, spuse ea cu o voce scăzută.

— Mamă, poţi să-i improvizezi un leagăn lui Tony dintr-un sertar, ceva?

— Da, bineînţeles. Vino, Aislinn, spuse Alice, punând o mână pe umărul fetei. Hai să-l pregătim pe Tony de culcare.

— Eu mă duc să-i dau o mână de ajutor lui Lucas, zise Gene bucuros că avea ceva de făcut şi ieşi după Lucas.

Dormitorul în care Alice o conduse pe Aislinn era micuţ, fiind loc numai pentru o măsuţă de toaletă demodată, cu un taburet, un dulap cu sertare, o noptieră şi un pat dublu.

— Sertarele astea sunt goale, spuse Alice, scoţând unul dintre ele. Am aruncat totul după moartea tatei.

— N-am apucat… înainte… să-ţi spun cât de rău mi-a părut.

— Mulţumesc. Era inevitabil. Era bătrân. N-a vrut să zacă ani de zile într-un spital sau într-un azil. S-a întâmplat exact aşa cum a vrut. Uite, crezi că e bine aşa?

În timp ce vorbeau, aşezase pe fundul sertarului o pătură strânsă de câteva ori ca să se potrivească şi ca să fie cât mai moale.

— E foarte bine. Deocamdată. Peste o lună, două, o să desfiinţeze părţile laterale, spuse Aislinn, strângându-l pe Tony la piept şi sărutându-i tâmpla.

— Ah, până atunci o să cumpăr un leagăn. Contez foarte mult pe tine să-l aduci destul de des să-l văd.

— Nu eşti supărată în legătură cu Lucas şi cu mine? o întrebă Aislinn căutându-i privirea.

— Poate că eu ar trebui să te întreb asta. Te supără treaba asta dintre tine şi Lucas?

— La început, da, m-a supărat foarte mult. Acum însă, nu mai ştiu, zise ea cu sinceritate. Nu ne cunoaştem aproape deloc, dar amândoi îl iubim pe Tony. Viaţa lui este extrem de importantă pentru noi. Ţinând cont de asta, poate o să reuşim să facem căsnicia să meargă.

— Viaţa acolo la fermă o să fie cu totul diferită de cea cu care eşti obişnuită.

— Mă săturasem până peste cap de viaţa cu care eram obişnuită chiar dinainte să-l cunosc pe Lucas.

— N-o să-ţi fie uşor, Aislinn.

— Niciun lucru care merită nu e uşor.

Se priviră în ochi, cea tânără cu hotărâre, cealaltă cu scepticism.

— Hai să facem patul, propuse Alice.

După ce întinseră cearceafurile curate, Aislinn observă cât de îngust era patul. Cum avea să poată dormi acolo cu Lucas? El venise să aducă bagajele pe care ea le ceruse din maşină, dar ieşise imediat. Îl auzea stând de vorbă cu Gene în living-room.

— Mai bine te las să te odihneşti spuse Alice. Şi, în plus, dacă nu-i spun un noapte bună special lui Gene, o să creadă că l-am părăsit în favoarea lui Tony.

Se aplecă să-l sărute pe băieţel, dar înainte să

plece, îi luă mâna lui Aislinn într-a ei.

— Mă bucur foarte mult să te avem în familie.

— Chiar dacă sunt albă?

— Spre deosebire de fiul meu, eu nu urăsc o rasă întreagă pentru ce au făcut câţiva.

Fără să se gândească, Aislinn o sărută pe obraz.

— Noapte bună, Alice. Îţi mulţumesc pentru bunătatea pe care o arăţi faţă de mine şi faţă de Tony.

Când rămase singură, Aislinn alăptă copilul, sperând că acesta avea să doarmă până dimineaţă fără să-l deranjeze pe Lucas. Îl grăbi ca să termine înainte să vină Lucas. Voia să evite încă o scenă precum cea de mai devreme, din camionetă.

Nu era decât o singură baie în casă şi se afla pe hol între cele două dormitoare. Aislinn o folosi imediat după ce îl culcă pe Tony. Întorcându-se în dormitor, nu mai avea altceva de făcut decât să se dezbrace.

Oficial, era noaptea nunţii ei şi totuşi cămaşa de noapte pe care o scoase din valiză nu era deloc potrivită pentru o mireasă. Era a doua oară de când o purta şi deşi materialul era moale şi transparent în lumină, decolteul mic şi pe elastic nu era incitant. De fapt, era chiar lipsit de orice farmec.

Stătea la măsuţa de toaletă şi îşi dădea cu loţiune pe braţe când Lucas intră în cameră. Îi alunecă sticluţa din mână, dar îşi spuse că neîndemânarea se datora faptului că mâinile îi

erau unsuroase, nu că avea să petreacă o noapte cu Lucas Greywolf într-un dormitor.

Dacă s-ar fi uitat în oglindă la sine şi nu la soţul ei, ar fi observat că ochii îi erau mari şi plini de teamă, făcând-o să pară foarte tânără şi nevinovată. În schimb, părul îi învăluia umerii seducător. Buzele îi erau moi, umede şi trandafirii. Cămaşa de noapte părea feciorelnică. Totul, mai ales în ochii unui mire, era sexy.

Veioza de pe noptieră lumina slab, astfel încât umbra lui Lucas pe pereţi şi pe tavan era lungă şi ameninţătoare în camera aceea mică şi pătrată.

— Tony a adormit? întrebă el, începând să-şi descheie cămaşa.

— Da. Nu cred că-l deranjează să doarmă într-un sertar.

În oglindă, Aislinn îl văzu pe Lucas zâmbind când se aplecă asupra sertarului, pe care ea îl aşezase pe jos lângă partea unde avea să doarmă ea. Inima îi bătu cu putere când văzu căldura de pe chipul lui în clipa aceea. Ar fi fost foarte uşor să te îndrăgosteşti de un bărbat care era în stare să dea dovadă de o asemenea tandreţe faţă de o femeie.

Se sili să revină la realitate. Asemenea emoţii ar fi fost străine celor mai mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Pentru Greywolf ar fi fost imposibile. Parcă pentru a-şi alunga acele gânduri din minte, luă peria şi începu să şi-o treacă prin păr.

Lucas se aşează pe marginea patului şi îşi

trase cizmele, dându-le drumul jos.

— Gene mi-a zis că se bucură că ne-am căsătorit.

Nu-i stătea deloc în fire să înceapă o conversaţie de acel gen, aşa că ea rămase nemişcată, privindu-l în oglindă.

— De ce?

El râse uşor. *Alt lucru neobişnuit.*

— De ani de zile încearcă s-o convingă pe mama să se mărite cu el. A reuşit s-o facă să promită că o va face după ieşirea mea din închisoare, spuse el i se ridică, desfăcându-şi cureaua. Căsătoria noastră vine în sprijinul lui, perfect. Acum ea nu mai are absolut nicio scuză.

— Pare un bărbat atât de bun şi de drăguţ. Cum ar putea să nu se mărite cu un asemenea om?

— Un bărbat atât de diferit de soţul *tău.*

Ea punea peria pe măsuţă, dar când îl auzi, îşi ridică privirea brusc şi se uită la el în oglindă.

— N-am vrut să spun asta.

— N-are importanţă ce ai vrut să spui. Eu sunt soţul pe care-l ai.

Ea înghiţi un nod care i se pusese în gât când îl văzu apropiindu-se uşor. Întruchipa un mascul încrezător care se lua după mirosul unei femele. Rămăsese doar cu blugii pe el, al căror şliţ era desfăcut. Privirea lui Aislinn alunecă direct spre V-ul îngust care se deschidea chiar sub buric. Inima îi tresări de dorinţă şi emoţie.

În lumina aceea slabă, pielea lui căpăta o

nuanţă de un arămiu-închis. Părul de pe corp părea auriu, mai ales cel din jurul buricului. Obrajii îi erau întunecaţi de proiectarea pometţilor pe care se vedeau acum umbrele lungi ale genelor.

O privea fix asemenea unui vultur care îşi urmăreşte prada. Ochii lui păreau să-i străpungă pielea şi să vadă direct înăuntrul ei. Privirea îi era fierbinte. O ardea, dar ea se cutremură.

— Lucas?

— Ai un păr frumos.

Se opri chiar în spatele ei, astfel încât şoldurile i se aflau în dreptul umerilor ei. În contact cu abdomenul lui plat şi tare, părul ei era incredibil de deschis la culoare. Semăna cu nişte fire aurii în mâinile lui, când el i-l ridică de pe umeri şi apoi lăsă şuviţele grele să i se strecoare printre degete.

Aislinn fu fascinată de acea imagine senzuală. Şi, chiar dacă i se întâmpla ei, se forţă să se transforme într-o simplă spectatoare, să pretindă că i se întâmpla altcuiva. Era singurul mod în care putea supravieţui.

Altfel, când el îi răsfiră părul pe abdomen, frecându-l cu mişcări circulare, de parcă s-ar fi săpunit, inima i-ar fi bătut atât de tare, încât i-ar fi ieşit din piept.

Dacă îşi dădea voie să admită că participa de fapt la acel act erotic vizual, s-ar fi întors şi l-ar fi sărutat pe abdomen. Le-ar fi făcut buzelor plăcerea de a călători în jurul buricului şi în jos, de-a lungul fâşiei de păr negru ca smoala care se

întindea pe o suprafaţă mai mare în interiorul blugilor. I-ar fi umezit acel păr lingându-l uşor, ca o pisică.

El îi lăsă părul să cadă la loc pe umeri şi îi înconjură gâtul cu mâinile, mângâindu-l uşor cu degetele.

— De ce oare mă atrage atât de mult pielea ta albă? întrebă el cu o voce răguşită. Aş vrea s-o urăsc.

Îi atinse lobii urechilor, cu buricele degetelor, prinzându-i uşor între degetele mari şi arătătoare. Ea scoase un scâncet. Fără să vrea, lăsă capul pe spate rezemându-l de abdomenul lui şi îl răsuci când într o parte, când în alta. Se uită cum părul ei se freca de pielea lui întunecată şi i se păru că împreună, erau foarte frumoşi.

El îi puse mâinile pe umeri şi apoi le lăsă să alunece în decolteu. Ea deschise ochii, pe care îi ţinuse pe jumătate închişi, şi îl privi în oglindă.

— Vreau să-mi văd mâinile pe tine, zise el.

Se uită hipnotizată cum degetele lui puternice şi răsfirate îi alunecară pe piept. De pe buzele ei nu ieşi niciun sunet de protest când lunecară şi mai jos, trăgând şi cămaşa de noapte cu ele. I se tăie respiraţia când îi văzu palmele alunecându-i peste sâni. Apăsă. Masă. Frecă.

Trupul ei răspunse.

El îi cuprinse atunci sânii de dedesubt şi îi ridică, frecând sfârcurile uşor cu degetele mari. Ea gemu, plimbându-şi capul pe abdomenul lui care se mişca odată cu fiecare răsuflare.

Niciunul nu-şi luă ochii de la oglindă. Erau fascinaţi de contrastul pe care îl ofereau mâinile lui mari, dovezi atât de elocvente ale masculinităţii lui, mişcându-se pe sânii ei catifelaţi. Ştia exact cât să apese pentru a-i oferi o plăcere maximă. Degetele lui se jucară cu delicateţe cu sfârcurile ei până când acestea începură să zvâcnească de o durere plăcută.

În adâncul ei, o altă durere devenea insuportabilă. Îşi simţea feminitatea arzând şi grea, căci era pregătită. Un singur lucru ar fi scăpat-o de durerea aceea.

Dar era imposibil.

Când îşi dădu seama, Aislinn îi dădu mâinile la o parte brusc şi, ridicându-se de pe taburet, îşi trase cămaşa de noapte, peste sâni, după care se întoarse spre el.

— Nu pot.

Sunetul care ieşi atunci din gâtul lui fu asemănător cu al unui tigru în momentul atacului. O apucă de braţe şi o trase cu putere spre el.

— Dar eşti nevasta mea.

— Nu şi proprietatea ta. Dă-mi drumul.

— Sunt îndreptăţit.

Îşi strecură degetele prin părul ei, lipindu-le de pielea capului şi îi trase capul sub bărbia lui. Ea ridică mâinile pentru a-l împiedica şi îi atinse ambele părţi ale torsului, chiar sub braţe. Pielea îi era catifelată şi caldă. Muşchii îi erau atât de tari, încât parcă implorau să fie exploraţi şi admiraţi. Cât ar fi vrut să-şi înfigă dinţii în ei. Hotărârea îi

slăbi.

Dar nu era bine. Erau căsătoriţi, da. Odată cu acel certificat de căsătorie apăreau anumite privilegii, da. Dar nu trebuia să existe şi dragoste? Sau, dacă nu chiar dragoste, măcar respect reciproc? Ştia că Lucas nu simţea decât dispreţ faţă de ceea ce era ea şi de unde provenea. Refuza să fie doar un obiect de satisfacere a poftelor lui.

Şi, chiar dacă acest lucru nu ar fi fost de ajuns ca să-l descurajeze, mai era şi celălalt. Din moment ce acela era cel mai potrivit, avea să-l folosească.

Cu o secundă înainte ca gura lui sa o acopere pe a ei, ea zise:

— Gândeşte-te, Lucas! Tony nu are decât o lună.

El se opri şi, când ea văzu în ochii lui că nu înţelegea, adaugă iute:

— M-ai întrebat astăzi dacă m-a durut atunci şi eu ţi-am zis că nu. Aşa a şi fost. Dar, dacă tu, noi… am face asta acum, ar putea să mă doară. N-a trecut suficient timp.

El o privi în ochi, răsuflarea lui fierbinte izbind-o direct în faţă. Când, în sfârşit, înţelese despre ce era vorba, aruncă o privire spre pântecul ei.

Încetul cu încetul îi dădu drumul şi o depărtă de el. Cuprinsă de nervozitate, ea îşi umezi buzele.

— Pentru Dumnezeu, nu face asta, mormăi el şi îşi trecu degetele prin păr, după care îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

Îşi apăsă ochii cu putere înainte să-şi tragă mâinile încet peste faţă.

— Urcă-te în pat.

Ea nu se împotrivi. După ce se uită la Tony ca să fie sigură că dormea, se vârî în aşternutul care mirosea a soare al lui Alice Greywolf şi se înveli. Din cauza instalaţiei de aer condiţionat era nevoie chiar şi de o pătură subţire.

Închise ochii, dar ştiu când Lucas îşi scoase blugii. Îi văzu goliciunea printre gene. Membre lungi. Piept lat. Un triunghi întunecat între pulpele puternice. Şi un sex excitat. Apoi în încăpere se făcu întuneric beznă, căci el stinse veioza.

Când se întinse în pat, ea nu se putu gândi decât la faptul că era gol şi excitat. Deşi nu se atinseră deloc, ea îi simţea căldura trupului. Îi pârjolea pielea. Ritmul respiraţiei lui electriza şi alina în acelaşi timp. Rămase rigidă până când îl simţi întorcându-se pe partea cealaltă.

Abia atunci se relaxă suficient de mult ca să adoarmă.

*

Deschise ochii încetul cu încetul şi întâlni lumina cenuşiu-trandafirie de dinainte de ivirea zorilor. Pieptul îi era plin. Tony dormise toată noaptea fără să ceară să mănânce, dar avea să se trezească în curând. Spera să o facă. Senzaţia aceea neplăcută o făcuse să se trezească dintr-un

somn adânc.

Ridică pleoapele puţin mai mult şi se sperie când văzu cât de aproape era Lucas. Pieptul lui se afla la câţiva centimetri doar de nasul ei. Putea să-i numere firele de păr. Îi mulţumi în gând tatălui lui pentru faptul că îi dăduse destul sânge de alb ca să aibă barbă şi păr pe piept.

Aşternutul era ghemuit în jurul mijlocului. Pielea netedă şi arămie era ademenitoare sub cearceaful alb. Ar fi dorit tare mult să-şi pună mâna în adâncitura mijlocului său, dar bineînţeles că nu o făcu

Stând complet nemişcată, îşi lăsă privirea să urce spre gâtul lui bronzat şi spre bărbie. Buzele erau frumos conturate, chiar dacă erau puţin severe. Nasul îi era lung şi drept, nu turtit şi lat ca al multor apaşi. Ea binecuvântă din nou sămânţa tatălui lui.

Icni uşor când îşi ridică ochii spre ai lui şi văzu că aceştia o priveau cu atenţie. Părul lui părea foarte negru pe perna albă ca zăpada.

— De ce eşti treaz? şopti ea.

— Din obişnuinţă.

Numai un act de voinţă o împiedică să tresară când el ridică o mână şi îi luă o şuviţă de păr de pe obraz. Uitându-se la ea cu atenţie, o frecă între degete. În cele din urmă, o aşeză cu o grijă exagerată pe perna ei.

— În ultimii câţiva ani n-am mai fost obişnuit să mă trezesc alături de o femeie. Miroşi bine.

— Mulţumesc.

Alt bărbat ar fi întrebat, poate: Cu ce parfum te-ai dat? Sau ar fi spus: îmi place parfumul tău. Dar soţul ei era un om care nu folosea prea multe cuvinte. Nu era prea darnic cu complimentele, dar acestea exprimau exact ceea ce voia el să spună. Miroşi bine. Îi plăcea foarte mult acel compliment simplu.

El o atinse. Degetele lui explorau încet, cu curiozitatea unui copil care avea voie să intre în living-room pentru prima oară. Sprâncene. Nas. Gură. Se uita atent la ce atingea.

Îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe gâtul şi pieptul ei.

— Atât de catifelată! spuse el, ca şi cum s-ar fi minunat de pielea ei.

Cu o mişcare scurtă, dădu aşternutul la o parte Ea îşi impuse să rămână nemişcată când îi trase cămaşa de noapte în jos. Era soţul ei. Nu se putea ascunde de el. Şi descoperi că nici nu voia să o facă.

Nu avea să-i facă niciun rău. Ştia asta. Dacă ar fi fost un om cu adevărat violent, ar fi putut să-i facă rău de multe ori în trecut. Îşi aminti cu câtă blândeţe îi îngrijise rana de pe braţ. Şi, în plus, jurase că nu avea să-i facă niciodată rău, şi îl credea. Aşa că stătu complet nemişcată, în timp ce ochii lui îi devorau sânii, iar degetul îi urmărea o venă care şerpuia spre sfârc.

Îl văzu încleştând maxilarul. O privi în ochi o secundă, după care se aplecă şi îşi lipi gura deschisă de gâtul ei. Gemând, se apropie şi mai

mult, până când sânii ei îi atinseră pieptul.

Buzele lui îi sorbeau pielea, muşcând-o uşor cu dinţii. Ea îi simţi mângâierea limbii moale, udă şi caldă. Făcu un efort extraordinar de voinţă ca să nu-şi strecoare degetele în părul lui şi să-i ţină capul lipit de ea. El dădea dovadă de atâta putere de abţinere, încât ea nu îndrăzni să se mişte. Ar fi fost o cruzime să aţâţi ceva ce nu putea fi încheiat satisfăcător.

El coborî cu gura mai jos, atingând-o umed şi, la un moment dat, îşi ridică privirea, uitându-se la sânii ei plini.

— Dacă… Vine lapte? o întrebă el privind-o, şi ea încuviinţă.

O umbră de regret apăru pe buzele lui, după care se depărtă puţin de ea şi ezită un moment înainte să-i tragă şi mai în jos cămaşa de noapte. Se uită la ea. La tot.

Privirea îi rămase aţintită asupra feminităţii ei. Atinse acel păr auriu. Începu să respire adânc şi repede. Din moment ce cearceaful era dat la o parte, dorinţa lui nu era deloc un secret.

Deodată îi apucă încheietura mâinii. Speriată de acea mişcare bruscă, ea îşi ridică privirea întrebătoare.

— Eşti nevasta mea, zise el răguşit. N-o să fiu respins.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce intenţiona, el îi trase mâna în jos şi o lipi de sexul său. Ea dădu să protesteze, dar el îi astupă gura cu a lui, astfel încât cuvintele rămaseră nerostite:

O întinse pe spate şi îi încălecă pulpele. Mâinile le erau prinse între trupuri, adăpostite între feminitatea ei şi bărbăţia lui. El îi dirijă mâna, încleştându-i degetele în jurul său. Palma ei oferi fricţiunea. Ceea ce se întâmplă apoi fu atât de personal şi de zguduitor, încât amândoi tremurară în acel moment tumultuos.

Dură o veşnicie.

În cele din urmă, îşi lăsă capul pe sânii ei. Respira anevoios. Ea îi simţi degetele mişcându-se absent prin părul ei, de parcă ar fi căutat ceva foarte mult dorit, însă care îi scăpa mereu.

Apoi, deodată, el se dădu jos din pat, îşi puse hainele cu mişcări iuţi şi furios. Îşi vârî picioarele în cizme şi, fără să arunce măcar o privire în urmă, deschise uşa şi ieşi.

Aislinn era uluită şi întristată. Rămase în acelaşi loc uitându-se la uşă, supărând-o faptul că el nu-i aruncase nici măcar o privire după tot ce se întâmplase. Ei i se păruse frumos. Când gura lui se înmuiase, când limba lui încetase să mai fie agresivă, nu mai era nevoie ca el s-o forţeze să-l mângâie. Deşi se îndoia că el îşi dădea seama.

Enormitatea acelui act o lăsase vlăguită şi tremurând.

Pe el îl înfuriase. Oare se simţise ruşinat? Stânjenit? Dezgustat? De sine sau de ea?

Sau fusese la fel de zguduit de impact ca şi ea? Şi, la fel ca ea, nu ştia cum să procedeze?

Amândoi supravieţuiseră copilăriei, ascunzându-şi sentimentele. Pe ea, părinţii o

învăţaseră să facă acest lucru. Datorită batjocurilor pe care le avusese de suferit când era mic, Lucas avea grijă să nu-şi exteriorizeze sentimentele pentru a nu suferi. Nu ştia să-şi arate dragostea şi tandreţea. Se pricepea şi mai puţin să le primească.

Atunci, Aislinn îşi dădu seama. Îl iubea pe Lucas Greywolf.

Şi, chiar dacă ar fi fost nevoie să aştepte până în ultima zi a vieţii, avea să-l facă să-i accepte dragostea.

*

Nu avea să fie uşor. Îşi dădu seama de acest lucru în clipa în care intră în bucătărie, jumătate de oră mai târziu. Lucas stătea la masă şi vorbea cu Alice, bând cafea şi mâncând clătite. O ignoră total pe Aislinn.

Era o ironie că dorinţa ei de a-l privi coincidea cu hotărârea lui de a o evita cu orice preţ. În timp ce inima ei era plină de o dragoste abia trezită la viaţă, ochii lui erau la fel de întunecaţi ca nişte nori de furtună. Tot timpul cât luară micul dejun, când plecară de la Alice şi pe drum până la ferma lui Lucas, acesta rămase practic mut.

Îi dădu răspunsuri monosilabice la toate întrebările. Fiecare încercare de a face conversaţie eşuase. În timp ce ea nu se mai sătura privindu-l, el nici nu se uita la ea. Ea era

prietenoasă, el era certăreţ.

Apoi, după ce străbătuseră câteva mile şi Tony dormea în cărucior între ei, Lucas întoarse capul brusc şi o întrebă:

— La ce naiba te holbezi?

— La tine.

— Ei bine, n-o mai face.

— Pentru că te face să devii nervos?

— Pentru că nu-mi place.

— N-am la ce altceva să mă uit.

— Fă o încercare cu peisajul.

— Când ţi-ai găurit urechea?

— Cu ani în urmă.

— De ce?

— Pentru ca aşa am vrut.

— Îmi place cum îţi stă.

El îşi luă ochii de la drum pentru o clipă.

— Numai mie? Adică nu-i nimic dacă un bărbat poartă cercel atâta timp cât e indian.

Aislinn se abţinu să-i zică ceva usturător.

— Nu, am vrut să spun că mi se pare foarte atrăgător.

Expresia lui încruntată se înmuie puţin, dar apoi el se concentră din nou asupra drumului care îi ducea din ce în ce mai sus pe White Mountains.

— Şi eu am găuri în urechi. Poate facem schimb de cercei.

Încercarea ei de a face o glumă eşuă. Dacă o auzise, nu dădu niciun semn. Ea crezu că avea să o ignore complet. Dar, după un minut, două, îl auzi spunând:

— Nu port decât cercelul ăsta.
— Are vreo semnificaţie deosebită?
— L-a făcut bunicul meu.
— Joseph Greywolf era argintar?
— Era unul dintre talentele lui.

În vocea lui se simţi un ton defensiv, la fel de ascuţit ca o sabie cu două tăişuri. N-ar fi fost mai provocatoare nici dacă ar fi spus *En garde.*

— Ţi se pare greu de crezut că un indian ar putea să se priceapă la mai multe lucruri?

Ea se abţinu din nou. De data aceasta îi fu mai greu, dar se forţă. Înţelese că se purta aşa numai pentru că era îngrozit de ceea ce se întâmplase în pat, în dimineaţa aceea.

Îşi dezvăluise o slăbiciune în faţa ei şi acest lucru i se părea de neiertat. Dincolo de acea faţadă implacabilă, Lucas Greywolf era un om extrem de sensibil. Avea aceleaşi nevoi şi dorinţe de dragoste ca orice altă fiinţă omenească. Numai că nu voia să mai ştie cineva.

Ostilitatea lui era un mecanism de apărare. Se pedepsea pentru faptul că era un bastard, pentru că fusese o povară pentru mama lui adolescentă şi până şi pentru faptul că era indian. Voia să se pedepsească atât de mult, încât stătuse la închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese. Aislinn nu avea să fie mulţumită până când nu descoperea fiecare rană din sufletul lui şi nu i-o vindeca prin dragostea ei.

— Nu mi-ai spus că ai pământ. Ştiu, ştiu, se grăbi ea să adauge, ridicând palmele, n-am

întrebat. Oare va trebui să te întreb întotdeauna, ca să aflu ceva de la tine?

— O să-ţi spun ceea ce voi găsi de cuviinţă că trebuie să ştii.

Ea rămase cu gura căscată de uimire în faţa unei asemenea dovezi de şovinism.

— Crezi că o femeie trebuie doar văzută, nu şi auzită, nu-i aşa! exclamă ea. Ei bine, mai gândeşte-te puţin, domnule Greywolf, pentru că doamna Greywolf are de gând să fie partener cu drepturi egale în căsnicia asta şi, dacă nu-ţi place, poate că n-ar fi trebuit să te grăbeşti atât de tare s-o forţezi pe domnişoara Andrews să se mărite cu tine.

El îşi descleştă degetele şi apoi le încleştă din nou pe volan.

— Ce vrei să ştii? întrebă el încordat.

Oarecum înmuiată, ea se lăsă din nou pe spate.

— Ai moştenit pământul de la bunicul tău?

— Da.

— Am fost acolo… atunci?

— Te referi la colibă? Da. Era chiar dincolo de munte, spuse el arătând din bărbie în direcţia respectivă.

— Era?

— Am pus să fie arsă.

Acest lucru o uimi şi, timp de câteva minute, nu spuse nimic.

— Cât de mare e ferma? întrebă ea apoi.

— Nu suntem bogaţi, dacă asta vrei să ştii,

spuse el cu ironie în glas.

— Nu asta voiam să ştiu. Te-am întrebat cât pământ ai.

El îi spuse şi ea fu surprinsă şi impresionată.

— Asta a rămas după ce escrocii şi-au bătut joc de bunicul meu. S-a descoperit uraniu pe proprietatea lui, dar el n-a profitat niciodată din asta.

Ca să nu înceapă o discuţie aprinsă pe tema exploatării indienilor, mai ales când ea era deja de partea lui, îl întrebă:

— Ce fel de fermă e? De vite?

— De cai.

Ea se gândi câteva clipe.

— Nu pricep, Lucas. De ce a murit bunicul tău sărac dacă avea atâta pământ şi cai?

Se părea că atinsese o coardă sensibilă. Lucas o privi puţin stânjenit.

— Joseph era foarte mândru. Credea că lucrurile trebuiau făcute conform tradiţiei.

— Cu alte cuvinte, nu a apelat la tehnicile moderne.

— Cam aşa ceva, mormăi el.

O mişca faptul că Lucas îşi apăra bunicul care murise, chiar dacă se părea că nu fusese de acord cu el în privinţa felului în care trebuia condusă ferma.

Restul drumului îl parcurseră în linişte. Ea ştiu că se apropiau de destinaţie când el ieşi de pe şosea, intrând pe o poartă şi pe un drum de ţară.

— O să ajungem curând?

El încuviinţă.

— Nu te aştepta la prea mult.

Dar ceea ce văzură când ajunseră, îl surprinse pe Lucas mai mult decât pe Aislinn.

— Ce naiba? bombăni el când maşina urcă ultimul deal.

Aislinn îşi roti privirea prin luminiş, încercând să cuprindă totul dintr-o dată. Mustrându-se pentru că se purta ca un copil care mergea prima oară la circ, îşi roti privirea mai încet, încercând să înregistreze ceea ce vedea.

Ferma se afla între două dealuri joase care alcătuiau o copită. Într-o parte a zonei deschise era un ţarc mare, iar doi bărbaţi călare conduceau o mică turmă de cai înăuntru. Un şopron, evident vechi şi dărăpănat, se afla lângă peretele muntelui.

În partea cealaltă a semicercului era o rulotă de locuit, a cărei vopsea era sărită şi decolorată, şi care părea ea însăşi gata să se năruie.

Chiar în mijloc se vedea o casă din stuc care. Din cauza culorii, se confunda cu peretele de stâncă din spate.

În jurul casei era o activitate extraordinară. Oamenii strigau unii la alţii. Loviturile de ciocan răsunau găsindu-şi ecoul între munţi. De undeva de jos se auzea zumzetul strident al unui ferăstrău electric.

Lucas opri camioneta şi coborî. Un bărbat îmbrăcat în haine de cowboy se desprinse din mijlocul celorlalţi care lucrau în jurul casei,

făcându-le cu mâna şi alergând spre ei. Era mai scund şi mai îndesat decât Lucas şi avea mersul tipic cuiva care îşi petrecea mult timp călare.

— Ce naica se petrece aici, Johnny? întrebă Lucas în loc de salut.

— Îţi terminăm casa.

— Aveam de gând să locuiesc în rulotă, până făceam rost de destui bani ca să pun casa la punct.

— Acum nu mai e nevoie să faci asta zise Johnny şi ochii îi licăriră veseli. Salut, apropo. Mă bucur că te-ai întors, zise el, strângându-i mâna, dar Lucas, care continua să se uite peste umărul lui spre casă, abia observă.

— Nu pot să plătesc pentru nimic din toate astea.

— Ai şi plătit deja.

— Ce naiba înseamnă chestia asta? Mama ştie?

— Da, dar am pus-o să jure că nu-ţi spune nimic. Am început să lucrăm de când am aflat data eliberării şi am încercat s-o terminăm înainte să vii. Îţi mulţumim că ne-ai oferit câteva zile în plus.

Atenţia lui Johnny fu distrasă în timp ce vorbea, de femeia blondă care coborâse din camionetă. Ea veni lângă Lucas ţinând un copil pe umăr. Capul copilului era acoperit cu un pled pentru a-l apăra de soarele puternic.

— Bună.

Lucas se întoarse, observând-o pe Aislinn pentru prima oară.

— Ăăă, Johnny Deerinwater (Căprioară în Apă), ea e, ăăă, soţia mea.

— Numele meu e Aislinn, spuse ea întinzând mâna.

Cu un aer prietenos, Johnny Deerinwater îi strânse mâna şi îşi scoase pălăria de cowboy.

— Încântat să vă cunosc. Alice ne-a spus că Lucas s-a însurat. Bănuiesc că tică… tipul avea de gând să ţină ascuns faţă de prieteni.

— Mama trebuie să fi sunat azi-dimineaţă.

— Da. A zis că tocmai plecaseţi încoace. Aşa cum am mai spus, lucrăm la casă de câteva săptămâni bune, dar a trebuit să intrăm în priză când am auzit dimineaţă că aduci o soţie şi un copil cu tine. Şi, fiindcă veni vorba, ce-ar fi să nu-i mai ţinem în soare?

Johnny se dădu la o parte, dându-i de înţeles lui Aislinn să o ia înainte pe potecă spre casă. Ea era conştientă de privirile lucrătorilor care o urmăreau, iar când ea îşi luă inima în dinţi şi le zâmbi câtorva, ei îi zâmbiră cu diverse grade de timiditate şi suspiciune.

— De când a murit Joseph, am avut grijă să hrănim caii, atâta tot, îi spuse Johnny lui Lucas mergând în urma ei. Caii s-au risipit peste tot. Îi tot adunăm de câteva săptămâni, dar încă nu sunt toţi.

— O să-i găsesc eu, spuse Lucas

Aislinn păşi pe veranda joasă şi largă şi, fiindcă nu ştia ce altceva să facă intră în casă. Mirosul de zugrăveală proaspătă şi cherestea

nouă era aproape copleşitor, dar nu neplăcut. Se învârti încet uitându-se la pereţii albi, care creau impresia de şi mai mult spaţiu. Erau ferestre pe fiecare perete disponibil, grinzi pe tavan iar dalele de piatră de pe jos confereau unitate încăperilor. În cea principală era un şemineu imens. Ea îşi închipui un foc vesel arzând acolo într-o seară friguroasă

Se uită la Lucas uluită, dar el părea la fel de surprins ca ea.

— Când am plecat, aici nu erau decât nişte pereţi, zise el. Cine e răspunzător pentru asta, Johnny?

— Ei bine, Alice şi cu mine am stat de vorbă la o cafea într-o zi, zise el ştergându-şi fruntea asudată cu o eşarfă. Am hotărât să apelăm la câţiva dintre cei care îţi erau datori pentru ajutorul juridic acordat. De exemplu, Walter Kincaid a pus ţiglele,

Peter Deleon s-a ocupat de ţevărie.

Continua să înşire şi alte nume, spunând cu ce contribuise fiecare.

— Unele lucruri sunt de mâna a doua, doamnă Greywolf, dar au fost curăţate foarte bine şi arată ca noi, zise el apologetic.

— Totul arată minunat! spuse Aislinn, uitându-se la frumosul covor *Navaho* ţesut manual, pe care bunica vreunuia dintre oamenii aceia îl făcuse pentru Lucas. Îţi mulţumesc pentru tot şi te rog să-mi spui Aislinn.

El încuviinţă, zâmbind.

— Singura mobilă pe care am reuşit s-o găsim a fost cea pentru bucătărie. Azi-dimineaţă ne-am agitat şi am găsit un, ăăă, pat, zise el şi roşi stânjenit.

— Am ceva mobilă pe care o putem aduce aici spuse Aislinn repede pentru a-l salva pe Johnny de stânjeneală.

Lucas îi aruncă o privire aspră, dar nu spuse nimic, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Nu voia să se ia la ceartă cu el în faţa prietenilor lui. Căsătoria lor nu era una convenţională, dar nu voia ca toată lumea să ştie acest lucru.

— Linda, soţia mea, o să vină după-amiază cu câte ceva de mâncare.

— Abia aştept s-o cunosc.

Un camion se auzi oprind în faţa casei. Johnny se duse la uşă şi privi afară.

— Au venit lămpile pe care le-am comandat.

— Nu pot să plătesc pentru nimic din toate astea, repetă Lucas cu încăpăţânare.

— Ai credit bun, spuse Johnny şi, după ce îi aruncă un zâmbet lui Aislinn, plecă, începând să dea ordine de cum ieşi pe verandă.

— Poate ar trebui să-mi arăţi unde e dormitorul, ca să-l pot pune pe Tony jos.

— Cred că nici eu nu ştiu, spuse el încruntat. Casa asta era doar un schelet când am plecat eu.

— Unde ai locuit? întrebă ea urmându-l pe hol. În rulotă?

— Da. Ridic casa asta de ani de zile, făcând câte ceva de fiecare dată când aveam ceva bani.

— Îmi place, spuse ea, intrând în încăperea care era în mod limpede dormitorul cel mai mare.

Avea o fereastră largă prin care se vedeau munţii:

— Nu-i nevoie să spui asta.

— Dar ăsta e adevărul.

— În comparaţie cu apartamentul în care locuiai tu, asta e o porcărie.

— Ba nu-i adevărat. O s-o decorez şi…

— Să nu te gândeşti cumva să aduci din mobila ta aici, spuse el, apostrofând-o cu degetul.

Ea i-l dădu la o parte însă.

— De ce mă rog? Pentru că eşti prea mândru ca să foloseşti ceva ce aparţine nevestei tale? Indienii nu obişnuiau să ofere diverse lucruri viitorilor socri în schimbul nevestelor?

— Numai în filmele cu John Wayne.

— Consideră atunci că e zestrea mea, ceea ce, că vrei să recunoşti sau nu, ştiu că era o chestiune de mândrie la indience.

— Sunt în stare să-mi întreţin familia.

— Nu mă îndoiesc, Lucas. Niciodată nu am avut vreo îndoială în privinţa asta.

— O să cumpăr mobilă, imediat ce o să vând nişte cai.

— Şi, până atunci, fiul nostru o să doarmă pe jos?

Când o auzi pomenind de Tony, Lucas se uită la copil. Aislinn îl pusese pe pat încă din clipa în care intraseră în dormitor. Era treaz şi se uita în jur curios, de parcă ar fi simţit că se afla într-un

mediu nou.

Lucas se aplecă şi îi mângâie faţa cu degetul arătător. Tony deschise pumnul şi îi apucă degetul, trăgându-i-l instinctiv în guriţă. Lucas râse uşor.

— Vezi, şopti ea, fie că accepţi sau nu, există oameni care te iubesc.

El îi aruncă o privire rece, după care ieşi repede din încăpere.

Capitolul 10

Următoarele câteva săptămâni aduseră nişte schimbări miraculoase în vieţile lor. Prietenii lui Lucas, sub îndrumarea prietenoasă a lui Johnny Deerinwater, terminară interiorul casei. Aceasta nu era deloc modernă, dar era confortabilă. Aislinn îşi folosi bunul-gust şi talentul decorativ, energie şi vopsele, până când casa din stuc arătă ca una din reviste.

De cum se instală telefonul, sună la Scottsdale şi aranjă ca mobila ei să fie adusă la noua adresă. Menţionă articolele pe care le voia, incluzând maşina de spălat rufe şi uscătorul, şi verifică de două ori lista cu cei de la compania de transport a mobilei.

Camionul sosi după câteva zile. În timp ce mobila era descărcată, Lucas apăru călare şi se lăsă să alunece cu îndemânare din şa. Prima oară când îl văzuse călărind, Aislinn rămăsese fără

suflare, atât de frumos i se păruse. Îi plăcea cum îi stă în blugii decoloraţi, cu cămăşi stil western, cizme, pălărie şi mănuşi de lucru din piele. Adesea se oprea din treabă pentru a-l privi pe fereastră cum lucra pe afară.

Acum însă, când veni cu calul până lângă verandă înainte să descalece, o făcu să i se taie suflarea din cauza furiei care i se citea pe chip.

Pintenii îi zdrăngăniră când traversă veranda, teribil de furios.

— Ţi-am spus să nu trimiţi după lucrurile astea, zise el cu o voce scăzută şi ameninţătoare.

— Ba n-ai spus aşa ceva, zise ea înfruntându-l.

— Nu am de gând să mă cert cu tine pentru asta, Aislinn. Spune-le să le încarce pe toate şi să le ducă înapoi la Scottsdale, unde le e locul; n-am nevoie de mila ta.

— Nu fac asta pentru tine. Şi nici măcar pentru mine.

— Ei bine, Tony nu poate să stea pe o canapea încă. Zise el, gândindu-se că ea avea să se folosească de copil pentru a face ca lucrurile să rămână aşa cum voia.

— O fac pentru Alice.

Pe chipul lui apăru o expresie comică.

— Mama?

— Da, a fost de acord să facă nunta aici. Ai pune-o într-o postură jenantă, ţinând oaspeţii pe podea după câte sacrificii a făcut ea pentru tine.

O venă îi zvâcni la tâmplă. Îl încolţise. Şi mai

rău, ştia că ea era conştientă de faptul că îl încolţise. Şi, chiar dacă ar fi vrut să-i admire isteţimea şi să o felicite pentru faptul că era un adversar pe măsura lui, era totuşi nevasta lui şi îi venea să o omoare de furios ce era pe ea.

El o privi cu mânie numărând până la zece, după care se întoarse, coborî de pe verandă şi încălecă din nou, lăsând în urmă un nor de praf, când Aislinn munci toată după-amiaza, aranjând mobila indiferent cât de grea ar fi fost. Uluitor, dar toate acele lucruri păreau făcute special pentru casa aceea. Întotdeauna îi plăcuse stilul sud-vestic, iar când îşi decorase apartamentul, asta alesese. Mobila arăta însă şi mai bine în casa aceea, căci nuanţele deşertice erau scoase în evidenţă de accesoriile tradiţionale pe care prietenii lui Lucas le trimiseseră în dar pentru mutarea în casă nouă.

După-amiază târziu era epuizată, dar ca o consolare pentru conflictul pe care îl avuseseră în dimineaţa aceea, pregăti o mâncare deosebit de bună. Din bucătărie lipseau unele lucruri cu care era obişnuită, dar se descurcă.

Tony nu o ajutase deloc în ziua aceea, când voia să-i facă pe plac soţului ei. Fusese plângăcios tot timpul, deşi ea nu îşi dădea seama care ar fi putut fi motivul. Puse mâncarea să stea caldă pe aragaz şi făcu repede o baie, aranjându-se cât putu mai bine pentru întoarcerea lui Lucas.

Nu îl certă că întârziase când veni destul de mult după lăsarea întunericului.

— Vrei o bere, Lucas?

— Ar fi bună, zise el morocănos, scoţându-şi cizmele lângă uşa din dos. Mă duc să fac un duş.

Fără să-i mulţumească, luă cutia de bere, deschisă, din mâna ei şi se duse în partea din spate a casei. Dacă s-ar fi întors, până şi el ar fi râs văzând-o cum se strâmbase în urma lui

Când se duse din nou la bucătărie, văzu că ea aşezase mâncarea pe masă, aceasta fiind acoperită cu una dintre feţele ei de masă şi cu farfuriile şi tacâmurile ei.

Nu scoase niciun cuvânt referitor la acest lucru şi la niciuna dintre celelalte piese de mobilier când se aşeză şi începu să mănânce, practic înfulecând.

— Ce e zgomotul ăsta? întrebă el la un moment dat.

Maşina de spălat.

— Maşina de spălat?

— Îhî. Şi uscătorul, spuse ea nepăsătoare. Tony foloseşte atâtea lucruri. O să fie nemaipomenit să nu mai fiu nevoită să mă duc în oraş la fiecare câteva zile ca să le duc la spălătorie. Mi-era groază când mă gândeam că o să fac aceste drumuri la iarna, cărându-l pe Tony după mine prin ger.

Exact aşa cum se aşteptase, Lucas se uită la Tony. Ea aşezase coşul copilului pe masă, unde acesta le putea auzi glasurile, făcând parte din activitatea de la ora mesei. Lucas păru să cântărească avantajele faptului de a avea o maşină

de spălat şi un uscător sub acoperişul său şi nu mai spuse nimic.

— O să fie minunat să aranjez din nou camera copilului, zise ea, punându-i încă o porţie de cartofi pe farfurie. Nu va mai trebui să-mi fac griji că o să cadă pe undeva. Ai observat cât de activ a început să devină? îl întrebă ea şi se şterse la gură cu şervetul, coborându-şi privirea. Şi nici nu va mai fi nevoie să doarmă între noi.

Îl văzu ezitând când duse furculiţa la gură. Mestecă şi înghiţi, după care împinse farfuria din faţă.

— Am treabă, spuse el şi se ridică de la masă brusc.

— Dar am făcut plăcintă, ca desert.

— Poate mai târziu.

Dezamăgită, ea îl privi ieşind din bucătărie. Bănui că ar fi trebuit să se bucure că nu se luaseră la ceartă din cauza mobilei, dar îi părea rău că el era atât de nerăbdător să plece de la masă şi din compania ei, mai ales când ea adusese în discuţie subiectul legat de dormit.

De când se mutaseră în casă, Tony trebuise să doarmă în pat cu ei. Dar Aislinn nu credea că mica lui prezenţă era motivul pentru care Lucas nu o atinsese din dimineaţa aceea de la Alice. Dacă nu se ciondăneau în legătură cu ceva, el o trata cu indiferenţă. Rareori se uita la ea, dacă o făcea vreodată. Şi atunci când o făcea, în ochii lui nu se citea o dorinţă abia stăpânită.

Nu că ea l-ar fi dorit, îşi spuse ea pregătindu-l

pe Tony pentru culcare. Totuşi, casa se afla la câteva mile distanţă de cel mai apropiat vecin. Serile erau însingurate. De obicei, Lucas pleca dimineaţa imediat după ce înghiţea repede micul dejun. Adesea ea nu-l mai vedea până la cină. Având numai compania lui Tony toată ziua, abia aştepta să stea de vorbă cu un adult. Dar Lucas rămânea taciturn.

Ea crescuse într-o casă unde i se tăiase orice elan de a-şi exprima o părere sau pe sine însăşi. Nu avea de gând să-şi trăiască restul vieţii învăluită în tăcere. Se hotărî să ia taurul de coarne şi să nu-l lase pe domnul Greywolf să continue astfel.

Îl lăsă pe Tony să doarmă în leagănul lui pentru prima oară după multe săptămâni. Jumătate de oră mai târziu, intră în living-room cu o tavă. Lucas stătea pe canapea cu o mulţime de hârtii în jur şi pe măsuţa de cafea. Nota ceva într-un carneţel negru.

Aislinn trecu neobservată până când aprinse o lampă de lângă cotul lui. Ridică privirea şi se uită la ea.

— Mulţumesc.

— Asta ar trebui să te ajute să vezi mai bine. Cum poţi să citeşti pe întuneric?

— N-am observat că era întuneric.

Ea se gândi că, probabil, nu voia să-i folosească lampa ei, chiar dacă stătea pe canapeaua ei, dar se abţinu să spună ceva în acest sens.

— Ţi-am adus puţină plăcintă şi cafea, spuse ea, punând tava pe o altă măsuţă.

— Ce fel?

— Ce fel?

— De plăcintă.

— De mere. Îţi place de mere?

— În puşcărie am învăţat să nu fac mofturi.

— Atunci de ce ai întrebat?

Ignorându-i întrebarea, el înghiţi bucata de plăcintă într-un timp record. Ea se mustră că nu dăduse prea multă atenţie pasiunii lui pentru dulciuri. Se părea că nu mai fusese satisfăcută de multă vreme. De acum încolo avea să aibă grijă ca, la fiecare masă, să existe desert.

Când termină plăcinta, el puse farfuria deoparte şi se aplecă asupra hârtiilor.

— Sunt lucruri legate de fermă? întrebă ea.

— Nu, un dosar. Clientul meu… zise el, dar se opri brusc, gândindu-se la termen, căci nu mai putea să aibă clienţi în adevăratul sens al cuvântului, ăăă, vrea să ştie dacă ar trebui să facă un recurs.

— Şi ar trebui?

— Cred că da.

Ea îl privi notând încă ceva, după care spuse:

— Lucas, aş vrea să stăm de vorbă.

El puse carnetul şi stiloul pe masă şi luă cafeaua care începuse să se răcească.

— Despre ce?

Aislinn se aşeză într-un colţ al canapelei şi şi vârî picioarele sub ea.

— Am cerut să mi se aducă şi ustensilele de fotografiat odată cu mobila. Aş vrea să reîncep să folosesc aparatul.

Jucându-se absentă cu franjurile unei perne fantezie, ea trase adânc aer în piept.

— Şi mă întrebam ce părere ai avea dacă aş transforma vechea rulotă într-o cameră obscură.

El o privi şi ea continuă repede, înainte să apuce să spună ceva:

— N-ar fi nevoie de multă muncă. Chiuveta e deja acolo, în spaţiul rezervat bucătăriei. Aş putea să fac aproape totul singură. Gândeşte-te ce bine ar fi să-i putem face fotografii lui Tony şi să le developăm imediat, făcând oricâte copii am vrea. Şi aş putea să fac şi măriri şi…

— Nu sunt prost, Aislinn.

Era prima oară când îi spunea pe nume după multe zile şi amândoi erau conştienţi de acest lucru. Însă, înainte să se gândească la asta, el continuă:

— Nu merită să transformi rulota aia într-o cameră obscură doar ca să developezi mai repede fotografiile lui Tony. La ce te gândeşti, de fapt?

— Vreau să lucrez, Lucas. Treburile din casă nu-mi oferă destule ocupaţii.

— Ai un copil.

— Unul foarte bun, pe care îl iubesc şi îl ador şi cu care îmi face nespusă plăcere să mă joc şi de care sunt extrem de bucuroasă să mă ocup. Dar el nu-mi solicită fiecare clipă. Simt nevoia să fac ceva.

— Deci vrei să faci fotografii.

— Da.

— Cu cine?

Aceea era partea cea mai grea. Obstacolul cel mai mare. Cel de care îi fusese cel mai groază.

— Cu rezervaţia şi oamenii care locuiesc aici.

— Nu.

— Ascultă-mă. Te rog. Până n-am văzut cu ochii mei, habar n-am avut de…

— Sărăcie, spuse el cu asprime.

— Da şi de…

— Mizerie.

— Şi asta, dar…

— Predominarea alcoolismului. Şi disperarea şi sentimentul de totală neputinţă.

Se ridicase şi acum se plimba agitat prin faţa canapelei.

— Bănuiesc că asta e, spuse ea încet. Neputinţa. Dar, poate că, dacă aş imortaliza asta pe film şi fotografia ar fi publicată…

— N-ar fi de niciun ajutor, spuse el scurt.

— Dar nici n-are ce să strice, spuse ea, ridicându-se supărată pentru că el îi respinsese ideea fără să o asculte mai întâi. Vreau să fac asta, Lucas.

— Şi să-ţi murdăreşti mâinile tale de albă?

— Şi tu eşti alb!

— N-am cerut-o eu! strigă el.

— Noi toţi ceilalţi suntem nişte monştri, nu? De ce nu ridiculizezi niciodată munca lui Gene în rezervaţie?

— Pentru că el nu e un liberal impunător care ne face tuturor o mare favoare.

— Şi crezi că eu sunt?

— Nu crezi că gestul tău caritabil ar fi un pic ipocrit?

— Cum?

— Trăind aşa, spuse el, desfăcând braţele pentru a include toată casa, înfrumuseţată şi mai mult de contribuţiile ei. Întotdeauna i-am dispreţuit pe indienii care profitau de pe urma altor indieni Pielea le e arămie, dar ei uită asta şi trăiesc ca albii. Şi acum tu m-ai făcut să fiu unul dintre ei.

— Nu-i adevărat, Lucas. Nimeni nu te-ar lua vreodată drept ceea ce nu eşti.

Cum el se întorsese cu spatele, ea îl apucă de braţ şi îl întoarse din nou.

— Te chinui al naibii de mult să fii indian, în afară de a-ţi vopsi faţa şi de a apuca pe poteca de război, faci absolut totul ca să arăţi lumii că eşti un mare viteaz indian până în măduva oaselor, în ciuda sângelui tău de alb. Sau poate tocmai datorită lui.

Se opri puţin să-şi tragă sufletul, dar continuă cu înflăcărare:

— Mi-ai arătat cât de mult m-am înşelat. Până acum am crezut că indienii viteji au inimi, suflete şi compasiune pe lângă îndrăzneală şi curaj, spuse ea, împungându-l cu degetul în piept. Tu n-o să ai niciodată astea, Lucas Greywolf. Tu nu ai compasiune, pentru că ţi se pare că e un semn de

slăbiciune. Ei bine, cred că încăpăţânarea e o slăbiciune mai mare decât tandreţea. Mă îndoiesc că ştii măcar ce e asta.

— Pot să simt tandreţe, spuse el defensiv.

— Ah, aa? Ei bine, eu sunt *soţia* ta şi n-am văzut nicio dovadă de aşa ceva.

Se izbi de el înainte să apuce să-şi dea seama că se mişcase măcar şi o trăsese. Îi înconjură mijlocul cu braţul în timp ce, cu mâna cealaltă îi cuprinse o parte a feţei, înclinându-i capul până când celălalt obraz aproape că îi atinse umărul.

Apoi lăsă capul în jos şi o sărută uşor pe frunte. Gura i se mişcă. Buzele ei se desfăcură. Pătrunderea limbii în gura ei fu atât de blândă şi de dulce, atât de delicios de sexy, încât ea se cutremură. Unde, înainte, sărutările lui fuseseră caracterizate de violenţă, aceea era superb de tandră.

Sărutul se prelungi şi deveni un veritabil act de iubire. El îşi folosi limba pentru a-i mângâia cerul gurii. Exploră şi stârni până când ea ajunse să se ţină vlăguită de cămaşa lui.

Când, în cele din urmă, îşi desprinse gura de a ei, el îşi ascunse faţa în scobitura parfumată a gâtului ei.

— Nu te vreau, gemu el. Nu.

Ea se frecă de el. Partea inferioară a trupului lui îi nega foarte clar cuvintele.

— Ba da, Lucas. Ba da!

Îşi strecură degetele în părul lui şi îi dădu capul în spate, după care îşi plimbă un deget peste

sprânceana lui, de-a lungul maxilarului şi a nasului. Îi contură gura.

— N-ai putea să fii niciodată un trădător pentru poporul tău, Lucas

Datorită degetului ei pe buze el se simţi cuprins de slăbiciune. Parfumul trupului ei îi umplea capul, făcându-l să uite mirosul oribil al disperării care a existat în anumite părţi ale rezervaţiei. Imaginile copiilor prost îmbrăcaţi erau înlocuite de dorinţa pe care o vedea în ochii ei albaştri. Nu mai putea să guste înverşunarea care îl făcea să fie puternic şi hotărât. Nu putea să o guste decât pe Aislinn şi mierea gurii ei.

Era cea mai periculoasă dintre duşmani, pentru că arma ei era farmecul. Delicateţea ei îl seducea. Ceea ce simţea în clipa aceea îl îngrozea. Folosi arma pe care o avea la îndemână. De asemenea şi cea mai dureroasă. Batjocura.

— Sunt deja un trădător. Am o nevastă albă. Aislinn tresări, ca şi cum ar fi primit o palmă. Se depărtă de el cu ochii plini de durere. Pentru ca el să nu-i vadă lacrimile, se întoarse şi o rupse la fugă în dormitor, trântind uşa în urma ei.

Când veni şi el după aproape o oră, ea se prefăcu că doarme. Nu-l mai aveau pe Tony ca barieră între ei, dar exista o ostilitate, la fel de rezistentă ca un zid de cărămidă, care îi ţinea departe unul de celălalt.

*

Conflictul dintre ei continuă. În ziua când doctorul Gene Dexter se căsători cu Alice Greywolf, Aislinn făcu tot ce-i stătu în putinţă să dea impresia că ea şi Lucas se înţelegeau de minune. Pregătirile de nuntă nu erau extravagante, dar dădeau un aer de petrecere distinct. Toţi oaspeţii se simţiră bine. Aislinn fusese învăţată să organizeze petreceri reuşite. Era o gazdă veselă, plină de graţie, şi părea să se simtă bine.

Mireasa însă nu se lăsă păcălită.

— Nu-mi vine să cred că, în sfârşit, eşti soţia mea.

Gene şi Alice se duseseră la Santa Fe în călătorie de nuntă. Acum, îmbrăţişând-o tandru şi mângâindu-i părul negru şi drept, nu-i venea să creadă că, în sfârşit, visurile i se împliniseră.

— Biserica era frumoasă, nu? întrebă ea.

— *Tu* erai frumoasă. Întotdeauna eşti.

— Aislinn s-a deranjat prea mult. Nu mă aşteptam la ceva atât de superb.

— E o fată bună, murmură Gene absent, sărutându-i obrazul catifelat.

— Tony mi s-a părut agitat.

— Aislinn mi-a spus că plânge mai mult ca de obicei. I-am zis să-l aducă la un control când ne întoarcem.

— Nu sunt fericiţi, Gene.

El lăsă braţele să-i alunece pe lângă trup şi oftă profund.

— Nu ştiam că i-am adus pe Lucas şi Aislinn

în luna noastră de miere.

— Ah, Gene, spuse ea înconjurându-i mijlocul şi strângându-l cu putere.

Îşi lipi obrazul de pieptul lui. El îşi scosese haina imediat după ce băiatul de serviciu ieşise din cameră, dar erau amândoi încă îmbrăcaţi.

— Iartă-mă. Îmi pare rău. Ştiu că n-ar trebui să-mi fac griji în privinţa lor, dar, pur şi simplu, nu pot să nu mă gândesc. Aislinn parcă ar merge pe sârmă, iar Lucas pare…

— Un butoi cu dinamită gata să explodeze, încheie Gene în locul ei. E mai irascibil ca oricând. Nu l-am văzut niciodată atât de întunecat şi furios, spuse el râzând uşor în părul ei. Eu unul cred că e un semn bun.

— Cum? îl întrebă ea ridicând capul.

El îşi plimbă un deget de-a lungul obrazului ei.

— Dacă nu l-ar tulbura atât, el n-ar fi atât de nervos şi defensiv. Cred că femeia asta îl dă gata, aşa cum n-a mai făcut-o nimeni. Şi asta îl sperie teribil pe neînfricatul Lucas Greywolf.

— Crezi că Aislinn îl iubeşte?

— Da. Fără îndoială. Am făcut nişte verificări în privinţa tatălui ei. Willard Andrews se află aproape în toate consiliile şi comitetele din Scottsdale. O femeie cu situaţia ei, al cărei tată deţine o asemenea poziţie în societate, ar fi putut să lupte împotriva unui indian singur şi ar fi câştigat sigur. Nu mă interesează cu ce-a ameninţat-o, ea nu a fost obligată să se mărite cu

fiul tău. Da, cred că-l iubeşte

— Şi Lucas? El o iubeşte, oare?

Gene se încruntă când se gândi la petrecerea organizată în onoarea lui şi a lui Alice. De fiecare dată când se uitase la Lucas, îl văzuse privind-o pe Aislinn. Şi nu privind-o, pur şi simplu, ci urmărind-o cu o concentrare extraordinară, absent faţă de tot ce se întâmpla în jurul lui.

Acum, când se gândi la toate aceste lucruri, Gene îşi aminti cum o văzuse pe Aislinn aducând un castron greu cu punci pentru a-l pune pe masă. Îl văzuse pe Lucas grăbindu-se spre ea, de parcă ar fi vrut să i-l ia din mână, dar se oprise deodată, răzgândindu-se.

Iar când îşi luaseră rămas-bun, Gene era în stare să pună pariu că mintea lui Lucas nu fusese la mama lui şi la proaspătul ei soţ. Tânărul păruse captivat de soţia lui. Întregul lui trup păruse rigid, de parcă s-ar fi obţinut fizic să nu o atingă, în timp ce ea le făcea cu mâna, râdea şi le striga tot felul de urări de bine, părul ei blond atingând umărul lui Lucas.

— După părerea mea, suferă puţin de dragoste, spuse Gene acum, răspunzându-i lui Alice. S-ar putea să nu ştie că o iubeşte. Sau, dacă ştie nu vrea să recunoască, mai ales faţă de sine.

— Vreau să fie fericiţi

— Vreau să *fim* fericiţi. Ştii ce m-ar face extrem de fericit, chiar în clipa asta?

Îi dădu capul pe spate cu un deget strecurat sub bărbie şi o sărută, mai întâi uşor şi apoi din ce

în ce mai pasionat. Braţul îi lunecă în jurul mijlocului ei şi o strânse.

— Alice, Alice, gemu el când îşi desprinse buzele de ale ei. De atâta timp aştept clipa asta. Nu ţin minte să nu te fi vrut vreodată, să nu fi tânjit după tine, Alice Greywolf.

— Alice Dexter, şopti ea timid.

El consideră că acela era felul ei de a spune că îi împărtăşea dragostea şi dorinţa. Duse mâinile la nasturii de la spate ai rochiei din pânză de culoarea caisei. Volănaşele şi dantela ar fi înghiţit cu totul o femeie atât de măruntă ca Alice. Ca bijuterii nu avea decât o pereche de cercei de aur, lănţişorul de aur, pe care el i-l dăruise de Crăciun cu un an în urmă, şi verigheta subţire care acum îi strălucea pe deget.

După ce îi descheie toţi nasturii, îi trase rochia în faţă.

— Nu mai sunt tânără, Gene, spuse ea cu un glas tremurător. Sunt bunică.

El doar zâmbi şi îi trase rochia peste umeri. Icnetul şi fiorul care îl străbătu erau dovada încântării pe care o simţi la vederea trupului ei. Era subţire, delicat, perfect. Lenjeria ocru era atrăgătoare, fără să fie exagerat de sexy. Se potrivea femeii care o purta. Aceasta era ruşinoasă, dar poseda o senzualitate latentă, ce aştepta să fie readusă la viaţă.

Îşi adora mireasa.

Ţinând-o cu blândeţe şi sărutând-o pentru a-i alunga timiditatea, îi scoase şi restul lucrurilor.

După aceea o luă în braţe şi o aşeză pe pat. Ea stătu cu ochii închişi cât se dezbrăcă el.

Apoi, se duse la ea, o lua în braţe şi o ţinu strâns, în timp ce un extaz dulce şi gros ca mierea, îi străbătea fiinţa. Ea tremura.

— Alice, nu-ţi fie teamă, şopti el. Sunt mulţumit să te ţin doar în braţe, atât cât vrei. Ştiu că ţi-e teamă şi ştiu şi de ce. Dar îţi jur pe Dumnezeu că nu ţi-aş face niciodată vreun rău.

— Ştiu. Gene, ştiu, doar că a trecut atât de mult timp şi…

— Ştiu. Nu trebuie să spui mai mult. Nu o să se întâmple nimic până când n-o să vrei, spuse el, ţinând-o protector, forţându-şi trupul să se stăpânească.

Ştia că trebuie să dea dovadă de foarte multă răbdare cu femeia aceea care merita să fie iubită.

În cele din urmă, ea se relaxă şi el se simţi încurajat să o mângâie uşor. Pielea ei era catifelată. Avea trupul unei femei cu douăzeci de ani mai tânără. Îi adoră sânii care erau încă înalţi, rotunzi şi tari. Când îi atinse, o auzi gemând, dar, după ce o privi repede, îşi dădu seama că o făcuse de plăcere, nu de teamă. Buzele care îi sărutară sfârcurile întunecate erau la fel de uşoare ca o ploaie de primăvară.

O curtă astfel, când tulburător, când liniştitor, până când ştiu că era pregătită. Şi, atunci, o iubi dureros de dulce şi tandru, iar, în final, cu o pasiune sălbatică.

Mai târziu, ţinând-o în braţe, oftă în părul ei.

— Ai fi meritat să te aştept încă douăzeci de ani, Alice Greywolf Dexter.

— Şi tu la fel, Gene, spuse ea, sărutându-l pe piept. Şi tu, dragul meu.

*

Lucas închise uşa şopronului şi o zăvorî. Era ziua nunţii mamei lui, dar la o fermă mereu era ceva de făcut. Imediat cum plecaseră oaspeţii, el se schimbase şi se apucase de treabă. Era obosit, căci trebuise să se trezească devreme în dimineaţa aceea şi să meargă în oraş la nuntă.

A doua zi venea cineva să se uite la câţiva cai. Îşi petrecuse toată ziua îngrijindu-i. Dacă reuşea să-i dea cu un preţ bun, poate că avea să poată să angajeze pe cineva.

Poate că faptul că fusese exclus din barou lucrase în avantajul lui. Se îndoia că ar fi putut să conducă şi ferma şi un birou de avocatură în acelaşi timp. Iubea pământul şi caii, pentru că aparţinuseră bunicului său. Îi plăcea să muncească afară. Nu îl deranjau orele îndelungi de muncă.

Dar îi era dor să mai practice avocatura. Mereu îi plăcuse o bătaie bună. Când se maturizase suficient de mult pentru a-şi da seama că o bătaie nu rezolva nimic, sala de tribunal îi oferise o arenă. Fusese un excelent gladiator de tribunal. Ducea dorul încâlcelilor juridice şi satisfacţiei de a fi dat tot ce era mai bun din el,

indiferent dacă ieşea învingător sau nu.

Îşi scoase cămaşa şi se duse la robinetul de afară. Îşi udă capul, gâtul umerii, braţele şi pieptul, îndepărtând primul strat de praf şi sudoare.

De fiecare dată când se gândea la bunătatea unor prieteni ca Johnny Deerinwater, i se punea un nod în gât. Dacă nu ar fi fost ei, el nu ar avut casă. I-ar fi trebuit ani de zile ca să o termine, lucrând la ea în timpul liber, pentru a nu mai vorbi de banii care l-ar fi costat. El şi Aislinn.

La naiba! Nu suporta când mintea lui îi împerechea în mod automat. *Aislinn şi eu. Aislinn şi cu mine. Noi.* Nu-i plăcea să se gândească la ei ca la un singur lucru şi totuşi creierul lui se încăpăţâna să o facă.

Clocotind de furie, dădu colţul casei. Nici dacă s-ar fi izbit de un zid, nu s-ar fi oprit atât de brusc. Stătea la numai câţiva iarzi de fereastra deschisă a dormitorului. Aislinn trecu prin dreptul ei. O auzi fredonând şi îi văzu umbra lunecând pe pereţi.

Acel pătrat de lumină părea ademenitor în întunericul care înconjura casa. Îl atrăgea. Se simţea atras de el, aşa cum se simţea atras un marinar de lumina farului. Reprezenta toate lucrurile calde, plăcute şi confortabile. Căminul. Era hipnotizat de acea fereastră deschisă. Nu se putea depărta de ea, chiar dacă bănuia că aceea era o violare a intimităţii lui Aislinn. *Nu vrei să încetezi să mai gândeşti ca un idiot? Femeia asta e*

nevasta ta.

Totuşi, se simţi puţin ruşinat. Mai ales când ea apăru din nou. Mai ales când începu să se dezbrace.

El rămase nemişcat în umbră, fără să clipească măcar.

O privi cum îşi descheie manşeta bluzei subţiri. Oricât de mult n-ar fi vrut să observe, trebuia să admită că fusese frumoasă în ziua aceea. Bluza pe care o purtase era croită ca o cămaşă bărbătească, numai că mânecile erau mai largi şi manşetele mai late. Vârfurile gulerului îi coborau mult pe piept.

Bluza avea năsturaşi-perlă. Când lăsă capul în jos pentru a-şi descheia manşeta, părul îi căzu în faţă ca o cascadă aurie. El nu-şi dorea nimic mai mult decât să-şi ascundă faţa în părul ei, să-i simtă mătasea răcoroasă pe piele. Ştia deja cum era să-l simtă pe abdomen. Dar pe pulpe? Pe…

Dobitocule! Nici măcar nu te gândi la asta.

După ce ea îşi scoase bluza cu o încetineală provocatoare, el îi văzu în toată splendoarea lenjeria care îl şicanase toată ziua. Ţinut de nişte bretele foarte subţiri, era dantelat şi feminin, şi îi strângea sânii plini, ca şi cum i-ar fi adorat. Aceştia se vedeau ieşind umflaţi pe deasupra, albi şi ispititori în lumina veiozei. Dumnezeule, cât ar fi vrut să-i guste. Costumul nu era transparent, din moment ce fusese făcut pentru a fi purtat pe sub bluză, dar chiar şi de la distanţa aceea: Lucas îşi închipui că îi vede sfârcurile întunecate. Şi îşi

imaginã gura lui acolo.

Fusta ei avea culoarea cerului în partea de rãsãrit, chiar înainte de ivirea zorilor şi era dintr-un material foşnitor care îl înnebunise toatã ziua. Îşi ţinu rãsuflarea când ea duse mâinile la spate pentru a o descheia. Pãru sã dureze o veşnicie. Apoi, fusta alunecã pe şolduri, pe pulpe, pe picioare

El înjurã uşor şi îşi şterse palmele asudate, de pantaloni. Nişte jartiere dantelate îi ţineau ciorapii iar între partea de sus a acestora şi costum, pulpele ei pãreau de catifea. Se închipui pe sine…

La naiba! Ce cãuta acolo, afarã, tânjind dupã nevasta lui ca un pervers? Dacã o dorea atât de mult, iar trupul lui insista cã *atât de mult* nici mãcar nu se apropia de adevãr, de ce nu se ducea înãuntru sã o aibã? Doar era a lui, nu? Erau legaţi în fata legii şi el avea anumite drepturi, nu?

Atunci mişcã-te! Du-te şi ia ce-i al tãu.

Dar nu o fãcu, fiindcã ştia cã ar fi fost prea riscant. Dacã ar fi putut sã o posede cu indiferenţã, atunci i-ar fi folosit trupul doar ca sã şi-l descarce pe al sãu. S-ar fi terminat repede şi probabil cã nu s-ar mai fi gândit la asta pânã data viitoare când avea sã se afle în acea stare.

Nu, nu ar fi fost aşa deloc. Ea îl vrãjise, asta îi fãcuse. Reuşise sã i se furişeze în minte şi în suflet, şi ceea ce gândea şi simţea el se combina într-un fel şi cu ceea ce dorea trupul lui. Sexul lui nu putea sã participe fãrã sã fie implicatã şi inima.

Îşi tot aducea aminte de dimineaţa aceea din

vârful muntelui. Ea urcase acolo pentru a-i oferi mângâiere, când ar fi putut foarte bine să zică mersi că putea să scape de el şi amintea cum arătase faţa ei când el se mişca în ea.

Iar în momentele cele mai nepotrivite, când voia să aibă numai sentimente neplăcute faţă de ea, se gândea că ea îi purtase copilul şi îşi amintea cu câtă dragoste se purta cu Tony. Apoi mai erau şi celelalte lucruri pe care le făcea pentru el, ca de exemplu, îi ţinea caldă cafeaua din ceaşcă, chiar şi atunci când el nu cerea să i-o umple din nou. Şi felul cum stătea uneori pe verandă aşteptându-l când venea călare după ce muncise ore întregi, întotdeauna zâmbea, de parcă s-ar fi bucurat să-l vadă.

Ceea ce îl nedumerea era faptul că îl trata cu atâta atenţie şi bunătate. Nu-şi putea da seama care era motivul. Ar fi fost cât se poate de îndreptăţită să-l urască. Dacă ar fi dat dovadă de resentiment, în loc de înţelegere, viaţa ar fi fost cu mult mai uşoară. Poate ar fi avut chiar şi câteva momente de sex bun din când în când, ca să se răcorească şi să se mai descarce. Dar aşa, sângele îi clocotea în vene.

Uitându-se acum pe fereastră, simţi cum începe să-i fiarbă. Ea nu se mai vedea, dar el îşi dădu seama după umbră că îşi scotea ciorapii. Ridică un picior pe marginea patului, desfăcu jartiera şi rulă ciorapul în jos peste genunchi, gambă şi gleznă, trăgându-l încet. Acelaşi lucru îl făcu şi cu celălalt picior.

Rămase înmărmurit când ea îşi scoase bretelele costumului şi îl trase în jos. Ieşi din el cu graţie iar când se îndreptă, umbra ei era din profil. Totul se vedea perfect.

Lucas scoase o serie de obscenităţi.

De ce nu se certa cu el? Hâh? Îi era milă de el? Asta era? Sau se simţea obligată să fie o soţie exemplară? Ei, la naiba, nu avea nevoie de largheţea ei.

Deodată, porni furios spre partea din spate a casei. Trânti uşa, abia amintindu-şi să o încuie, după care străbătu casa în grabă, stingând luminile. Intră în dormitor, teribil de furios.

— Ce naiba crezi că faci? strigă el.

Aislinn îl privi cu ochi mari şi inocenţi, uluită. Stătea în balansoar. Parcă era o madonă. Cu părul blond curgându-i în valuri pe umeri. O parte a cămăşii de noapte era desfăcută şi Tony sugea mulţumit.

— Îl alăptez pe Tony, spuse ea simplu.

Lucas, care rămăsese în prag, avea chef de ceartă. Era fără cămaşă şi pieptul îi strălucea în lumina veiozei. Părul negru îi era umed şi creţ. Crucea îi atârna la gât, strălucind în lumină aproape la fel de tare ca ochii lui.

Era ridicol. Simţindu-se ca un idiot, îşi luă ochii de la soţia lui şi se uită spre pat. Costumul şi ciorapii erau împrăştiate ca nişte memento-uri ale unei după-amieze de iubire. Acestea îl înfuriară şi mai mult.

— Data viitoare să te gândeşti mai bine

înainte să te plimbi, pe jumătate goală, prin faţa ferestrei deschise cu lumina aprinsă.

— Nu ştiu la ce te referi, Lucas.

Arătând spre geam cu un deget care tremura de furie, el strigă:

— Fereastra, fir-ar să fie. Fereastra! Nu te mai dezbrăca în dreptul ferestrei.

— Ah, zise ea, nu m-am gândit.

— Da, ei bine, de acum încolo să te gândeşti, da?

— Bine, dar n-avea cine să mă vadă.

— Eu! strigă el nervos. Te-am văzut încă de la şopron.

— M-ai văzut?

— La naiba, da, te-am văzut.

— Dar eşti soţul meu.

Se simţea o uşoară notă de ironie în glasul ei, dar era atât de slabă, încât lui îi fu teamă să o provoace pe acea temă. Era dispus să se lupte corp la corp, dar nu putea să facă faţă unei întreceri a minţii. Se simţea mai idiot ca oricând. Îşi pierduse controlul complet. În cu totul alt fel ea părea la fel de atrăgătoare acum ca în urmă cu câteva minute, când făcuse acel striptease inocent în faţa ferestrei. Sângele îi pulsă în cap şi în sex.

— Mă duc să fac un duş, spuse el repede şi ieşi din cameră înainte să se facă de râs şi mai mult.

Când ieşi din baie, o găsi pe Aislinn în celălalt dormitor aplecată asupra leagănului.

— Lasă-mă să-l ţin puţin, zise el.

Se liniştise considerabil. Era încă ud. Picături de apă îi şiroiau pe pielea arămie. Nu avea decât un prosop legat în jurul brâului. Părea primitiv şi periculos, dar ochii îi scânteiară când îşi luă fiul în braţe, ţinându-l aproape de faţă. Îi murmură cuvinte de iubire în limba *Navaho,* pe care şi le amintea din copilărie şi îl sărută înainte să-l aşeze din nou în leagăn. Copilul adormi instantaneu.

— Pare atât de liniştit acum, zise Aislinn cu un oftat obosit. Aş vrea să doarmă până dimineaţă. Sunt epuizată.

— De ce se trezeşte atât de des în ultima vreme?

— Nu ştiu. Gene o să-l examineze când o să se întoarcă. Ah, era să uit, spuse ea, intrând în dormitorul lor şi luând un plic de pe măsuţa de toaletă, pe care i-l dădu. A venit prin poştă astăzi.

El studie plicul timp de câteva momente înainte să-l deschidă. Aislinn se prefăcu indiferentă, deşi era extrem de curioasă. Adresa expeditorului era biroul guvernatorului închisorii, unde fusese închis Lucas.

După ce citi scrisoarea, acesta o împături şi o vârî la loc în plic. Pe chipul lui nu se citi nimic şi Aislinn nu mai suportă să nu ştie.

— E ceva important?

El ridică din umeri indiferent.

— Guvernatorul Dixon crede că ar trebui să fiu reabilitat. Crede că-i ştie pe cei vinovaţi atunci. Au fost condamnaţi pentru delicte asemănătoare. Dacă poate să-i facă să semneze nişte declaraţii cu

privire la nevinovăţia mea crede că poate să convingă un judecător să mă reabiliteze.

— Lucas, e minunat! strigă ea. Asta ar însemna că ai putea să profesezi din nou.

El îşi desfăcu prosopul din jurul mijlocului şi se urcă în pat.

— Am învăţat să nu mai cred în promisiunile nimănui. Mai ales în ale unui alb.

Ea urcă în pat lângă el. Cuvintele lui aspre nu o păcăliră. Îi văzuse faţa cu o secundă înainte să stingă veioza. Putea să pretindă că era indiferent faţă de acea neaşteptată rază de speranţă. Dar nu era.

Capitolul 11

Învăţase unde erau cele mai adânci gropi şi cum să le evite. Cu puţin timp în urmă, Johnny şi Linda Deerinwater se duseseră la Scottsdale şi se oferiseră să-i aducă maşina la întoarcere. Ea şi camioneta lui Lucas nu se înţeleseră niciodată, aşa că era o plăcere să-şi conducă din nou maşina.

În ziua aceea abia dacă sesiză hârtoapele şi gropile când venea înapoi spre casă. Era fericită din mai multe motive, iar când Lucas îi ieşi în întâmpinare pe cal, fu şi mai încântată. Opri maşina şi îl luă pe Tony din scaunul lui, exact când Lucas descălecă.

— Ai lipsit mai mult decât m-am aşteptat, zise

el.

Aceasta însemna că era îngrijorat pentru ea? Sau doar pentru Tony? Ar fi vrut să creadă că era şi ea inclusă.

— Era aglomeraţie la clinica lui Gene. Circulă un virus, aşa încât el şi Alice erau extrem de ocupaţi

— Ce mai fac?

Ea zâmbi şi în ochi îi apăru un licăr de neastâmpăr.

— Strălucesc. Întotdeauna am găsit că mama ta e frumoasă, dar stai s-o vezi acum. Radiază. Şi Gene are pe faţă un zâmbet permanent.

Lucas zâmbi şi îl gâdilă pe Tony sub bărbie, ţinând frâul cu mâna pe care o avea liberă.

— Ce-a zis Gene despre Tony?

— E uşor răcit. De fapt, Gene a spus că e o-nu-ştiu-ce respiratorie. I-a dat un sirop care o să rezolve treaba în câteva zile.

— De aceea plânge atât?

— Nu numai. Mai e şi altceva.

— Ce? întrebă el încruntat.

— Lui Tony îi e foame.

— *Foame?*

— Da, spuse Aislinn roşind sub bronzul pe care îl căpătase. Nu primeşte destul lapte. Gene mi-a sugerat să-l trec pe lapte la cutii şi să-i dau fructe şi cereale, în plus.

Lucas se mută de pe un picior pe altul.

— Asta înseamnă că n-o să, ăăă, n-o să-i mai dai să sugă?

Aislinn rămase cu privirea aţintită asupra nasturilor cămăşii lui şi scutură din cap.

— Şi, cum te simţi? o întrebă el.

— O să-mi lipsească. Dar bineînţeles că vreau să fac ce e mai bine pentru Tony.

— Bineînţeles.

— Am trecut pe la băcănie şi am cumpărat sticle şi cutii de lapte, şi mâncare pentru copii mici.

— Un copil mic poate să mănânce toate astea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Ea îi urmări privirea şi văzu toate pachetele îngrămădite pe bancheta din spate, ceea ce o făcu să râdă.

— Numai o parte dintre ele. Majoritatea pachetelor conţin chimicalele pe care le comandasem. Mă aşteptau la poştă.

— Acum camera obscură o să funcţioneze?

— Da. Nu-mi trebuiau decât chimicalele.

Luase tăcerea lui în privinţa camerei obscure drept aprobare şi începuse transformarea bucătăriei din rulotă.

Spre marea ei surprindere, într-o dimineaţă, când ieşise din casă, îl văzuse pe Lucas vopsind rulota. Înainte să apuce să pună vreo întrebare, el spusese pe un ton arţăgos:

— Vopseaua asta a rămas de când am făcut casa. N-are niciun sens s-o lăsăm să se strice.

În afară de faptul că o vopsise, mai făcuse şi unele reparaţii, transformând-o în ceva mai locuibil.

— N-o să pot developa filme color, spuse ea acum, dar n-o să fie nicio problemă cu filmele alb-negru. Mă gândeam să încep cu pozele făcute la nuntă. Dacă ies bine, o să le pot da câteva poze mărite lui Gene şi Alice. I-am invitat la cină cât pot de curând.

— Foarte bine.

— Şi am făcut câteva fotografii în oraş astăzi. Ştii zona aia de locuit unde condiţiile sunt atât de rele?

El încuviinţă sumbru.

— Mult prea bine.

— Câteva fetiţe se jucau sub o funie cu rufe. Cred că am făcut treabă bună, dar o să-mi ia ceva timp ca să mă apuc din nou de lucru.

— Ce-ai făcut cu Tony?

— L-am ţinut în spate, spuse ea zâmbindu-i. Ca un adevărat copil de piei roşii.

Gura lui zvâcni de nevoia de a zâmbi. Se abţinu cât putu, dar, la un moment dat, nu mai rezistă şi un zâmbet larg îi lumină faţa, uluindu-i soţia. Dinţii îi erau albi şi drepţi, contrastând puternic cu chipul întunecat.

— Nu vreau ca nepotul unui şef de trib să se transforme în băieţelul mamei. Dă-mi-l puţin.

Îl luă din braţele ei şi se întoarse la calul care aştepta docil.

— Lucas, ce vrei să faci? Lucas, doar nu…

— Ar fi timpul ca Anthony Joseph Greywolf să ia o lecţie de călărie.

— Să nu cumva să îndrăzneşti! strigă ea.

Ignorându-i protestele, Lucas ţinu copilul în îndoitura braţului drept şi, folosindu-se de mâna stângă, apucă oblâncul şeii şi se săltă. Într-o clipă el şi Tony erau în şa, iar acesta din urmă dădea din mânuţe fericit.

— Lucas, dă-mi copilul înapoi până nu vă rupeţi gâturile, spuse Aislinn foarte serioasă, ţinând mâinile pe pulpa lui, fără să-şi dea seama.

El îi zâmbi aţâţător.

— Ne luăm la întrecere până acasă?

— Lucas!

El dădu pinteni calului, însă şi acesta porni în galop. Aislinn îşi propti mâinile în şold şi privi în urma lui furioasă. Dar mai mult se prefăcea, căci, de fapt, inima era mai plină de dragoste ca oricând.

*

Câteva zile după ce îl înţărcă pe Tony, ea nu se simţi prea bine şi el fu agitat. Dar învăţă să-i placă laptele preparat. Era extrem de creativ, stropindu-i, cu cereale şi fructe stoarse, pe ea şi pe Lucas, dar şi orice lucru de pe o rază de câţiva iarzi în jurul lui, însă înfuleca lacom şi, în curând, Aislinn observă că începuse să câştige în greutate.

Lucas primi altă scrisoare de la guvernatorul Dixon. Acesta se consultase cu un judecător şi făcea progrese cu privire la reabilitarea lui Lucas. Aislinn se bucură foarte mult, dar Lucas nu se exterioriză în niciun fel.

Datorită muncii lui asidue, ferma prospera. Reuşise să adune de pe dealurile din jur o mulţime de cai care purtau semnul caracteristic familiei Greywolf, dar care se împrăştiaseră după moartea bătrânului Joseph. Câteva iepe erau gestante. Cele care nu erau, fuseseră însămânţate artificial, metodă căreia bunicul lui i se împotrivise.

Familia Greywolf avea norocul să aibă un râu care curgea din munţi, trecând peste un colţ din pământul fermei. Apa era lucrul cel mai de preţ. Joseph nu vânduse drepturile de folosire a apei, din principiu, dar Lucas era de părere că ce era bun pentru unul, era bun pentru toţi. Erau câţiva mici fermieri, atât indieni, cât şi albi, care acum plăteau pentru folosirea apei de pe proprietatea Greywolf.

Lucas nu vru să se ataşeze prea mult de cai, aşa încât să nu-i mai poată vinde, cum făcuse bunicul lui. Cei care cumpărau cai *Greywolf* dădeau banii pe ceva de foarte bună calitate. Lucas era cinstit, dar şiret.

Aislinn îşi petrecea câteva ore în rulotă în fiecare zi. Întotdeauna îl lua pe Tony cu ea, punându-l într-un ţarc pe care îl cumpărase de la un magazin cu articole de mâna a doua. După ce îi vopsi zăbrelele şi îi puse o altă căptuşeală, arăta ca nou.

Într-o după-amiază lucra în camera obscură, încercând diverse metode, când auzi deodată un bubuit îndepărtat. La început nu îi dădu atenţie.

Urechile ei erau învăţate să audă orice

zgomot din partea lui Tony, dar ignorau celelalte sunete.

Tunetul se auzi şi mai tare, şi îşi dădu seama că o furtună se apropia foarte repede. Ieşind după perdelele închise la culoare care înconjurau nucleul camerei obscure, se duse în ceea ce fusese anterior partea locuibilă a rulotei.

Tony dormea în ţarc. Aislinn se sperie că se făcuse târziu dar, când se uită la ceas, văzu că nu era decât jumătatea după-amiezei, nu atât de târziu cât ai fi zis că era, dacă te luai după întunericul de afară.

Se duse la uşă şi se uită prin gemuleţ. Nori negri se adunaseră deasupra munţilor. Imediat se gândi la Lucas. Plecase călare devreme, în dimineaţa aceea, spunând că voia să urce cât mai sus să vadă dacă mai găsea ceva cai rătăciţi. Neplăcându-i deloc cum era vremea, ea spera să se întoarcă repede.

Vântul se înteţea. Praful era ridicat sub formă de vârtejuri în curtea dintre rulotă şi casă. Hotărî să-l aştepte pe Lucas înainte să încerce să-l ducă pe Tony în casă împreună cu toate lucrurile lui. Şi, în plus, probabil că furtuna avea să se oprească după câteva minute.

După ce se uită din nou la copil, se duse înapoi în camera obscura şi se lăsă furată de lucru. Fu nevoie de o zgâlţâitură în adevăratul sens al cuvântului, ca să revină la realitate. Rulota se clătină sub izbitura puternică a unei rafale de vânt. Aislinn îl auzi pe Tony scâncind şi ieşi repede

din camera obscură. Rulota era luminată de o lumină verzuie, fantomatică.

Tony începu să plângă. Aislinn dădu fuga la uşă şi o deschise, dar vântul i-o smulse din mână şi o izbi de peretele exterior al rulotei. Picăturile de ploaie îi înţepară pielea ca nişte ace când ea coborî pe treptele de ciment pentru a trage uşa la loc Grindina se abătu asupra ei. În câteva secunde, pământul era alb, acoperit de pietricele.

— Dumnezeule! exclamă ea chinuindu-se din răsputeri să tragă uşa.

Nori negri se învolburau deasupra capului. Cerul era complet acoperit de nori la fel de opaci ca o draperie de catifea. Fulgerele loveau pământul, după care dispăreau iarăşi printre nori. Tunetele erau atât de puternice, încât ea abia mai auzea plânsul jalnic al lui Tony.

În sfârşit, reuşi să închidă uşa şi să o încuie, deşi fusese nevoie de toată forţa ei. Ghemuindu-se de oboseală, practic se târî până la ţarc şi îl scoase pe Tony. Nu îşi dădu seama că hainele îi erau ude decât când îl lipi de ea. Părul îi era ud leoarcă şi apa picura de pe el pe copil.

— Şşşş, şşş, Tony, totul o să fie bine, îi gânguri ea, dorindu-şi să creadă şi ea.

Unde o fi Lucas?

Închise ochii strâns când şi-l închipui umblând prin furtună bătut fără milă de vânt, ploaie şi grindină.

De fiecare dată când o nouă rafală de vântzgâlţâia rulota, ea se temea să nu o răstoarne,

iar ea şi Tony să fie striviţi. Auzea cum tot felul de lucruri erau aruncate în pereţii exteriori şi se aştepta ca, din clipă în clipă, ceva să treacă prin vreunul din geamuri.

Tony urla şi ea îl strânse la piept. Acest lucru nu-l linişti deloc, pentru că el îi simţea teama. Aislinn se plimbă agitată prin încăpere, înfiorându-se de fiecare dată când fulgera, ştiind că ar fi putut foarte bine să lovească rulota.

— Lucas Lucas, zise ea.

Oare i se speriase calul şi îl azvârlise din şa? Oare zăcea fără cunoştinţă pe undeva? Oare căzuse în vreo crevasă şi îşi rupsese vreun picior?

Existau nenumărate posibilităţi îngrozitoare şi ea părea să se gândească la toate. Îşi lipi obrazul de capul lui Tony, scăldându-l în lacrimi.

Se simţea mică şi neînsemnată. Mânia Domnului era înspăimântătoare şi El le dovedea acest lucru oamenilor. Ce îi păsa Lui că o femeie şi copilul ei piereau în timpul unei furtuni create de El?

Aşteptarea i se părea îngrozitoare. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Ar fi fost periculos să traverseze luminişul pentru a se duce în casă, chiar dacă ar fi fost singură. Ţinându-l pe Tony în braţe şi protejându-l, i-ar fi fost imposibil să străbată acea distanţă. Pământul era deja transformat într-o mare de noroi, fiind incapabil să absoarbă acea cantitate imensă de apă suficient de repede. Nu avea să vadă bine din cauza întunericului şi fulgerelor orbitoare. S-ar fi putut

rătăci foarte uşor.

De ce oare nu plecase din rulotă când văzuse primele semne de furtună? I-ar fi fost frică şi în casă, dar, cel puţin acolo ar fi fost mai protejată.

Era inutil acum să se mustre. Nu luase o hotărâre înţeleaptă şi avea să plătească pentru asta, poate chiar cu propria viaţă şi cu cea a copilului ei.

Lucas! Lucas! Lucas!

Se aşeză pe un scaun şubred, care fusese lăsat acolo când Alice şi Lucas se mutaseră din rulotă, şi, ţinându-l pe Tony la piept, îl legănă, fredonând absentă şi aşteptând ca destinul să facă ceva cu ei.

Când auzi prima oară zgomotul, crezu că iar fusese ceva izbit de rulotă. Dar când îşi auzi numele, scoase un strigăt de bucurie şi dădu fuga spre uşă.

— Lucas!

— Deschide uşa! strigă el.

Ţinându-l pe Tony pe un braţ, descuie uşa cu greu. Când aceasta se deschise, Lucas aproape că se prăbuşi înăuntru, împins de o rafală de vânt. Aislinn se aruncă în braţele lui, suspinând incontrolabil. Numai echilibrul lui foarte bun îl împiedică să se răstoarne.

Ea îi repetă numele, agăţându-se de el. Cămaşa lui era udă şi lipită de trup. Cizmele erau pline de noroi. Apa picura din pălăria prinsă cu un şnur de piele pe sub bărbie. I se păru că arată mai bine ca oricând.

Se ţinură strâns în braţe un moment îndelungat, fără să dea atenţie ploii care intra în rafale prin uşa deschisă. Tony se mişca şi ţipa strivit între ei. Lucas îi ascunse faţa lui Aislinn în gâtul lui şi îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe spatele ei, până când suspinele i se mai potoliră.

— Ai păţit ceva? o întreba el în sfârşit.

— Nu. Sunt b… bine. Doar m-am speriat.

— Şi Tony?

— E bine. S-a speriat, pentru că m-a simţit pe mine, zise ea, muşcându-şi buza de jos ca să o facă să nu mai tremure. Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

— Mi s-a întâmplat ceva. M-a prins furtuna, zise el cu tristeţe. Am văzut că se apropie, dar n-am reuşit să ajung înapoi la timp. Calul şi-a pierdut o potcoavă şi a trebuit să vin cu el la pas. Era şovăitor şi speriat.

Ea îi atinse faţa. Era udă. Ea însă nu observă.

— Credeam că te-ai rătăcit. Sau că eşti rănit pe undeva. Nu ştiam ce o să se întâmple cu noi fără tine.

— Ei bine, m-am speriat îngrozitor când am ajuns acasă şi nu v-am găsit acolo, spuse el, dându-i la o parte de pe gură o şuviţă de păr ud şi atingându-i buzele. Dar suntem cu toţii teferi. Acum singura problemă e să traversăm luminişul până acasă. Nu cred că rulota asta o să mai rămână în picioare multă vreme. O să fim mai în siguranţă afară decât aici. Poţi să mergi?

Ea încuviinţă fără să stea să se gândească la

primejdie. Lucas era acolo. Ea era din nou în siguranţă.

— Ai ceva în care să-l înfăşori pe Tony?

Ea aduse câteva pleduri în rulotă. În timp ce Lucas se uita afară, gândindu-se pe unde să meargă pentru a fi mai bine, ea îl înfăşură pe Tony în câteva pleduri până când arătă ca o mumie vie. Îi ignoră ţipetele, ştiind că, după ce avea să-i dea să mănânce şi să-i pună haine uscate, avea să se liniştească.

Lucas luă un alt pled, pe care i-l puse lui Aislinn pe cap. Legându-i-l sub bărbie.

— N-o să te apere de ploaie cine ştie cât, dar tot e mai bun decât nimic. Acum, zise el, apucând-o şi privind-o drept în ochi, singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să-l ţii bine pe Tony. Restul îl fac eu.

Ea încuviinţă.

— Bun, hai să mergem, adăugă el apoi.

Ea nu îşi aminti niciodată amănuntele acelei călătorii, care, în mod normal, dura mai puţin de şaizeci de secunde. În mintea ei avea să fie întotdeauna un amestec de vânt, ploaie, fulgere şi spaimă. Imediat cum coborâră de pe treptele rulotei, pantofii ei rămaseră împotmoliţi în noroi. Când ea se opri să-i ia cu degetele de la picioare, Lucas îi strigă: Lasă-i, şi ea parcurse restul drumului desculţă. Alunecă în noroi, dar braţele puternice ale lui Lucas o împiedicară să cadă. Îl ţinea pe Tony atât de strâns, încât îi era frică să nu-i rupă vreo coastă. Îşi ţinea capul în jos şi mai

tot drumul, ochii închişi.

La un moment dat, se lovi cu fluierul piciorului de ceva şi îşi dădu seama că era veranda. Cu ajutorul lui Lucas urcă treptele împleticindu-se. El deschise uşa şi o împinse înăuntru. O rezemă de perete şi, în timp ce ea îşi trăgea sufletul, el îşi scoase pălăria şi cizmele, aruncându-le pe verandă.

Apoi desfăcu pledul pe care i-l pusese pe cap şi îl azvârli în acelaşi loc cu cizmele şi pălăria.

— Nu te mişca, îi spuse el sever. Mă duc să aduc o pătură.

Desculţ, se îndreptă spre dormitoare, cu hainele şiroind. Cât lipsi el, Aislinn desfăcu pledurile în care era înfăşurat Tony.

— Băieţelul meu curajos, spuse ea, ridicându-se pentru a-l săruta. Tu şi tati sunteţi atât de curajoşi!

Lucas se întoarse şi îi puse o pătură pe umeri, înfăşurând-o în ea.

— Îmi clănţăne dinţii, spuse ea inutil.

— Am observat. Hai, repede, să-l uscăm pe Tony. După aceea treci tu la rând.

Se duseră în camera copilului. Curentul electric era oprit, dar Lucas aduse două lumânări din dormitorul lor care, până atunci, fuseseră doar decorative. La lumina lumânărilor, Aislinn dezbrăcă repede copilul şi îl şterse. În acest timp, Lucas aduse o sticlă de la bucătărie. Aşteptă ca laptele să se încălzească, după care se întoarse exact când Aislinn îi punea lui Tony costumaşul de

culcare.

— Îi dau eu să mănânce, tu du-te şi fă o baie fierbinte. Am dat deja drumul la apă. Ia una din lumânări.

Ca nu cumva copilul să se ude din nou, Lucas se dezbrăcă în timp ce vorbea. Când termină, luă prosopul cu care Aislinn îl şterse pe Tony şi îl folosi. După aceea, îl ridică pe Tony din leagăn şi se duse cu el la balansoar.

În orice altă împrejurare, imaginea acelui indian uriaş şi gol, care stătea în balansoar şi hrănea un copil cu biberonul, ar fi fost hilară. Dar Aislinn era încă amorţită de spaimă, ca să mai remarce ceva.

— Nu uita de medicament, spuse ea, arătând spre siropul prescris de Gene.

— Nu uit.

Ştiind că Tony se afla pe mâini bune, ea ieşi din cameră, ducându-se să facă baie. Ieşi după aproape o jumătate de oră cu lumânarea în mână. Se cufundase în cadă până când apa fierbinte îi acoperise umerii. Căldura îi pătrunsese în oase alungând frigul şi potolindu-i nervii. Înainte să iasă, se spălă pe cap. Periindu-şi părul şi lăsându-l să se usuce singur, se înfăşură într-un halat de baie, lung.

Întâi aruncă o privire în camera copilului şi îl văzu pe Tony dormind liniştit. Îi atinse căpşorul şi ochii i se umplură de lacrimi. Era atât de preţios pentru ea. Acum nu-şi mai putea închipui viaţa fără el. Ce existenţă pustie avusese înainte să fie

binecuvântată cu el.

Îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru momentana lipsă de credinţă de mai devreme. EL i-l dăruise pe Tony. EL îi ajutase să scape teferi din acel coşmar îngrozitor. Nu avea să se mai îndoiască niciodată de bunătatea şi mila LUI.

Ieşi din cameră şi străbătu casa în vârful picioarelor, încăperile fiind luminate doar de câte un fulger din când în când şi de flacăra slabă şi mişcătoare a luminării pe care o ţinea ea.

Lucas era la bucătărie, stând în faţa aragazului şi amestecând ceva într-o crăticioară. Când intră ea, se întoarse. Ea nu făcuse niciun zgomot şi totuşi el ştiuse că era acolo.

— Ştiam eu că aragazul ăsta vechi e bun de ceva. Chiar ieri îmi doream să-ţi pot cumpăra altul mai bun.

— Îmi place ăsta.

El îşi pusese o pereche de blugi, dar era tot cu bustul gol şi desculţ. Părul începea să i se usuce. Ea speră că niciodată nu va avea să-l taie. I plăcea foarte mult cum strălucea de fiecare dată când mişca din cap.

— Ce faci acolo?

— Cacao. Stai jos.

Ea puse lumânarea pe masă şi îşi trase un scaun.

— Nu ştiam că te pricepi la gătit.

El turnă lichidul fierbinte într-o cană şi stinse focul.

— Mai bine gustă înainte să te grăbeşti cu

aprecierile, zise el dându-i cana.

Ea sorbi cu grijă pentru ca frigea foarte tare. Era delicioasă şi i se răspândi încetul cu încetul în stomac, împrăştiind căldura în tot trupul.

— E delicioasă, Lucas. Îţi mulţumesc.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, spuse ea şi apoi înălţă capul prea repede, privindu-l. Vrei? O să…

Dădu să se ridice de pe scaun, dar el îi apăsă umerii.

— Nu. Nu mi-e foame. Bea-ţi ciocolata.

Apoi îşi luă mâinile de pe umerii ei şi se duse la fereastră, fără să scoată un sunet.

— Furtuna se îndepărtează.

Continua să plouă, dar vântul scăzuse în intensitate considerabil. Tunetele semănau cu nişte bătăi la tobă îndepărtate, iar fulgerele erau mai puţin sinistre.

Aislinn duse cana la gură şi luă câteva înghiţituri. Încercă să bea toată ciocolata, dar nodul din gât o împiedică. Nu putea să-şi ia ochii de la Lucas. Profilul îi era foarte clar conturat pe fundalul cenuşiu al ferestrei. Se gândi că era un bărbat frumos.

Şocul suferit în ziua aceea începu să-şi spună cuvântul. Emoţiile o asaltară. Începu să tremure atât de tare, încât ciocolata i se vărsă pe mână, arzând-o. Puse cana pe masă şi nu putu să înăbuşe scâncetul care îi scăpă de pe buzele tremurătoare.

— Aislinn?

Ea nu răspunse, fiindcă ştia că vocea i-ar fi

fost doar un hârâit dacă ar fi încercat să vorbească. Lipindu-şi degetele de buze, încercă să nu dea frâu liber emoţiei care părea decisă să erupă.

— Aislinn? repetă el.

Îngrijorarea din glasul lui puse capac. Lacrimile doborâră barajul mândriei şi curajului ei fals. Umerii i se zguduiau. Îşi ascunse faţa în mâini.

— Ce s-a-ntâmplat? S-a-ntâmplat ceva? Ai păţit ceva? o întrebă Lucas îngenunchind în faţa scaunului ei.

Îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe braţele ei, peste umerii care tresăltau, de parcă ar fi căutat vreo rană.

Ea îşi coborî mâinile de pe faţă, dar lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji.

— Nu, nu. N-am păţit nimic. Nu… nu ştiu de ce fac asta, se bâlbâi ea. Bănuiesc că e o reacţie întârziată, Mi-a fost atât de frică, zise ea şi izbucni din nou într-un hohot de plâns.

El îi atinse părul.

— Nu, şopti el. Nu mai plânge. S-a terminat totul.

O parte a feţei îi era în întuneric, dar flacăra lumânării o lumina pe cealaltă. Aislinn întinse mâinile spre el. Îi atinse faţa uşor cu vârfurile degetelor. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva.

— Aislinn…

— Mai mult decât pentru mine sau chiar

pentru Tony, m-am temut pentru tine, spuse ea. Mângâindu-l pe cap şi apoi în jos pe braţe, după care îi atinse faţa din nou.

— Eram teafăr.

— Dar eu nu ştiam asta, zise ea cu disperare în glas.

El îşi apăsă trei degete de buzele ei pentru a le opri din tremurat.

— Şi eu ardeam de nerăbdare să ajung aici.

— Da?

— Eram îngrijorat, spuse el şi îşi plimbă degetele peste trăsăturile ei delicate, explorându-i faţa în timp ce ea o explora pe a lui.

— Lucas?

— Ce e?

Se aplecă şi o sărută scurt, foarte uşor. Ea scoase un sunet tremurător din gât şi îşi puse mâinile pe umerii lui, strângând degetele şi desfăcându-le. Nu vreau să mai fiu singură şi fără tine niciodată.

— Nu.

— Să nu mă părăseşti niciodată.

— N-o să te părăsesc.

— Mă bazez pe tine să ne protejezi pe mine şi pe Tony.

— O s-o fac întotdeauna.

— Sunt o proastă? O laşă?

— Eşti foarte curajoasă. Sunt mândru de tine.

— Chiar eşti?

— Foarte.

— Te iubesc, Lucas. Te iubesc.

Declaraţia aceea fu ca o pârghie la un stăvilar. Cuvintele continuară să iasă, vorbe de iubire care fuseseră ţinute înăuntru de săptămâni întregi. Acum ţâşniră la suprafaţă ca bulele într-o sticlă de şampanie nedestupată, nestăpânite şi năvalnice, imposibil de controlat. Şi, printre şuvoiul de cuvinte, buzele li se întâlneau pentru fracţiuni de secundă.

Dar, în curând, acest lucru nu mai fu de ajuns. Braţele lui o învăluiră repede şi, înclinând capul, el îi captură gura într-un sărut fierbinte. Buzele lui erau înfometate, ale ei erau ospăţul. Cu un geamăt scăzut, el îşi afundă limba mai mult, frecând-o de a ei. Sărutul era de-a dreptul carnal.

Mâinile lui lunecară din spate în faţă. Îi dezlegă cordonul halatului şi îşi vârî mâinile înăuntru. Era caldă, moale şi feminină. Sânii ei îi umplură mâinile şi el îi masă.

Îi acoperi gâtul cu sărutări. Ea privi cu uimire şi dragoste cum el îi atinse un sfârc cu limba, plimbând-o pe deasupra cu mişcări scurte. Ei îi scăpă un strigăt uşor de bucurie. Gura lui îi dădu şi mai multe motive de încântare. Mişcându-se dintr-o parte în alta, îi iubea fiecare fărâmă de piele.

Pe deasupra umerilor lui, Aislinn îi vedea spatele neted. Muşchii de sub piele se unduiau cu fiecare mişcare pe care o făcea. Ea îşi plimbă mâinile peste pielea lui, ca şi cum l-ar fi uns cu o loţiune.

Continuând să stea în genunchi în faţa ei, el

îşi atinse părul de abdomenul ei. I-o atinse apoi cu gura. Îi sărută buricul. Când îşi afundă faţa în ea, Aislinn dădu capul pe spate străbătută de un spasm de plăcere. Suspină rostindu-i numele când el îi trase şoldurile în faţă.

Încet, îi depărtă pulpele şi o sărută.

Aislinn era pradă unui vârtej ameţitor al pasiunii care creştea în ea, părând gata să o înece. Abia dacă mai era conştientă când el o ridică în braţe şi traversă casa.

Abia când o aşează în pat, ea îşi dădu seama din nou de lucrurile din jur. Auzi foşnet de haine când el îşi descheie blugii. Deschise ochii la timp pentru a-l vedea ieşind din ei. Parcă special pentru ea, un fulger lumină cerul oferindu-i posibilitatea să-l vadă gol şi splendid.

Nu se întinse în pat, aşa cum se aşteptase ea ci îngenunche între pulpele ei şi lăsă capul în jos.

— Lucas! protestă ea slab.

— Îţi sunt dator, Aislinn. Prima oară, în dimineaţa aceea, cu mult timp în urmă, a fost pentru mine. Acum e pentru tine.

Gura lui îi produse un şuvoi de senzaţii cum nu mai cunoscuse niciodată. Îşi răsucea capul pe pernă încercând zadarnic să tragă aer în piept, dar val după val de extaz o împiedica să facă acest lucru. El era ferm hotărât să-i ofere satisfacţia supremă, dar amână finalul până când ea crezu că moare din cauza acelei plăceri aproape insuportabile.

Când, în cele din urmă, o eliberă din acea

superbă închisoare a extazului, trupul îi era acoperit de broboane de sudoare, iar buzele îi erau învineţite de proprii ei dinţi.

El fu incredibil de atent faţă de acest lucru când o sărută uşor. I le linse încet, după care îi mângâie toată faţa cu limba. Ea începu să simtă din nou o mulţime de senzaţii. Lucas se lăsă deasupra ei cu grijă.

Sexul îi era fierbinte şi tare, şi ea îl simţi în interiorul pulpelor. Îl voia şi îi transmise acest lucru înălţându-şi şoldurile şi frecându-le de el.

— N-o să te doară? întrebă el cu un glas răguşit.

— Nu.

Era tare ca oţelul, dar catifelat. Penetrarea lui fu atât de completă, încât ea se strâmbă uşor.

— Te doare, zise el alarmat, dar, când încercă să se retragă, ea strânse pulpele în jurul lui.

— Vreau să te am tot.

Ascunzându-şi faţa în adâncitura umărului ei, el gemu, stăpânit de o plăcere imensă, atât la cuvintele ei, cât şi pentru felul în care trupul ei i-l învăluia pe al lui. Ar fi vrut ca acel moment să dureze veşnic şi el îl prelungi cât putu de mult.

Dar trupul îi era înfometat şi nu mai suporta. Odată ce începu să se mişte, orgasmul veni foarte repede. Năvăli peste ei, la fel de puternic ca furtuna.

Când se termină, el stătu deasupra ei până când îşi recăpătă răsuflarea, după care se aşezară amândoi pe o parte, rămânând cu faţa unul la

celălalt.

De fiecare dată când fulgerele luminau încăperea, el se bucura de imaginea spatelui şi şezutului ei în oglinda din partea cealaltă a camerei. Era o privelişte provocatoare, părul ei fiind în dezordine şi pielea atât de albă în comparaţie cu mâinile lui care o mângâiau.

O atingea cu o familiaritate uluitoare şi totuşi ea nu scoase niciun sunet de protest. Era îndrăzneţ. Îşi satisfăcea toate curiozităţile. Libertăţile pe care i le acorda ea îi tăiau răsuflarea şi îl ameţeau. Nu se ferea nici de mângâierile cele mai intime, ba chiar torcea sub atingerea lui.

El îşi aminti că, prima oară, se rugase să moară, pentru că îşi închipuise că nimic altceva în viaţa lui nu avea să fie atât de bine ca a fi în Aislinn. Acum se simţea la fel de bine, dar nu voia să moară.

Ce prost fusese să-şi nege privilegiul de a face dragoste cu ea. Se vindecase de săptămâni întregi. Gene îi dăduse pe furiş permisiunea să-i dea drumul.

Totuşi, el îşi negase cu încăpăţânare dorinţa faţă de ea, pentru că era îngrozit de emoţiile care o însoţeau. Nu voia numai trupul femeii; voia femeia. Era pentru prima oară în viaţa lui când simţea cu adevărat nevoia unei alte persoane.

Acum, leneş şi moleşit după ce făcuse dragoste, se desprinse uşor de ea, îi ridică bărbia cu degetul şi o sărută. Credea că avea să fie un fel de urare de noapte bună, dar limba ei iniţie un

sărut mai profund şi se juca cu buza lui.

— În ziua nunţii mamei tale… şopti ea cu buzele lipite de buzele lui.

— Da?

— Ştiam că eşti afară când m-am dezbrăcat în faţa ferestrei.

El dădu capul puţin în spate şi se uită la ea.

— Voiam să mă vezi, mărturisi ea apoi. Voiam să te seduc.

După o tăcere îndelungată, timp în care a privit-o fix, el spuse:

— Am fost sedus.

Întorcându-se repede pe spate, o trase deasupra lui şi zise răguşit:

— Călăreşte-mă.

Primindu-l în ea, Aislinn îi împlini visurile, transportându-l dincolo de cele mai nebuneşti închipuiri. Fu un efort suprem, dar Lucas rămase cu ochii deschişi pentru a se bucura de frumuseţea blondă a pielii şi a părului ei. Îi mângâie sânii, acordând o atenţie deosebită sfârcurilor care răspundeau imediat. Iar când ea îşi arcui spatele de plăcere, el o mângâie în locuri care îi făcură pulpele să tremure lipite de ale lui.

În cele din urmă, ea se cutremură şi se prăbuşi peste pieptul lui. El o cuprinse atunci cu picioarele şi i se dărui complet. Trupul ei se bucură nespus de darul lui.

Apoi, vlăguiţi şi epuizaţi, rămaseră aşa multă vreme, trupul lui cuibărit într-ai ei. Iar când, într-un târziu, el se mută lângă ea şi o întoarse cu

spatele, ţinând-o în braţe, îi fură un somn mai liniştit decât cunoscuseră vreodată.

Capitolul 12

— Mă bucur că ai ales casa mea în seara aceea.

Greywolf înclină capul ca să se uite la ea.

— Şi eu mă bucur.

Ea îl trase uşor de firele de păr de pe piept. Făcuseră dragoste de câteva ori în timpul nopţii, aţipind din când în când. Pasiunea unuia pentru celălalt se aprindea imediat cum se atingeau. Acum, satisfăcuţi pe moment, stăteau liniştiţi în aşternuturile răvăşite. Furtuna încetase de mult. Lumina zorilor dădea o tentă trandafirie camerei.

— Mi-a fost o frică teribilă de tine, spuse ea.

— Şi mie mi-a fost o frică teribilă de tine.

Râzând surprinsă, ea se propti în coate, ca să-l poată privi în ochi.

— De mine? Ţi-a fost frică de mine? De ce? Credeai că aş fi putut să te întrec în forţă?

— Nu în sensul la care te referi, dar în acele momente, dacă exista ceva care să mă doboare, acest *ceva* era o femeie frumoasă. M-ai dezarmat total. De ce crezi că am luat cuţitul ăla?

— Ţi-am părut frumoasă? întrebă ea privindu-l prin perdeaua de gene.

— Cauţi complimente?

— Da, soţul meu. N-o să mă satur niciodată de complimentele pe care le reverşi asupra mea, spuse ea înmuind sarcasmul cu un zâmbet.

Greywolf avu delicateţea să-i zâmbească la rândul lui.

— Chiar cred că eşti foarte frumoasă. Dar vrei să ştii ce mi-am spus când te-am văzut prima oară?

— Da. Ce ţi-ai spus?

— *Fir-ar să fie.*

— Ce e?

— Asta mi-am spus. Fir-ar să fie. De ce oare trebuia să fii superbă şi a ai un corp şi o faţă de înger? Aş fi vrut să te blestem pentru că arătai aşa cum arătai. Dacă ai fi fost bărbat, ţi-aş fi tras un pumn în mutră şi aş fi fugit. Sau dacă domnişoara Aislinn Andrews ar fi fost urâtă, aş fi legat-o, i-aş fi mâncat pâinea şi salamul, i-aş fi băut laptele, poate i-aş fi furat maşina şi pe-aici ţi-e drumul.

— Ai făcut toate astea… dar ai rămas şi peste noapte.

El îi aruncă o privire.

— Deşi ştiam că aşa se înmulţeau şansele să fiu prins.

— De ce, Lucas? îl întrebă ea bătând uşor cu degetele pe abdomenul lui.

— Pentru că am vrut să dorm cu tine.

— Ah.

— Dar în timp ce te doream, mă uram pe mine însumi pentru asta.

— Scrupule?

El râse cu poftă. Lui Aislinn îi plăcu sunetul acela gros, încă nou pentru urechile ei.

— Nu. N-am avut niciodată prea multe scrupule când era vorba de femei.

— Ciudat.

— De ce?

— După ce a păţit Alice.

El se încruntă.

— Am avut mare grijă să nu las nicio femeie însărcinată, spuse el şi, văzându-i privirea întrebătoare, zâmbi cu tristeţe şi adăugă: în afară de una.

Se sărutară.

— Atunci nu mă gândeam decât la asta, spuse el, atingându-i partea inferioară a trupului şi lăsându-şi degetele să se plimbe prin părul moale şi roşiatic. N-am profitat niciodată de o femeie. Până la tine. Tu ai fost o excepţie de la toate regulile pe care mi le-am impus.

— Aşa se pare. Mă bucur foarte mult. Dar de ce te urai, pentru că mă doreai?

— N-am simţit o asemenea dorinţă disperată faţă de nicio femeie, cu atât mai puţin pentru o albă.

Ea păru încântată.

— Asta ai simţit? O dorinţă disperată?

— Da, recunoscu el cu o voce răguşită.

— Tot timpul cât am fost împreună?

El încuviinţă cu seriozitate.

— Şi chestia aia cu poliţa ta de asigurare?

— A fost o aiureală. Oricât de mare ar fi fost,

voiam să te ţin cu mine. M-am simţit vinovat că te-am rupt de viaţa ta şi te-am implicat în toată povestea aia, dar… zise el şi ridică din umeri. N-am putut să-ţi dau drumul, deşi tot timpul mi-a fost frică să nu păţeşti ceva.

Îi atinse gâtul uşor.

— Bănuiesc că tot ai păţit ceva, nu?

— Nu cred.

— E adevărat, Aislinn?

— Este.

— Doamne, nu ştiu de ce nu m-ai omorât în somn.

Ea îi zâmbi.

— Pentru că m-am bazat pe faptul că acea dorinţă disperată încă mai exista.

— Există. Mai disperată ca oricând, spuse el, înfăşurându-şi părul ei pe mână şi, ţinându-i capul nemişcat pentru un sărut fierbinte, o rostogoli pe spate.

După un sărut îndelung care o lăsă fără suflare, ea zise:

— Am fi putut să facem asta de săptămâni întregi, dacă n-ai fi fost atât de încăpăţânat. Nu cedezi niciun centimetru, nu?

El zâmbi cu viclenie.

— În clipa asta ştiu câţiva centimetri buni pe care aş putea să ţi-i cedez.

Ea îl trase de păr, ca pedeapsă pentru obrăznicie, dar apoi chicoti.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut o glumă.

— Pot să fiu extrem de simpatic.

— Cu toată lumea, în afară de mine. Cu mine eşti căpos şi neînduplecat. Nu poţi să glumeşti pentru că te preocupă prea mult să fii defensiv în legătură cu ce s-a întâmplat în dimineaţa aia la Alice.

El se încordă şi vru să se depărteze, dar ea îşi împreună mâinile la spatele lui.

— Nu te mişca, Lucas Greywolf.

— M-am făcut de râs.

— Aveai nevoie de mine, spuse ea şi căldura din glasul ei îi anulă reacţia de apărare. Nu trebuie să-ţi fie ruşine să ai nevoie de cineva. De ce ţi-e atât de greu să recunoşti că, din când în când, ai nevoie de o altă persoană, Lucas? Nimeni nu îşi e suficient în totalitate, spuse ea atingându-i buzele cu dragoste. Mi-a plăcut că ai avut nevoie de mine în dimineaţa aceea. N-am fost jignită de ce ai făcut. Mi-a părut rău doar că nu m-ai lăsat să particip mai mult.

Ridicând capul de pe pernă, îl sărută. La început el opuse rezistenţă, dar când gura ei continuă să se mişte pe a lui, el începu să cedeze. Când ea lăsă capul pe pernă din nou, îl lăsă şi el în jos pe al lui şi îi arătă exact câtă nevoie avea de ea.

Mai târziu, mâinile ei lunecară pe spatele lui asudat, mai jos de mijloc, spre fese.

— Ai auzit şi tu ceva?

— Da murmură el în gâtul ei. Inima mea. Încă mai bate puternic.

Ea zâmbi în umărul lui, muşcându-l uşor,

iubind până şi cel mai mic semn de vulnerabilitate de care dădea dovadă.

— Şi inima mea bate. Dar mă refeream la altceva.

— Ca de exemplu, la Tony?

— Exact, la Tony. Mai bine mă duc să văd ce mai face.

El se dădu la o parte de pe ea şi se întinse pe spate, privind cu ochi fierbinţi şi posesivi cum îşi pune halatul pe care îl purtase cu o seară înainte şi ieşi din cameră.

Lucas nu îşi amintea vreo perioadă a vieţii lui când fusese fericit. Cunoscuse momente de fericire în zilele de aniversare şi de Crăciun. Îi plăcuse foarte mult când se dusese la vânătoare cu Joseph. Era extrem de bucuros când câştigase întrecerile la alergări. Dar fericirea era ceva rezervat altora, unor oameni cu familii şi origini normale, oameni cu sânge curat, oameni care nu trăiau marcaţi.

În dimineaţa aceea, Lucas Greywolf se apropie cel mai mult de fericire. Ba chiar îşi dăduse voie să zâmbească larg. Se întinse ca o felină care nu avea altceva de făcut decât să se gândească la ce putea să mănânce. A fi fericit nu era deloc atât de înspăimântător cum îşi închipuise el.

Aislinn, de asemenea, intră în camera lui Tony plutind de bucurie. Toată groaza din ziua precedentă fusese alungată de iubirea lui Lucas. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre. Viitorul

ei părea însorit, pentru că îl iubea pe Lucas şi, în sfârşit, îl făcuse să-i accepte iubirea.

El nu-i spusese că o iubea, dar nu le puteai avea pe toate odată. O dorea. Îi plăcea să o aibă în viaţa şi în patul lui. Poate că, până la urmă, avea să apară şi dragostea. Între timp, ea era mulţumită cu ce avea. Viaţa era frumoasă.

— Bună dimineaţa, Tony! strigă ea veselă când intră în cameră

Copilul plângea, scâncea, mai exact.

— Ţi-e foame? Hmm? Vrei un scutec uscat? Nu te-ai simţi mai bine?

Dar, de cum se aplecă deasupra leagănului, îşi dădu seama că ceva nu era deloc în regulă.

Acel inexplicabil instinct matern îi spuse imediat că ceva nu era în regulă. Respiraţia şuierătoare a copilului o alertă instantaneu, iar de cum îl atinse strigă:

— Lucas!

El tocmai îşi punea o pereche de blugi. Recunoscu spaima din glasul lui Aislinn şi ştia mai bine ca oricine că ea nu intra în panică uşor. În câteva secunde dădu buzna în camera copilului.

— Ce e?

— Tony. Arde. Şi ascultă cum respiră.

Respiraţia lui scotea un sunet oribil, ca un fluierat şi era iute. Faţa îi era pătată. Şi, în loc să plângă strident, ceea ce ar fi preferat părinţii lui acum, abia părea să aibă putere să miorlăie jalnic.

— Ce vrei să fac?

— Sună-l pe Gene imediat, spuse Aislinn care

deja dezbrăca băieţelul, întinzând mâna după termometrul rectal pe care cărţile ei o sfătuiau să-l ţină pe aproape.

Lucas nu o contrazise, bazându-se pe priceperea ei în situaţia respectivă. Străbătu casa în fugă până la bucătărie, unde apăsă repede pe clape formând numărul.

— Alo, spuse Gene somnoros, răspunzând la al doilea apel.

— Gene, sunt eu Lucas. Tony e bolnav.

— O răceală. I-am dat…

— E mai mult decât o răceală. Abia poate să respire.

De acum, Gene recunoscu teama în glasul lui Lucas.

— Are febră?

— Stai puţin, zise Lucas şi, acoperind receptorul cu mâna, îi strigă acea întrebare lui Aislinn.

Ea apăru în uşa bucătăriei, ţinându-l pe Tony la piept. Ochii îi erau plini de spaimă.

— Treizeci şi nouă, şopti ea. Lucas, adăugă apoi pe un ton rugător.

El îi spuse temperatura lui Gene, care scoase o înjurătură urâtă. Lucas o auzi pe Alice lângă el întrebându-l cine era la telefon şi ce anume se întâmplase.

— La naiba, Gene, ce ne facem? întrebă el.

— Trebuie să vă liniştiţi pentru început, zise Gene. Apoi îmbăiaţi-l pe Tony cu apă rece şi încercaţi să-i scădeţi temperatura. Aduceţi-l

încoace cât puteţi de repede.

— La clinică?

— Da.

— O să fim acolo în jumătate de oră sau chiar mai puţin.

Lucas închise fără să mai spună nimic şi îi repetă lui Aislinn ce îl sfătuise Gene. Termină de îmbrăcat în timp ce ea turna apă rece pe Tony în chiuveta din baie. Apoi schimbară locurile. El luă copilul şi Aislinn aruncă nişte haine pe ea, fără să-i pese ce erau.

Îi puse un scutec lui Tony, apoi îl înfăşură într-o păturică, după care ieşi din casă. Lucas deja pornea maşina.

Luminişul din faţa casei era numai o mocirlă din cauza ploii torenţiale din seara precedentă. Pământul moale trăgea de cauciucuri când Lucas îndreptă maşina spre drum. Acesta nu era cu mult mai bun. Derapă de câteva ori, roţile din spate alunecând pe noroi ca o coadă de peşte.

Lucas conducea cu mâinile încleştate pe volan. Expresia lui încruntată îi aminti lui Aislinn de o alte zi când condusese cu o concentrare asemănătoare. În momentul acela, ea crezuse că era o situaţie de viaţă şi de moarte. Cât de superficială părea acea problemă în comparaţie cu cea de acum. Acum ştia ce era adevărata spaimă; când viaţa copilului tău era în pericol.

Drumul până în oraş, păru să dureze o veşnicie. Micul trup al lui Tony genera atâta căldură, încât se imprimă pe sânii mamei lui. Era

agitat. De fiecare dată când adormea, se trezea înecându-se şi chinuindu-se să respire.

Gene şi Alice ieşiră în fugă din clinică în clipa în care văzură maşina intrând cu viteză în parcare.

— Cum îi e? întrebă Gene deschizându-i portiera lui Aislinn.

— Ah, Gene, ajută-l! îl rugă ea. Arde tot. Cred că febra i-a crescut iarăşi.

Se îndreptară cu toţii grăbiţi spre uşile clinicii, îmbulzindu-se la intrare. Aislinn îl duse pe Tony într-o cameră de consultaţii. Clinica nu se deschisese încă în ziua aceea, aşa că nu mai erau alţi pacienţi care să solicite atenţia doctorului.

Alice şi Gene se apucară să consulte copilul, dând-o la o parte pe mamă cu blândeţe. Aislinn se uită la Lucas, aşteptând să o liniştească, dar el privea în jos la copil. Vorbise foarte puţin pe drum. Ea ar fi vrut să-i ofere alinare, dar ştia că, orice ar fi spus, ar fi sunat exact a ceea ce era, nişte cuvinte goale. Şi cum ar fi putut să-l aline când ea însăşi era atât de îngrozită?

Gene îi ascultă pieptul lui Tony cu stetoscopul.

Când scoase instrumentul din urechi, zise:

— Are lichid în plămâni. Acea infecţie respiratorie s-a agravat.

— Dar începuse să fie mai bine, protestă Aislinn. I-am dat medicamentele exact aşa cum mi-ai spus.

— Nimeni nu dă vina pe tine Aislinn, spuse Gene cu blândeţe, punându-i o mână pe umăr.

Astfel de lucruri se întâmplă.

— S-a... s-a udat aseară, zise ea şi apoi le povesti de furtună. Când Lucas ne-a dus în casă, l-am acoperit pe Tony cât de bine am putut. De aceea s-a-ntâmplat?

Se simţea o tentă de isterie în vocea ei piţigăiată şi subţire. Atât Alice, cât şi Gene se grăbiră să o asigure că infecţia ar fi putut să se răspândească oricum.

— Nu lua antibiotice, spuse Gene. Şi cu siguranţă n-a fost neglijenţă din partea ta.

— Fă-l bine.

Lucas, care tăcuse până atunci, vorbi de lângă masa de consultaţii, unde continua să-şi privească fiul, de parcă Tony ar fi fost steaua din mijlocul universului şi tocmai stătea să se stingă.

— Nu cred că pot, Lucas.

— Cum! exclamă Aislinn împreunându-şi mâinile şi ducându-le la buzele albe ca varul.

— Nu pot să fac prea mult aici, zise Gene. Aş sugera să-l duceţi la unul din spitalele din Phoenix. Duceţi-l undeva unde să fie îngrijit de specialişti. Eu nu am ce-mi trebuie aici.

— Bine, dar o să facem ore întregi pe drum, spuse Aislinn înnebunită.

— Un tip care mi-a fost coleg de facultate conduce un serviciu de elicoptere-ambulanţe. O să-l sun. Alice, fă-i o injecţie contra febrei.

Continuând să fie paralizată de spaimă, Aislinn o privi pe Alice cum pregăti o seringă şi cum îi făcu injecţia lui Tony. După aceea îi puse

scutecul la loc şi i-l dădu mamei neliniştite. Aislinn se rezemă de masa de consultaţii, legănându-se şi chinuindu-se să liniştească băieţelul.

Gene se întoarse, spunând:

— Trimite un elicopter imediat. O să aterizeze pe păşunea din partea de nord a autostrăzii, imediat la ieşirea din oraş. Pilotul a fost aici anul trecut ca să ia o persoană muşcată de şarpe, aşa că ştie drumul. Aislinn, Lucas, o să fie şi o asistentă în elicopter, iar medicii specialişti or să vă aştepte la spital.

— E chiar atât de grav? întrebă Aislinn cu o voce tremurătoare.

Gene îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu v-aş alarma degeaba. Da, e chiar atât de grav.

*

Câteva ceasuri mai târziu, specialistul de la spitalul din Phoenix confirmă diagnosticul lui Gene. Orele care trecuseră fuseseră un adevărat coşmar pentru Aislinn. Ea şi Lucas se duseseră la elicopter şi urcaseră la bord repede. Din clipa aceea, ea îşi dăduse seama că întotdeauna avea să-i aprecieze mai mult pe oamenii care lucrau în domeniul medicinei. Asistenta începu imediat să se ocupe de Tony; era în permanentă legătură prin radio cu medicii de la spital, aşa încât, din clipa când aterizară pe acoperiş, Tony începu să beneficieze de cel mai bun tratament medical.

Imediat după ce fu dus în zone unde ei nu aveau acces, Aislinn se întoarse spre Lucas, căutând forţa îmbrăţişării lui. Dar chiar dacă el o înconjură cu braţele, ea simţi că era un gest mecanic. Inima lui nu era acolo. Simţea cum distanţa dintre ei se mărea din ce în ce mai mult.

De când plecaseră de acasă, în dimineaţa aceea, Aislinn îl simţise îndepărtându-se de ea încetul cu încetul.

Chipul îi era întunecat, de parcă s-ar fi separat de tragedie. Dar Aislinn ştia că suferă îngrozitor. Habar nu avea cum de putea să-şi stăpânească emoţiile, căci ei îi venea să se dea cu capul de pereţi, să bată din picioare, să-şi smulgă părul de pe cap.

Aşteptară într-o tăcere care, pentru Aislinn, era insuportabilă. Unde era mângâierea pe care Lucas le-o arătase lui Joseph şi Alice când bătrânul era pe patul de moarte? De ce pentru ea nu avea nimic acum? Dar Joseph fusese bătrân. Lucas avusese ani de zile ca să se pregătească sufleteşte pentru ziua în care bunicul lui avea să moară.

Răsuflă uşurată când doctorul veni spre el.

— Domnul şi doamna Greywolf? întreba ei politicos, iar ei încuviinţară. Băieţelul dumneavoastră este foarte bolnav, începu el după care înşiră o mulţime de termeni medicali, care pentru Aislinn nu însemnau nimic, dar încheie cu cuvântul *pneumonie.*

— Atunci nu e chiar atât de grav, nu? exclamă

ea uşurată. Am cunoscut mulţi oameni care au avut pneumonie. S-au vindecat fără probleme.

Doctorul îi aruncă o privire plină de îngrijorare lui Lucas înainte de a se uita din nou la Aislinn.

— E adevărat că rata de vindecare e ridicată, dar acum e vorba de o pereche de plămâni în vârstă de trei luni. Mă tem că acest lucru reduce puterea copilului dumneavoastră de a alunga microbul cu uşurinţă.

— Atunci, înseamnă că *este* grav?

— Starea lui actuală este extrem de gravă.

— O să moară? întrebă ea abia putând să-şi stăpânească tremurul buzelor până rosti cuvintele.

— Nu ştiu, răspunse doctorul cu sinceritate. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să-l salvez, spuse el apoi şi îi strânse umărul cu intenţia de a o linişti. Vă rog, să mă scuzaţi acum, dar trebuie să mă duc înapoi.

— Aş putea să-l văd? întrebă ea agăţându-se de mâneca halatului lui.

— Nu v-aş sfătui. Are furtunuri introduse peste tot. Dacă-l vedeţi acum, s-ar putea să vă speriaţi şi mai tare.

— Vrea să-l vadă, şopti Lucas şi acea şoaptă era mai ameninţătoare decât un strigăt.

El şi doctorul se priviră câteva secunde, după care acesta din urmă cedă.

— Un minut, doamnă Greywolf. Nu mai mult.

Când se întoarse pe culoar, ea plângea în hohote. Lucas o îmbrăţişă şi o bătu uşor pe spate

dar, ca şi înainte, ea simţi acele bariere invizibile între ei.

Stătură toată ziua şi toată noaptea în sala de aşteptare a spitalului. Aislinn refuză să se ducă să şi mănânce, deşi asistentele o îndemnau cu blândeţe să o facă. Nimeni nu se apropia de Lucas. Aislinn crezu că le era frică de el. Ceea ce se petrecea în creierul lui rămânea un mister pentru toată lumea.

La puţin timp după ivirea zorilor, a doua zi, doctorul le spuse că starea sănătăţii lui Tony continua să fie critică.

— Dar când a sosit aici, n-am crezut că o să reziste până acum, zise el cu o undă de optimism în glas. Cred că e un luptător.

Aislinn se mai învioră. Se agăţă de orice firişor de speranţă.

Gene şi Alice sosiră la puţin timp după aceea. Puseseră un afiş pe care scria că închideau clinica şi porniseră la drum, nesuportând să mai stea şi să aştepte. Apariţia lor neaşteptată avu un asemenea impact asupra lui Aislinn, încât izbucni în lacrimi de recunoştinţă.

Cei doi Dexter se arătară îngrijoraţi când o văzură cât de palidă şi de trasă la faţă era, şi o implorară să se ducă la un hotel să se odihnească. Ea însă refuză cu încăpăţânare. În schimb, o convinseră să mănânce ce le trimiseră cei de la cantină ei şi lui Lucas.

Stăteau în sala de aşteptare, terminându-şi micul dejun, când Lucas îşi ridică privirea

deodată. Aruncă şervetul furios şi se ridică, lovind masa cu piciorul.

— Pe *ei* cine i-a chemat? întrebă el nepoliticos, părând să nu-i pese că cei doi care se apropiau îl auziseră.

— Eu, spuse Aislinn cu o voce la fel de nesigură ca picioarele când se ridică să-şi înfrunte soţul, care era evident furios, şi să-şi întâmpine părinţii, pe care nu-i văzuse şi cu care nu vorbise de când se căsătorise. Mamă, tată, spuse ea ducându-se spre ei, vă mulţumesc că aţi venit.

Soţii Andrews păreau să nu ştie nici ce să spună, nici ce să facă. Eleanor freca mânerul de fildeş al poşetei, iar Willard se uita oriunde numai la fiica şi la ginerele lui nu.

— Ne-am gândit că măcar asta putem să facem, zise Eleanor pentru a pune capăt tăcerii care se prelungea penibil. Ne pare foarte rău că băieţelul e bolnav.

— Ai nevoie de ceva, Aislinn? Bani? se oferi Willard.

Lucas spuse ceva foarte obscen şi trecu pe lângă ei, dându-i la o parte cu umerii.

— Nu, tată, mulţumesc, zise ea încet.

Îi era ruşine că soluţia părinţilor ei în orice privinţă erau banii, dar îi iertă. Faptul că erau acolo era o mângâiere pentru ea şi, ţinând cont de convingerile lor, o concesie la care nu s-ar fi aşteptat din partea lor.

Fu scutită să mai facă faţă acelei situaţii stânjenitoare când Alice veni spre ei.

— Sunt Alice Dexter, cealaltă bunică a lui Tony. Vă rog să scuzaţi purtarea urâtă a fiului meu, dar este extrem de tulburat.

Vorbea încet. Ceea ce o impresionă pe Aislinn, ca şi prima oară când o văzuse, era absenţa oricărei urme de prejudecată din glasul ei. O privea pe Eleanor deschis, chiar dacă aceasta purta o rochie care costa mai mult decât cheltuia Alice pe haine în câţiva ani. Nu era nici ostilă, şi nici intimidată de ea. Îi întinse mâna.

— Vă rog să veniţi să vi-l prezint pe soţul meu, doctorul Gene Dexter.

Aislinn îi lăsă pe toţi patru să se cunoască şi se duse după Lucas.

Îl găsi în capătul culoarului, în dreptul unei ferestre. Privea gânditor afară, la fel cum Aislinn îşi închipuia că privise pe fereastra zăbrelită a celulei. Pentru un om căruia îi plăcea atât de mult să stea afară, trebuia să fi fost un iad.

— Lucas? spuse ea şi îl văzu încordând umerii, fără să răspundă însă. Eşti supărat pe mine că mi-am anunţat părinţii?

— N-avem nevoie de ei.

— Poate tu nu ai; eu da.

El se întoarse brusc. Numai printr-un efort de voinţă ea reuşi să nu se dea înapoi când îi văzu mânia din privire. Luând-o de mână, o trase într-o încăpere pe care asistentele le-o puseseră la dispoziţie, dar pe care niciunul nu o folosise deocamdată. Când uşa se închise, el se întoarse spre Aislinn furios.

— Bănuiesc că, până la urmă îţi lipsesc banii lor afurisiţi, nu? Ce e? Credeai că nu-i pot oferi suficientă îngrijire medicală fiului meu? L-ai sunat pe tăticul, cerându-i iertare pentru faptul că te-ai măritat sub nivelul tău şi rugându-l să vină încoace cu carnetul de cecuri?

— Nu merit asta, Lucas! spuse ea şi îi trase o palmă cu putere.

Când el întoarse capul, dinţii îi erau dezveliţi şi ridică mâna să răspundă cu aceeaşi monedă. Totuşi, se opri înainte ca mâna lui să-i atingă obrazul.

Ea se aruncă la pieptul lui şi îl apucă de cămaşă

— Haide. Loveşte-mă. Poate că atunci o să ştiu că trăieşti şi că nu eşti de piatră. Chiar te rog să mă loveşti, dacă aşa o să arăţi vreo emoţie, vreun sentiment.

Îl zgâlţâi. Frecându-şi încheieturile albe ale degetelor de pieptul lui.

— Naiba să te ia, Lucas! Vorbeşte-mi! Urlă. Ţipă. Arată-mi durerea. Ştiu că-i acolo. Ştiu că-l iubeşti pe Tony chiar dacă nu mai iubeşti pe nimeni altcineva. S-ar putea să moară şi ştiu că suferi din cauza asta. Foloseşte-mă ca pe un sac de box. Lasă-mă să împart suferinţa cu tine. Plângea, dar lacrimile îi şiroiau pe obraji nebăgate în seamă. Şi le linse din colţurile gurii.

— Eşti mândru, nu? Nimic nu te poate atinge, spuse ea clătinând din cap. Eu te ştiu altfel. Te-am auzit urlând când a murit Joseph. Am fost martoră

la durerea ta. Şi nici nu se compara cu ceea ce simţi acum pentru fiul tău. Prejudecăţile tale prosteşti te ţin separat de restul lumii, nu invers. Eşti chiar atât de lipsit de inimă, încât nu poţi nici măcar să plângi lângă patul morţii copilului tău? Zici că n-ai nevoie de nimeni, dar nu-i aşa Lucas. Numai că nu vrei să recunoşti Eu am avut nevoie de sprijinul moral al părinţilor mei în clipele astea, aşa că mi-am călcat pe mândrie şi i-am sunat, neavând nicio garanţie că nu aveau să-mi închidă telefonul. Am nevoie de cât mai mult sprijin astăzi. Nu vreau să trec prin criza asta singură. Chiar dacă mă înjoseam, i-aş fi implorat să vină încoace. Îi ridiculizezi, dar ai mai multe în comun cu ei decât îţi închipui. Eşti la fel de rece şi de inflexibil ca ei. Numai că ei au cedat. Ei sunt aici lângă mine acum şi tu nu eşti.

Îi strânse şi mai tare cămaşa, aproape rupând-o.

— Indiferent dacă mă iubeşti sau nu, eşti soţul meu. Am nevoie de tine. Să nu cumva să îndrăzneşti să-mi refuzi sprijinul. Te-ai însurat cu mine, pentru că te-ai simţit *obligat de onoare* s-o faci. Tot *onoarea* îţi spune să-ţi părăseşti nevasta când are mai multă nevoie de tine? Crezi că eşti mai puţin bărbat dacă plângi cu mine?

Îl pălmui iar. Şi iar. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, curgându-i de pe bărbie.

— Plângi, fir-ai să fii! Plângi!

Deodată, o îmbrăţişă atât de brusc, încât o lăsă fără suflare şi coborî capul, ascunzându-şi

faţa în scobitura umărului ei. La început, Aislinn nu-şi dădu seama că i se îndeplinise cea mai mare dorinţă, dar apoi îşi simţi umerii zgâlţâindu-se şi îi auzi suspinele.

Îi înconjură mijlocul cu braţele şi îl ţinu strâns în timp ce lacrimile lui îi scăldau gâtul, udându-i bluza. Continuă să plângă şi, la un moment dat, când ea nu mai putu să-l susţină, se aşezară pe jos, rămânând îmbrăţişaţi. Îi aşeză capul între sânii ei ţinându-l protector şi legănându-se înainte şi înapoi cum făcea adesea cu Tony. Propriile ei lacrimi curgeau nestăvilite în părul lui.

Doamne, cât îl iubea! O durea sufletul de atâta dragoste

— Vreau ca băieţelul nostru să trăiască, spuse el printre suspine. Nu ştii ce am simţit când am aflat că am un fiu. Vreau să trăiască. Vreau să mă cunoască. Când eram mic, mi-am dorit atât de mult să am un tată, Aislinn. Vreau să fiu genul de tată pe care aş fi vrut să-l am, zise el cufundându-şi faţa şi mai mult în ea. Oare Dumnezeu e atât de crud, încât să-mi ia fiul?

— Dacă o să ni-l ia, n-o să-ţi pot suporta durerea, Lucas. Te iubesc prea mult.

După un timp, lacrimile lui se opriră, dar el continuă să stea cu capul între sânii ei. O sărută prin bluza umedă şi murmură cuvinte de iubire când în engleză, când într-o limbă care ei îi era încă străină.

— Nu voiam să te iubesc.

— Ştiu, spuse ea încet, trecându-şi degetele prin părul lui.

— Dar o fac.

— Şi asta ştiu.

El îşi ridică privirea şi se uită la ea cu ochii uzi de lacrimi.

— Ştii?

În loc de răspuns, ea îi luă o lacrimă de pe genele negre şi lucioase, se uită la ea, apoi la el şi îi aruncă un zâmbet dulce-amărui.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă. Pe chipurile lor apăru o expresie de groază. Lucas se ridică şi îi întinse mâna. Ea i-o dădu încrezătoare şi el o ridică, luând-o după umeri ca pentru a o susţine. Se uitau la uşă, ca şi cum ar fi aşteptat să apară călăul.

— Intră, spuse el.

Se aşteptau să apară doctorul, dar nu acesta intră, ci guvernatorul Dixon. Aislinn nu-l cunoştea, dar Lucas da. Ea îşi dădu seama de acest lucru după cum i se încordă trupul.

— Bună ziua, domnule Greywolf. Ştiu că e un moment foarte greu pentru dumneata.

Era jenat, căci se vedea că amândoi plânseseră.

— Sunt guvernatorul Dixon, îi spuse el lui Aislinn când deveni limpede că Lucas nu avea de gând să facă prezentările.

— Ce cauţi aici? întrebă Lucas, punând capăt amabilităţilor.

— Aşa cum am mai spus, ştiu că e un moment

îngrozitor pentru dumneavoastră. Doamnă Greywolf îmi cer scuze pentru deranj, dar, dacă n-aş fi adus o veste bună, n-aş fi venit.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— De la secretara domnului Andrews. I-am telefonat azi-dimineaţă, pentru că am încercat să te găsesc ieri toată ziua, dar n-am reuşit.

— Ai făcut multe eforturi, domnule Dixon, spuse Aislinn. Ai venit să ne spui ceva important?

— În legătură cu reabilitarea soţului dumitale, spuse ei, uitându-se la Lucas. Un judecător a recitit stenogramele procesului. A mai luat în considerare şi declaraţiile date de bunăvoie de doi inşi care şi-au mărturisit vina. Documentele te-au absolvit de orice vină. De fapt, reiese că ai fost amestecat în scandal numai pentru că ai încercat să calmezi spiritele. Ai încercat să împiedici violenţa, nu ai comis-o. Urmează să fii reabilitat oficial şi imediat reinclus în barou.

Aislinn se lăsă pe braţul soţului ei, cuprinsă de o bucurie nespusă. Lucas însă abia putea să o susţină, căci vestea aceea făcuse să i se înmoaie picioarele.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să-i mulţumească guvernatorului, Gene dădu buzna în încăpere.

— Lucas, Aislinn, veniţi repede, Vă caută doctorul.

Epilog

— Zâmbeşte!

— Aislinn, o să-mi crape faţa de atâta zâmbet.

— Nici nu mă-ndoiesc. E ceva atât de neobişnuit pentru tine, spuse ea şi râse când îşi văzu soţul încruntându-se. Uită-te aici, Tony. Uită-te la mami.

Ea apăsă de două ori pe butonul aparatului de fotografiat când Tony întoarse capul în direcţia cea bună. Ba îşi dezveli chiar şi dinţişorii din faţă într-un zâmbet bălos.

— Acum gata, termină cu aparatele astea de fotografiat, spuse Lucas, ducându-se spre ea. Ar trebui să fie o petrecere.

— Dar mă simt minunat, zise ea fericită, ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l săruta pe obraz. Prefer să vă fac poze, ţie şi lui Tony, decât să fac orice altceva.

Lucas o privi sceptic.

— Pun pariu că ştiu altceva ce ai prefera să faci.

— Lucas!

Acum fu rândul lui să râdă… de exasperarea soţiei lui.

— Cu toate astea, recunosc că eu şi cu Tony suntem nişte subiecţi buni, nu? spuse el, privindu-şi cu mândrie fiul, care îi semăna atât de mult.

Ochii băieţelului începuseră deja să capete aceeaşi culoare ca ai tatălui său şi aveau şi puţin albastru pe care îl moştenise de la mamă. Părul îi

era foarte negru, dar nu la fel de drept ca al lui Lucas. Pomeţii îi erau la fel de proeminenţi, însă era destul de dolofan ca să aibă obrajii rotunjiţi. Era sănătatea întruchipată.

— Sunteţi oricând subiecţii mei preferaţi, spuse Aislinn, îmbrăţişându-i pe amândoi, sărutând uşor gâtul puternic al soţului ei, în timp ce fiul ei o trăgea de păr.

— Hei, voi trei nu vreţi să vă mai despărţiţi odată? întrebă Gene, dându-i lui Aislinn un pahar de punci. Ar trebui să vă plimbaţi printre oaspeţi.

— Dă-mi-l mie pe Tony, spuse Alice alăturându-li-se.

Avea o prăjitură în mână, ceea ce fu suficient ca să-l ademenească. Tony nu protestă deloc când Lucas i-l dădu bunicii lui, deşi de obicei nu prea voia să părăsească braţele tatălui lui.

— Willard şi Eleanor vor să-l vadă.

— Haideţi, nu vă mai faceţi ochi dulci şi duceţi-vă să strângeţi nişte mâini, le spuse Gene lui Lucas şi Aislinn, împingându-i spre mulţimea de oameni care mişunau prin birou.

Petrecerea era dată cu prilejul inaugurării oficiale a biroului de avocatură a lui Lucas. Publicitatea care se făcuse în jurul reabilitării lui combinată cu publicarea fotografiilor lui Aislinn într-o revistă, atrăseseră atenţia publicului din nou asupra problemelor multora dintre indienii care trăiau în rezervaţii.

Lucas nu se lăsă păcălit de acel val de interes. Era convins că problemele nu aveau să se

sfârşească. Dar fiecare pas pe care îl făcea în direcţie aceea era aducător de satisfacţii.

Era extrem de atent la aparenţe. Nu voia să dea impresia că profitase de pe urma condamnării şi a reabilitării. Nu uita cine îi erau clienţii. Chiar şi în ziua aceea, se îmbrăcase cu cămaşă albă, cravată şi sacou, dar avea blugii şi cizmele. Nu îşi pusese o eşarfă în jurul frunţii, dar cercelul îi era în ureche. Şi, în spatele biroului, pe perete era portretul înrămat al lui Joseph Greywolf costumat ca un adevărat şef de trib. Multe personalităţi prezente comentaseră în legătură cu tabloul care îl înfăţişa pe Joseph în floarea vârstei.

— Cât mai e până plecăm acasă? o întrebă Lucas pe Aislinn după o oră de zâmbete şi strângeri de mâini.

— Pe invitaţiile trimise de Alice scrie de la ora două la ora şase. De ce?

— Pentru că vreau să te duc acasă şi în pat.

— Ssss! Ar putea să te audă cineva.

Sub privirile tuturor, el lăsă capul în jos şi o sărută pe buze.

— Ai grijă cum te porţi, Lucas. Petrecerea asta e în onoarea ta, spuse ea, încercând să pară că îl mustra, dar nu putu să-şi ascundă plăcerea în faţa acelei demonstraţii spontane de afecţiune.

El se jucă cu o şuviţă din părul ei.

— Aş putea să te scot chiar acum de-aici.

— Să mă răpeşti?

— Îhî…

— Ai mai făcut-o.

— A fost cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată.

— A fost cel mai bun lucru care ar fi putut să mi se întâmple vreodată.

Ignorând conversaţiile din jurul lor, se priviră în ochi şi găsiră dragostea pe care ştiau că aveau să o găsească. Johnny Deerinwater îi despărţi în cele din urmă, venind şi bătându-l pe spate pe Lucas, în timp ce le strângea mâinile cu entuziasm.

Jucară rolul de gazde cât fu nevoie şi, la un moment dat, oaspeţii începură să plece unul câte unul.

— N-am stat deloc cu mama şi cu tata, spuse Aislinn, luându-l de braţ şi ducându-l spre cei doi care stăteau de vorbă cu Gene.

Lucas scoase un sunet de nemulţumire.

— Au bătut atâta drum, Lucas, şi nu mă refer la distanţa pe care au parcurs-o până aici.

— Ştiu, admise el. O să fiu amabil. În definitiv, el construieşte noua aripă a clinicii lui Gene.

Imediat după ce Willard şi Eleanor plecară spre Phoenix, Alice îi întrebă dacă ea şi Gene puteau să-l ţină pe Tony la ei în noaptea aceea.

— Nu-l vedem prea des. Şi tu trebuie oricum să vii din nou mâine aici ca să faci ordine pentru luni.

Ei acceptară şi plecară spre casă singuri. Era o seară frumoasă. Cerul era spuzit de stele şi o lună plină atârna deasupra munţilor.

— Ştii, cred că şi eu am devenit puţin

indiancă, spuse Aislinn visătoare. Îmi plac toate astea, zise ea arătând spre orizont.

— Ai renunţat la multe, Aislinn, zise el încet, rămânând cu privirea aţintită asupra drumului îngust care ducea la fermă.

Ea îi luă mâna de pe volan şi i-o ţinu, strângându-i-o cu putere până când el o privi.

— În cealaltă viaţă nu te aveam pe tine. Nu îl aveam pe Tony. N-aş vrea nici în ruptul capului să revin la ea.

Într-adevăr, ea rupsese orice legătură cu Scottsdale. Apartamentul fusese vândut şi cu banii obţinuţi de pe urma lui cumpărase lucruri pentru terenurile de joacă ale câtorva şcoli din rezervaţie. Vânduse şi studioul foto şi, după ce folosise o parte de bani pentru extinderea camerei obscure şi achiziţionarea mai multor lucruri necesare activităţii ei, îi cumpără lui Lucas un armăsar superb. În ziua când acesta fusese adus, el luptase foarte mult cu mândria sa până să accepte darul.

Aislinn îşi pusese mâinile pe pieptul lui şi-i privise implorator.

— Tu mi-ai oferit atâtea, Lucas. Lasă-mă să-ţi dăruiesc şi eu asta.

El acceptase calul, pentru că era un dar din dragoste din partea ei. De asemenea, armăsarul avea să-i consolideze herghelia. Mânjii lui aveau să fie valoroşi. Cu cât era mai profitabilă ferma, cu atât el putea să angajeze oameni care, altfel, n-ar fi avut de lucru. Una dintre primele clădiri care apăruseră pe proprietatea lui fusese o baracă

centru cei şase cowboys pe care îi angajase deja. Aceştia se puteau ocupa foarte bine de fermă, aşa încât el putea să rezerve mai mult timp avocaturii.

Acum, Aislinn îi privi profilul conturat pe fundalul cerului luminat de lună şi inima i se umplu de dragoste. Abia putea suporta fericirea care o stăpânea de când Tony supravieţuise pneumoniei.

— Sper că pozele pe care le-am făcut astăzi or să iasă bine. Mai ales cele cu Tony.

El simţi că ea nu termină ce avu de spus, aşa că tăcu.

— Şi acum mă umplu de groază când mă gândesc că am fost la un pas de a-l pierde.

El îşi retrase mâna dintr-a ei şi îi mângâie obrazul cu încheieturile degetelor.

— Am promis că n-o să ne mai gândim la asta niciodată, dar şi că n-o să mai discutăm.

— Ştiu, zise ea sărutându-i încheieturile degetelor când acestea îi mângâiară buzele. Dar mă gândeam la ziua aia. Tu mi-ai spus că mă iubeşti apoi a apărut guvernatorul Dixon cu vestea lui şi aproape imediat după aceea doctorul ne-a spus că Tony va rezista.

Îi zâmbi.

— Pfiu! Atâtea lucruri bune dintr-o dată aproape că m-au dat gata.

— Eşti melancolică în seara asta.

— Aşa sărbătoresc eu fericirea.

El opri în faţa casei şi se întoarse să o privească.

— Ei bine, eu am în cap un alt mod de a sărbători.

— Şi care ar fi acesta, domnule Greywolf?

Nu mai stătură să aprindă luminile, ci lăsară razele lunii care pătrundeau prin ferestre să le conducă paşii prin casă până în dormitor.

Lucas îşi scoase repede sacoul şi îl puse pe un scaun. Apoi îşi descheie cămaşa. Mai departe nu mai continuă, căci pasiunea puse stăpânire pe el şi o trase pe Aislinn în braţe. Ea lăsă să cadă pe jos jacheta costumului, abia apucând să şi-o scoată.

Gura lui mai păstra încă ceva din înflăcărarea pe care o avusese când o sărutase prima oară. Înverşunarea i se mai potolise, prejudecăţile nu mai erau atât de puternice, ajunsese să accepte şi să aprecieze faptul că era el însuşi pe jumătate alb, dar Aislinn spera că sălbăticia cu care făcea dragoste nu avea să dispară niciodată.

El îi atinse bluza, căutându-i nasturii, pe care îi descheie apoi unul câte unul, în timp ce ea îşi cufundă toate cele zece degete în părul lui ţinându-i gura apăsată de a ei. El îi trase bluza din fustă, îi desfăcu sutienul şi dădu cupele dantelate la o parte, acoperindu-i sânii cu mâinile.

Vârfurile degetelor şi palmele lui bătătorite erau excitant de aspre pe pielea ei catifelată. Făcură minuni, iar când ea fu pregătită pentru gura lui, el o luă între buze şi o udă foarte tare.

Amândoi gemură de plăcere când el îşi uni din nou gura cu a ei, strivindu-i sânii de pieptul

lui. O ţinu strâns lipită de el, înconjurând-o cu braţele şi lăsându-şi capul în jos.

— Nici măcar nu vreau să-mi amintesc de vremea când nu făceai parte din trupul meu, spuse el răguşit, strângând-o şi mai tare. Nu vreau să-mi amintesc de perioada când nu te-am iubit.

Cuvintele romantice erau atât de neobişnuite la el, încât ea le preţuia cu atât mai mult. El învăţase că dacă îşi recunoştea sentimentele profunde nu îşi compromitea nici originea, nici bărbăţia. Totuşi, rareori îşi exprima cu glas tare emoţiile cele mai profunde. Iar când o făcea, ca acum, Aislinn preţuia fiecare cuvânt.

Cu gurile unite într-un sărut fierbinte el îşi strecură mâinile pe sub fusta ei şi le lăsă să urce pe pulpe. Se jucă cu părţile de sus ale ciorapilor şi cu portjartierul, despre care spusese că îi plăcea foarte mult şi pe care ea îl purta adesea pentru a-i face pe plac.

Îi cuprinse şezutul şi o lipi de el, făcând ca senzaţiile să fie maxime pentru amândoi. Câteva clipe mai târziu, ea renunţă la bikini. Mâna lui alunecă între pulpele ei. Mai sus. Şi înăuntru. Şi o lăsă să moară puţin înainte de a o readuce la viaţă cu sărutări liniştitoare şi şoapte de dragoste.

— Lucas, murmură ea cu un glas stins lăsându-se pe el ca o floare care cunoscuse momentul de înflorire maximă.

— Doamne, cât eşti de frumoasă! spuse el înfăşurându-şi degetele în părul ei şi trăgând cu putere. Nevasta mea! *Femeia mea,* murmură el

posesiv, ţinând-o şi mai strâns.

După ce împărţiră un sărut de o pasiune violentă, ea se depărtă de el. În ochii lui, ea era foarte sexy cu gura umedă după sărutul de dinainte, părul răvăşit, bluza şi sutienul descheiate, dar nu scoase, cu fusta şifonată.

Rămase nemişcat, uşor surprins când, privindu-l drept în ochi, ea îi scoase cămaşa şi, după ce o lăsă să cadă, îşi strecură mâna sub cureaua bătută cu turcoaze.

— Mai ţii minte când purtai cuţitul aici? întrebă ea. Era extrem de falic.

— Zău?

— Zău.

Îşi vârî mâna mai hotărât, în interiorul blugilor lui, atingându-i abdomenul cu dosul degetelor. Apoi, tot privindu-l în ochi, se îndreptă cu spatele spre pat, trăgându-l după ea, până când se lovi cu picioarele de marginea patului şi se aşeză.

El părea sinistru şi periculos cu trupul strălucind în lumina lunii. Aceasta făcea ca părul să-i pară şi mai negru, ochii şi mai deschişi la culoare, iar trupul lucios şi ameninţător. Crucea care îi atârna la gât făcea doar ca pieptul să pară mai puternic în contrast cu ea. Cercelul de argint îi făcea cu ochiul.

Îi atinse uşor pieptul, sfârcurile, după care degetele ei porniră în jos pe laturile trupului lui, până când ajunseră în dreptul buricului. El duse mâinile la cataramă.

— Nu, zise ea.

Când el lăsă mâinile ascultător pe lângă trup, ea făcu un adevărat spectacol din desfacerea cataramei. Degetele ei nu fuseseră niciodată atât de agile şi totuşi atât de chinuitor de controlate şi încete. Metalul scoase un sunet muzical în întuneric. Răsuflarea lui grăbită oferea celălalt zgomot care întrerupea acea linişte totală.

Ea deschise unul câte unul nasturii grei ai blugilor, până când şliţul fu complet deschis. Mirosul de săpun al pielii şi sexului lui o întâmpină cald. Ar fi vrut să-i înghită mirosul.

— Eşti atât de frumos! şopti ea. Atât de înalt, de puternic şi de… tare.

Lăsând capul în faţă, ea îşi lipi gura de buricul lui şi îşi strecură degetele în blugii lui, trăgându-i în jos. Încet. Seducător. Uşor.

El scoase un strigăt răguşit în clipa în care limba ei îl atinse.

Iar şi iar şi iar…

Mult mai târziu, când stăteau îmbrăţişaţi, goi acum, delectându-se fiecare cu căldura celuilalt, ea îl sărută pe gât şi îi şopti la urechea în care avea cercelul:

— Te iubesc, Lucas Greywolf!

— Ştiu.

Şi, pentru că el ştia, ea era mulţumită.

SFÂRŞIT